

Phàm Nhân Ca

Contents

Phàm Nhân Ca	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	22
6. Chương 6	25
7. Chương 7	31
8. Chương 8	37
9. Chương 9	43
10. Chương 10	48
11. Chương 11	55
12. Chương 12	61
13. Chương 13	70
14. Chương 14	75
15. Chương 15	85
16. Chương 16	95
17. Chương 17	112
18. Chương 18	128
19. Chương 19	136
20. Chương 20	139
21. Chương 21	140

Phàm Nhân Ca

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ tiểu thuyết, hiện đại đô thị, ngược tâm, HE
Cập đôi: Trương Thụy x Triệu Á (x Đồ Nhan)
Edit: bongtr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/pham-nhan-ca>

1. Chương 1

Công ty kiến trúc Đông Nam vừa mới khánh thành ngôi nhà mới.

Phòng ốc mới xây dựng, diện tích thiết kế rộng lớn, công ty từ trên xuống dưới, phòng tốt nhất đều làm quà tặng lễ, hoặc để xây dựng mối quan hệ, ba của Triệu Á mất chín trâu hai hổ, thực vất vả mới có được

một căn. Tầng năm, ánh sáng tốt, vị trí cũng tốt, nằm ở phía nam Bắc Triều, không sợ bị rọi nắng chiều.

Trong căn phòng mới của Triệu gia, người người bận rộn ra vào sửa chữa, trang trí. Cũng cùng ngày, Triệu Á nhận được giấy báo nhập học của trường chuyên cao trung, này đúng thật là song hỉ lâm môn.

“Con của ba thật giỏi! A!” Ba Triệu Á hơn hởi: “Thư gọi của con có thể sánh ngang với căn phòng này, thật đáng chúc mừng.”

Mẹ Triệu Á nhìn giấy gọi nhập học xem đi xem lại mấy lần, ngẩng đầu hỏi ba Triệu Á: “Trên này viết lớp chuyên thật đấy ư?”

“Đương nhiên là lớp chuyên, em sợ con mình không vào được sao?”

Mẹ Triệu Á cuối cùng cũng vui vẻ, buông giấy gọi nhập học xuống, vuốt ve đầu Triệu Á: “Đương nhiên, Á Á từ nhỏ đã rất thích đọc sách. Á Á, sau này làm bác sĩ, tài giỏi hơn cả ba con nhé.” Cô kim lòng không được, hôn một cái lên đầu Triệu Á.

Triệu Á mười sáu tuổi xoay xoay cổ, lớn như thế này rồi còn bị coi như đứa nhóc. Cậu mất tự nhiên quay đầu đi, không những không tránh được cái hôn của mẹ mà lại còn bị ba thích thú kéo qua, hung hăng hôn một cái lên mặt.

“Tối nay ra ngoài ăn đi.” Ba Triệu Á càn phá gương mặt Triệu Á xong lại đùa dai xoa xoa đầu cậu, này là đang biểu đạt sự vui vẻ của mình, chụp lấy cánh tay đang vung lên: “Ra ngoài ăn, ở nhà hàng 5 sao.”

“Anh chỉ biết tiêu phung phí.” Mẹ Triệu Á liếc mắt ba Triệu Á, nhưng miệng lại không nhịn được mỉm cười, gọi Triệu Á: “Á Á cưng, đi thay quần áo đi con.”

Từ sau 10 tuổi, Triệu Á mỗi lần nghe mẹ gọi “Á Á cưng” liền thấy run cả người. Lần này cũng không ngoại lệ, vừa nghe mẹ nói vậy lập tức đi vào phòng thay quần áo.

Trong phòng mới tường màu trắng, Triệu Á chậm chậm mở tủ đồ. Cậu cũng không muốn thay đồ khác, nhưng mà mẹ chắc chắn sẽ lải nhải cho đến khi cậu đi thay mới thôi. Nếu đã như vậy thì sao lại không ngoan ngoãn mà đi thay đồ.

Giấy gọi nhập học kia hiển nhiên không chỉ khiến ba mẹ vui vẻ, mà cậu cũng thật vui. Thành tích của cậu luôn tốt, tất nhiên thi cũng không thể tệ.

Chấp Tín là trường tốt, sơ trung của Chấp Tín chẳng khác nào là cái mốc để vào cao trung, vào cao trung Chấp Tín cũng chẳng khác nào cái mốc để thăng lên Đại học.

Nhưng Triệu Á tuyệt nhiên không thích Chấp Tín. Này không phải là có định kiến với ngôi trường trăm

năm danh tiếng, chỉ là có một kẻ đáng ghét cũng có nguyện vọng vào trường này, mà người này cũng rất giỏi, được Chấp Tín tuyển thẳng.

Lẽ nào lại muốn cùng cậu ta học chung một trường? Triệu Á soi gương nhú mày.

Nếu như không phải ba chỉ định Chấp Tín, nói cái gì Chấp Tín kia là trường cũ của ba, cực mong con trai cũng học ở đó, thì Triệu Á tuyệt đối không nguyện vọng chọn Chấp Tín.

Cơm tối quả nhiên ăn ở nhà hàng 5 sao. Gia đình Triệu Á tuy rằng khá giả nhưng đi nhà hàng 5 sao cũng thật hiếm hoi. Mẹ Triệu Á cầm menu, thấp thỏm nhìn giá, sau cùng đưa cho Triệu Á chọn món.

Ba Triệu Á nhàn nhã hút thuốc, nhẹ giọng nói với mẹ Triệu Á: “Hiếm có được một lần thế này, gọi gì đó nhiều nhiều chút.”

“Nhiều quá ăn sẽ không hết.” Mẹ Triệu Á phản đối, ngẩng đầu liếc mắt nhìn ông chồng chẳng chút tiết kiệm, nhưng lại phát hiện con trai mình đang buồn chán nhìn chằm chằm cái menu nghiên cứu. Một loại cảm giác dịu dàng tận đáy lòng dâng lên, trong mắt cô tràn đầy vẻ cưng chiều. Mẹ Triệu Á lặng lẽ kéo người bồi bàn đang chờ bên cạnh nhẹ giọng hỏi: “Cô gái, món ăn mà có cần tây xếp thành vòng tròn bên ngoài, ở trong là từng miếng từng miếng nhỏ màu trắng là món gì thế?”

Cô gái phục vụ cười giới thiệu: “Này gọi là “Chim Tră Ngọc Hoàn”, ở giữa là tuyết ngư chiên, gì nữa không ạ?”

“Ừ, thêm cái này nữa.”

Triệu Á xoay người: “Mẹ, con đang xem, chưa muốn ăn, đừng lãng phí thế.”

“Không lãng phí, bốn người ăn vừa mà.”

Ba Triệu Á vừa vịn hút xong điếu thuốc, khói thuốc từ miệng bay ra, gật đầu: “Món đó ba ăn.”

Vì vậy trên bàn ăn, ba người đều hài lòng chờ mong bữa cơm.

Đồ ăn thật nhanh được mang ra, trước tiên là đĩa “Chim Tră Ngọc Hoàn”, màu sắc thật đẹp mắt, màu xanh mượt của cần tây, hoa lơ, ngoài ra còn có tuyết ngư chiên giòn, này thật hấp dẫn người ăn.

Vừa mới nhắc đĩa, phía sau có giọng nói vui mừng: “Này không phải là lão Triệu sao? Ài, đi nhà hàng 5 sao mà cũng chẳng gọi tôi một tiếng, chẳng nhiệt tình gì cả.”

Người nhà Triệu gia ngẩng đầu lên, gương mặt sững sốt của ba Triệu Á lập tức thay bằng tươi cười, đứng

dây: “Thì ra là Cục trưởng Trương, thật khéo. Lại đây, lại đây, mời ngồi.”

Mẹ Triệu Á kéo Triệu Á đứng lên: “Cục trưởng Trương, mời ngồi, chúng tôi mời cũng mời chẳng được ấy.” Kéo Triệu Á đến trước mặt Cục trưởng Trương: “Mau gọi bác Trương.”

“Gọi là chú là được rồi, gọi bác làm tôi già mất.” Cục trưởng Trương trêu đùa vài câu, vỗ vỗ vai Triệu Á: “Có phải là chúc mừng nhà mới không?”

Mẹ Triệu Á cười cười: “Nhờ có anh, Cục trưởng.”

“Không phải tôi, này là lão Triệu có bản lĩnh nên anh ấy được. Tôi chỉ là nói một vài câu công đạo mà thôi.”

“Nhà mới chuẩn bị xong rồi, đang muốn mời Cục trưởng hôm nào qua xem.” Ba Triệu Á nói: “Bồi bàn, bồi bàn! Mang thêm một bộ bát đĩa nữa. Cục trưởng Trương, ngày hôm nay nhất định phải cùng uống một chén.”

“Đúng vậy, hôm nay khánh thành nhà mới của chúng tôi, thứ hai, cũng là ngày Á Á nhà chúng tôi nhập học.” Mẹ Triệu Á nhìn không được xoa xoa đầu Triệu Á.

“A?” Cục trưởng Trương lập tức đứng lên, nhìn Triệu Á: “Nhận được giấy gọi nhập học rồi sao? Chấp Tín à?”

Triệu Á cả người không được tự nhiên, nhìn thấy ánh mắt chú trọng của Cục trưởng Trương liền gật đầu, đáp một tiếng: “Vâng.”

“Tốt, ha ha.” Cục trưởng Trương nói: “Lão Triệu, Á Á nhà anh thật có tiền đồ.”

Mẹ Triệu Á ân cần hỏi thăm: “Thụ Thụ nhà ta năm nay cũng ghi danh Chấp Tín đúng không?”

“Ừ, vừa vặn, hôm nay cũng nhận được giấy gọi.”

“Thật chúc mừng!” Mẹ Triệu Á vội vàng: “Thật đã sớm biết, Thụ Thụ vừa thông minh vừa hiểu chuyện, thi đỗ là chuyện đương nhiên.”

“Tiểu tử nhà tôi so ra vẫn kém Á Á, mỗi kì thi đều là Á Á đứng nhất.”

“Đâu có? Lần trước có kì thi thử, là Thụ Thụ đứng đầu mà, tôi đã hỏi qua.”

Ba Triệu Á cũng tiếp lời: “Cục trưởng đối với Thụ Thụ yêu cầu rất cao.”

Triệu Á chán nản, thất vọng, cậu vẫn còn hy vọng Trương Thụy không nhận được thư của Cháp Tín, hiện tại thì cái mong muốn duy nhất khiến cho mình thoải mái cũng tan vỡ, tiếp theo chỉ cầu không chung lớp.

Nếu như Trương Thụy vào lớp chọn thì Triệu Á tình nguyện vào lớp thường.

Mọi người nói chuyện mãi không thôi, Triệu Á nhìn đồ trên bàn, đều đã nguội mất một nửa rồi, ước gì Cục trưởng Trương đi mau.

Nhưng mà không như mong muốn, Cục trưởng Trương chẳng những không đi mau, mà còn có thêm một người khác.

“Ba, thế nào lại đi lâu như vậy? Bên trong đều chờ...” Một người có gương mặt còn trắng hơn đứa con gái từ phía sau Cục trưởng Trương đi tới. Thiếu niên 16, 17 tuổi, tuy rằng da rất trắng, nhưng mặt mũi rất đẹp, anh khí bình bình, mũi cao lại, toàn bộ khuôn mặt không chút đáng vẽ con gái.

Trương Thụy đi tới, vừa thấy Triệu Á, liền chuyển mắt hướng ba mẹ Triệu Á ngọt ngào: “Chú Triệu, đi Triệu khỏe.”

“Tốt, tốt, Thụy Thụy thật lễ phép.” Ba mẹ Triệu Á nhiệt liệt phản ứng. Mẹ Triệu Á kéo tay áo Triệu Á, nhiệt tình nói: “Á Á, Thụy Thụy tới kìa, mau chào hỏi.”

Triệu Á vừa thấy Trương Thụy xuất hiện liền quay đầu đi chỗ khác. Hiện tại bị mẹ gọi, không thể làm gì khác hơn là quay đầu lại, dùng giọng điệu hết sức lãnh đạm: “Hi.” rồi quay sang mẹ: “Mẹ, con đói.”

“Thằng nhóc này, thấy bạn học mà một chút nhiệt tình cũng không có.” Mẹ Triệu Á trách mắng.

Nhưng Cục trưởng Trương thức thời: “Chỉ lo nói chuyện phiếm, đã quấy rầy bữa ăn của mọi người. Lão Triệu, mọi người mau ngồi xuống ăn đi, mọi thứ nguội mất rồi.”

“Cục trưởng, cùng nhau ăn đi, chúng tôi ăn có chút nhiều.”

“Không, không.” Cục trưởng Trương bối rối: “Lần sau có được không? Lão Triệu, tôi bên trong còn có khách. Anh xem, tôi đi toilet vừa vặn gặp anh, ngồi nói chuyện tự dưng cái gì cũng quên.”

Ba Triệu Á nhìn bên trong thấy đa số là mấy người bên nhận thầu, gạt đầu, chân thành hứa hẹn: “Lần sau nhất định anh phải nhận lời.”

“Nhất định, nhất định.”

Nghe được cuộc đối thoại phiền chán kết thúc, Triệu Á trong lòng khó chịu lúc này mới thả lỏng một chút,

vui vẻ chính là vì Trương Thụy sẽ đi, liếc mắt Trương Thụy một cái, phát hiện cậu ta đang nhìn về phía này.

Triệu Á hồi hộp.

Trương Thụy chớp mắt, hình như đang có ý đồ gì đó.

Quả nhiên, cậu ta mở miệng: “Bên trong ẩm ỉ muốn chết, mọi người nói linh tinh cái gì con không hiểu. Ba, con không vào đâu, con ở đây ăn cùng với chú Triệu.”

Cục trưởng Trương lắc đầu: “Thằng nhóc này...”

“Được! Được!” Mẹ Triệu Á hoan nghênh đầu tiên, kéo Trương Thụy, ấn vai cậu ta ngồi xuống, dường như rất sợ cậu ta đi mất: “Thụy Thụy thật ngoan, đến đây, cháu ngồi bên cạnh Á Á đi. Về sau cùng học, giao lưu với nhau sẽ có nhiều kinh nghiệm học tập. Á Á không biết gì nhiều, cháu chỉ bảo nó nhé.”

Trương Thụy cười: “Á Á thông minh hơn con, cậu ấy chỉ bảo con mới phải.” Dáng vẻ tươi cười này vào trong mắt Triệu Á so với điệu cười của hồ ly cũng không khác biệt mấy.

Triệu Á âm thầm nghĩ rằng: rõ ràng là 16 tuổi, mà sao giáo hoạt đến thế? Làm trò, con mẹ nó, làm như là thân mật lắm ấy, ở trường cả ngày cứ khó dễ mình. Hừ, con của hồ ly thì cũng là hồ ly nốt!

Mẹ Triệu Á vui vẻ nói với ba Triệu Á: “Anh xem, Thụy Thụy con người ta, không ai không thích. Á Á nhà mình chẳng buồn nói.” Nói xong liền gấp thức ăn vào bát Trương Thụy.

“Á Á, cậu cũng ăn đi.” Trương Thụy nhiệt tình gấp một miếng tuyết ngư vào bát Triệu Á, ánh mắt lóe sáng.

Triệu Á ghét nhất là bị Trương Thụy nhìn kiểu ấy, đây là trực giác, cậu thấy ánh mắt ấy thực đáng ghét. Chắc chắn bên trong là có tính toán gì đó. Nhìn Trương Thụy dáng vẻ tươi cười không chút hảo ý, chắc chắn Triệu Á không dám ở trước mặt ba mẹ mình chọc giận họ, hận không thể cầm đĩa tuyết ngư ném thẳng vào mặt cậu ta.

“Á Á, ăn đi.” Mẹ Triệu Á kì quái hỏi: “Sao lại trừng mắt nhìn Thụy Thụy như thế? Không tốt nhé, học đâu ra cái thói xấu đó vậy?”

Trương Thụy tùm tùm cười quay lại nhìn Triệu Á, một chút mắt tự nhiên cũng không có.

Triệu Á không thể làm gì khác, cúi đầu, đem mọi cảm xúc dồn vào miếng tuyết ngư không may mắn kia.

Trên bàn cơm náo nhiệt, mẹ Triệu Á ân cần hỏi Thụy Thụy về chuyện học, về nguyện vọng, về tiếng Anh

phụ đạo có được hay không, mời gia sư có được hay không. Thụ Thụ nhất nhất đều lễ phép trả lời.

Triệu Á cúi đầu ăn, oán hận so sánh dáng vẻ này với cái vẻ đáng ghét ở trường. Sai, cậu ta hiện tại còn đáng ghét hơn, so với bình thường càng đáng ghét hơn.

Triệu Á nhớ tới vụ Trương Thụ cố tình hại cậu thay mặt lớp tham gia chạy 400m tiếp sức, nhớ tới Trương Thụ hại cậu làm tổ trưởng phụ trách toàn bộ việc đi tham quan của lớp, dù sao cứ việc gì Triệu Á không muốn làm, Trương Thụ liền chống đối, bắt cậu phải làm. Lần trước bị cả lớp cười nhạo chuyện cậu cùng Phương Phương lớp 3 yêu đương, khởi đầu cũng đều do Trương Thụ.

Cùng học 3 năm, Trương Thụ làm không ít chuyện khiến Trương Á nghiêng răng nghiêng lợi, thế mà cậu ta còn làm ra vẻ vô tội ngồi ăn cùng Triệu Á.

Triệu Á tận lực phong bế cái lỗ tai, mong muốn vứt ngoài tai hết thanh âm của Trương Thụ để ăn cơm. Bên kia, Trương Thụ cố ý vô tình tuôn ra thông tin.

“Chú Triệu, chú lên chức trưởng phòng có phải không?”

“Hử?” Ba Triệu Á ngây ra một lúc.

Mẹ Triệu Á mắt mở to, nghiêng người về phía trước, tỉ mỉ hỏi: “Thụ Thụ, cháu từ nơi nào nghe được vậy? Cái gì mà lên chức trưởng phòng?”

2. Chương 2

Trương Thụ kinh ngạc hỏi: “Chú Triệu không biết sao?” rồi lập tức như tỉnh ngộ, lắc đầu: “Đây là chuyện của ba con, con không dám nói lung tung.”

Mẹ Triệu Á trong lòng ngứa ngáy, hận không thể kéo cậu ta mà hỏi, vội vàng khích lệ: “Cháu cứ nói đi. Thụ Thụ thật ngoan, cháu nói cho dì biết chuyện gì đi?”

Trương Thụ khẽ cười, lắc đầu: “Việc này không thể nói linh tinh với dì, ba mà biết sẽ rất tức giận.”

Triệu Á thấy cậu ta thừa nước đục thả câu, trong lòng càng ghét, âm thầm hừ một tiếng.

“Nói đi, dì sẽ không nói cho ba cháu biết.” Mẹ Triệu Á dỗ.

Trương Thụ vẫn tiếp tục lắc đầu, con người đảo qua đảo lại: “Dì à, dì cùng chú Triệu cứ chờ một tháng

nữa có tin tốt là được rồi, một tháng. Con cái gì cũng không có nói nhé.”

Lời này phảng phất có gì đó bí ẩn, ba Triệu Á liếc mắt mẹ Triệu Á, lộ ra ý mừng, miệng ẩn dấu nét cười hi vọng cùng vui sướng. Trương Thụy mở miệng hỏi: “Dì à, sinh nhật con có mời bạn bè, Á Á cũng tới có được không?”

Triệu Á trong lòng bực một tiếng, không kịp từ chối đã có người thay cậu đồng ý: “Đương nhiên là được! Thụy Thụy cháu muốn quà gì cứ nói với Á Á nhé.” Mẹ Triệu Á bộ dáng thân thiết hơn vài phần.

Triệu Á nhăn mặt nhú mi hoàn toàn rơi vào trong mắt Trương Thụy, cậu ta mừng rỡ: “Dì, dì nhớ nhắc nhở Á Á đấy.”

“Được, nhất định rồi!”

Khó có cơ hội đến nhà hàng 5 sao ăn uống, giờ bị tên quỷ đáng ghét này phá hỏng hết tâm trạng.

Trên đường về nhà, mẹ Triệu Á hưng phấn không ngớt, nói với ba Triệu Á: “Hôm nay thực sự là tam hỉ lâm môn, về nhà xem lịch, ngày hôm nay tám phần mười là ngày lành.” còn nói: “Thụy Thụy thật hiểu chuyện, nó với Á Á thân thiết thật tốt.”

Triệu Á hờn dỗi, lạnh lùng: “Ai thèm cùng cậu ta thân thiết.”

“Sin h nhật Thụy Thụy không phải nói mời con sao?”

“Con không đi.”

“Á Á...” Mẹ Triệu Á giận tái mặt.

Ba Triệu Á cũng nói: “Có phải còn tức giận chuyện bài thi trắc nghiệm lần trước bị nó giẫm lên không? Người ta cũng đã thật lòng xin lỗi rồi, con còn để bụng cái gì? Á Á, phải khoan dung độ lượng, hướng hồ Thụy Thụy không phải cố ý. Con như vậy chẳng phong độ chút nào.”

“Nó rõ ràng là cố ý.” Triệu Á cắn răng, còn có rất nhiều chuyện, muốn nói nhưng lại chẳng có chứng cứ phạm tội của Trương Thụy, chuyện cũ cứ dâng lên trong lòng thành cục tức, hết lần này tới lần khác không có nói ra miệng được.

Con hồ ly chết tiệt!

Mẹ Triệu Á lộ ra khí thế độc tài: “Mẹ mặc kệ, dù thế nào thì sinh nhật Thụy Thụy con cũng phải đi. Nhớ phải thật tốt với người ta, cố gắng mà học tập sở trường của người ta.”

Ba Triệu Á nói: “Chỉ ít con cũng phải học được tác phong của Thụy Thụy.”

Hai người kẻ xương người họa, càng nói càng khiến mặt mày Triệu Á ủ rũ.

Lên đến tầng năm, ba người đều có vẻ mệt. Ba Triệu Á loay hoay lấy chìa khóa, đang nghiên cứu cách mở cửa căn nhà mới, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng người thở phào: “Ai nha, mọi người cuối cùng cũng đã về. Chuyển sang nhà mới, thiếu chút nữa thì tìm không được, may mà công ty này không có sửa tên, nhiều năm không tới, mọi thứ xung quanh cũng không còn như xưa nữa rồi.” Tiếng nói giòn giã này mang lại cảm giác dễ nghe mà chỉ có trên TV mới có.

Triệu Á quay đầu lại, thấy một người phụ nữ ngoài 30 tuổi đang từ cầu thang đi lên, phía sau còn có một thằng nhóc hơn 15 tuổi. Thằng nhóc trên tay kéo một cái va li thật lớn, trên người mặc quần đen áo trắng chỉnh tề, cao thật cao. Trực giác Triệu Á cảm thấy quen thuộc không nói nên lời, rồi lại không nhận ra, không thể làm gì khác là quay đầu nhìn mẹ.

Mẹ Triệu Á ngạc nhiên một lúc, rồi hoảng sợ la lên: “Sao cậu lại tới đây?” Thế nhưng bên trong tiếng kêu sợ hãi này lại là một loại cảm giác kinh ngạc, vui sướng, kích động, thật không giống như khi nhìn thấy Cục trưởng Trương. Không khí xung quanh phảng phất đều dịu đi, tường trắng bốn phía dường như cũng sáng lên vài phần, làm nổi lên người khách bình thường kia.

Mẹ Triệu Á lộ ra vẻ mặt kinh hãi không dám tin, chạy nhanh tới đón, hai tay không cách nào kiềm chế lôi kéo người phụ nữ kia, muốn dùng lực kéo nhưng lại sợ, đem người ta kéo đông kéo tây, có chút tức giận nói: “Cậu thật đáng ghét, nói đến là đến, thế nào không gọi điện thoại trước? Giống y hệt trước đây.”

“Kinh hãi, kinh hãi, không ngạc nhiên thì không vui. Hơn nữa, điện thoại nhà cậu còn đang sửa, tôi thế nào có thể gọi. Ở đây hỏi đường rồi tìm tới. Sáng nay bọn tôi đến Quảng Châu, tân tân khổ khổ đi tìm, thế nhưng lại chẳng có ai ở nhà, không thể làm gì khác hơn là xuống dưới tìm cái gì ăn, vừa đi lên thì thấy mọi người đang mở cửa.” Người phụ nữ mặt trái xoan, giọng nói đặc biệt êm tai, mang chút gì đó Tương âm (giọng người tỉnh Hồ Nam).

Mẹ Triệu Á hừ một tiếng, trách cứ: “Đáng đời! Ai bảo tới mà không chịu nói cho tôi biết.”

Người phụ nữ kia mặc kệ, quay sang ba Triệu Á gật đầu: “Anh Triệu, anh khỏe. Nhiều năm không có gặp, anh vẫn chẳng thay đổi.” Ánh mắt lại chuyển tới Triệu Á, tầm tắc: “Á Á đã lớn như vậy rồi, con còn nhớ dì Nhược Lâm không?”

“Nó đương nhiên là nhớ, cậu thường mua cho nó đường, thiếu chút nữa thì làm hỏng cả răng nó.” Mẹ Triệu Á ánh mắt cũng đồng thời chuyển đến đứa con đối phương: “A, Đồ Nhan đã lớn thế này.”

Đứa nhóc tên Đồ Nhan cười rộ lên, lộ ra hàm răng thật đẹp: “Dì khỏe, chú Triệu khỏe.”

Triệu Á vẫn nhìn nó, thấy nó cười, tự nhiên cười theo, thấy nó chuyển tầm mắt nhìn mình, liền ngưng cười.

Mọi người vào phòng, ba Triệu Á vội vàng tiếp hành lí.

Mẹ Triệu Á nắm lấy tay Nhược Lâm hỏi: “Có mệt không? Thật đáng đời, ai bảo không nói cho tôi biết? Tôi tiếp cậu. Hai người tới đây bằng xe lửa hay máy bay?”

“Máy bay, bay đúng hai giờ.”

“Gi? Từ Hồ Nam tới Quảng Châu bay mất hai giờ?”

“Tôi không ở Hồ Nam, tôi từ Nam Kinh tới.”

“Có phải là mang thổ sản tới không?”

Nhược Lâm ha ha cười: “Cậu thật là, nhiều năm không gặp, vừa thấy người đã hỏi quà.” Vội vàng bảo Đồ Nhan: “Mang cái túi màu vàng trong va li ra đưa cho dì con.”

Đồ Nhan đi tìm, mẹ Triệu Á ngăn lại: “Dì nói đùa đấy, con đừng có tưởng thật.”

Ba Triệu Á vội vàng đi pha trà cho khách. Triệu Á không có chuyện, ngồi ở phòng khách nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn Đồ Nhan, kì quái, người này thật quen, đã gặp qua ở đâu rồi, hết lần này tới lần khác đều mơ hồ nhớ không được. Cậu nhíu mày nghĩ nghĩ.

“Cậu mấy năm nay khỏe không?”

“Có gì mà tốt hay không tốt?” Nhược Lâm nói: “Già thế này rồi, chỉ là có chút nhớ cậu, trước đây mỗi lần thấy cậu thì thấy phiền, sau không thấy lại nhớ.”

Hai người phụ nữ thốn thức một hồi, cuối cùng lại muốn chảy nước mắt.

Ba Triệu Á sợ nhất là tình cảnh này, không biết khuyên như thế nào, không thể làm gì khác là dời đi sự chú ý, chỉ huy Triệu Á: “Đừng ngồi nữa, con nói chuyện một chút với Đồ Nhan đi. Nhược Lâm, hai người có thuê phòng nghỉ chưa? Hay đêm nay ngủ đây đi.”

Mẹ Triệu Á nói: “Không cho đi ra ngoài ngủ, tôi bao lâu rồi mới gặp lại cậu, đêm nay chúng ta không ngủ, phải nói chuyện cả đêm. Triệu Á, Đồ Nhan ngủ với con. Còn anh,..” cô nói với ba Triệu Á: “Đêm nay anh ngủ ở phòng làm việc đi.”

“Anh Triệu, đêm nay làm khó anh rồi. Không gạt anh, em vốn là dự định đến để anh ngủ ở phòng làm việc, Quyên Tử mà không nói em cũng giựt dây cô ấy làm thế.”

Triệu Á nhìn mọi người trong phòng thân thiết, vắt hết óc, nhưng cũng không nhớ được thân phận của hai vị khác này. Nhìn thái độ của hai mẹ con họ, nhất định là bạn thân của ba mẹ.

Đồ Nhan len lén đánh giá Triệu Á. Vừa nãy theo sau lên lầu, vừa len nhìn Triệu Á. Triệu Á dáng vẻ không giống như trong tưởng tượng, trong tưởng tượng của cậu thì gầy hơn một chút, cao hơn, đen hơn, nhưng màu da thật đẹp, làm cho cậu nhìn không được muốn sờ sờ tay cậu ấy.

Triệu Á nhìn thật lâu rồi cuộc lặng lẽ hỏi ba: “Ba, bọn họ là ai vậy?”

Cậu đã cố tình nhỏ giọng hỏi ấy vậy mà hai người lỗ tai cực thính nghe được, Nhược Lâm ngạc nhiên nhìn mẹ Triệu Á, chỉ một ngón tay, kêu lên: “Cậu tốt, hẳn nhiên là chưa bao giờ nhắc đến tôi, ngay cả Á Á cũng không biết tôi là ai. Đồ không có lương tâm! Tôi mỗi ngày đều ở trước mặt Đồ Nhan nhắc tới dì Quyên Tử.”

Ba Triệu Á giải thích: “Nhược Lâm, em đi cũng nhiều năm như vậy, Quyên Tử cứ vừa nhắc tới em thì liền khóc. Cô ấy lúc nào cũng ở trước mặt con khóc...”

Mẹ Triệu Á hai mắt hồng hồng: “Cậu mới là đồ vô lương tâm, mang theo con chẳng nói chẳng rằng bỏ đi, hại tôi lo lắng, cả ngày chỉ biết nghĩ tới cậu.” Thanh âm cũng dần trở nên nức nở.

Đến lúc này, giọng Nhược Lâm cũng mềm đi. Cô trời sinh kiên cường, rất sợ bản thân mình cũng khóc theo, học ba Triệu Á chuyển dời sự chú ý lên người Triệu Á, vẫy tay gọi Triệu Á: “Dì Nhược Lâm là bạn nhiều năm trước đây của mẹ con... Từ trước khi sinh con ra đã là bạn tốt của nhau. Chúng ta nằm viện cũng đều nằm cùng một phòng, con với Đồ Nhan đều là được sinh ra cùng một phòng bệnh.

Nói đến đây, mẹ Triệu Á liền bình thường lại, bổ sung: “Mẹ lúc đó còn nghĩ sinh cùng lúc, coi như là sinh đôi. Thế nhưng dì Nhược Lâm của con lại chẳng giữ lời, hai phút sau mới sinh Đồ Nhan.”

Nhược Lâm nói: “Cậu mới là lè mè, chậm mất hai phút.”

Hai bà mẹ ngồi cùng một chỗ, dường như trở về thời thiếu nữ ưa cãi nhau.

Cuối cùng ba Triệu Á nói: “Cho nên, con là em, Đồ Nhan là anh. Hai đứa con vừa mới sinh ra thì đã là anh em kết nghĩa rồi. Á Á, con có còn nhớ Đồ Nhan không?”

Triệu Á lắc lắc đầu, chẳng biết vì sao lại len lén nhìn sắc mặt Đồ Nhan, tựa hồ như sợ cậu ta mất hứng, trong lòng lại muốn nói: chuyện khi mới sinh ra, nhớ được mới kì.

Nhược Lâm tiếp: “Nó đương nhiên không nhớ, lúc em đi nó mới có hai tuổi, ôm Đồ Nhan không chịu buông. Kể cũng lạ, lúc ấy bé như thế sao nó biết được là em muốn dẫn Đồ Nhan đi?”

“Này tôi cũng không biết, còn tưởng rằng cậu chỉ muốn ra ngoài đi lại một chút. Sớm biết thế thì đã lôi cậu ở lại.” Đến đây mẹ Triệu Á lại tức giận, nói với Triệu Á: “Con có còn nhớ, khi còn bé, hai nhà chúng ta ở chung một ngôi nhà, con cùng Đồ Nhan ngủ ở trên một chiếc giường nhỏ. Khi đó hai đứa thật thân thiết.”

Triệu Á ở trước mặt khách bị mẹ nói một câu đó, ngượng ngùng, nói thầm: “Hai tuổi biết cái gì mà tốt. Khoa trương.”

Ba Triệu Á thấy Đồ Nhan không lên tiếng, sợ cậu khó chịu, hỏi: “Đồ Nhan, con có còn nhớ Á Á không?”

Đồ Nhan cười lộ ra hàm răng, cao giọng: “Đương nhiên nhớ rõ. Khi đó mùa hè nóng, chỉ có cái quạt bàn cho hai đứa con, Á Á sợ nóng, bật quạt, bật một hồi lại thấy lạnh, liền mạng đắp chăn, một lúc không biết sao lại oa oa khóc.”

Mọi người trong nhà cười ha ha.

Triệu Á không tin, có người nhớ được chuyện lúc hai tuổi sao? Huống chi, lúc đó Đồ Nhan cũng chỉ hai tuổi, cậu ta nhất định cũng thường oa oa khóc.

Mẹ Triệu Á cười, khen Đồ Nhan thật nhớ, không như Triệu Á, rồi bỗng nhiên nói đến chiều cao: “Con với Á Á ai cao hơn.” Kéo Đồ Nhan lại, gọi Á Á đi qua, tựa lưng vào nhau so chiều cao.

Hai người đứng một chỗ để 3 người xem xét, ba Triệu Á còn tìm thước đo, ở trên đầu hai đứa múa may một hồi, tựa như mọi buồng bình đã mất giờ hết thấy quay trở về.

Triệu Á cùng Đồ Nhan đứng im tùy cho bọn họ giằng vò. Sau, ba Triệu Á nói kết quả: “Quái, cao như nhau, không tìm được đứa nào thấp đứa nào cao.”

Nhược Lâm cười với mẹ Triệu Á: “Quyên Tử, chúng ta quả nhiên là chị em tốt, hai đứa con cũng đều cao như nhau.” Lời này chẳng ăn khớp tẹo nào, ấy vậy mà mẹ Triệu Á lại tán thành, đồng thời bất ngờ ra ý tưởng: “Nói không chừng cũng nặng như nhau ấy. Lão Triệu, anh đi xuống dưới nhà chủ nhiệm Hoàng mượn cái cân sức khỏe đi...”

Triệu Á vừa nghe liền kêu người cứu mạng, giọng nói không tránh được mệt mỏi: “Mẹ, con buồn ngủ.”

Ba Triệu Á cũng không nghĩ nửa đêm đi hỏi mượn người ta cân: “Mượn qua rồi, đi đường mệt mỏi, để Đồ Nhan đi nghỉ ngơi đi.”

Lúc này mới thoát.

3. Chương 3

Mọi người thay phiên nhau đi tắm, rồi chuẩn bị chỗ ngủ.

Hiện tại là mùa hè, phòng ngủ hay phòng khách đều mở điều hòa, cũng không có để chắn. Ba Triệu Á vào phòng làm việc, rất thoải mái mà ôm chiếc gối ra phòng khách nằm. Mẹ Triệu Á nói với Nhược Lâm: “Chúng ta đêm nay đừng ngủ, phải trò chuyện mới được.” Rồi cầm lấy cái ghế kéo ra, mở cánh cửa tủ lấy một cái gối và áo gối mới đưa cho Đồ Nhan: “Đây là của Á Á vẫn chưa có dùng qua. Con cầm lấy dùng đi.”

Mẹ Triệu Á tự mình dẫn Đồ Nhan qua phòng của Á Á, mở cửa, bật đèn, nhất thời thấy rõ căn phòng đầy sách với những bức tường trắng. Mẹ Triệu Á dường như nhớ tới việc gì đó, cười chỉ vào con búp bê trên tường bảo: “Á Á nói nó không nhớ con, nhưng con xem, con búp bê vải mà con cho nó, hai ngày trước dọn nhà bảo bỏ đi nhưng nó không chịu, nói là vẫn còn tốt, nhặt vào để trên tường.”

Đồ Nhan nhìn con búp bê vải, thật ngạc nhiên.

Mẹ Triệu Á nghĩ việc này thú vị, gọi gọi Nhược Liên, chỉ con búp bê cho cô xem.

Nhược Lâm tắm tắc gậy đầu: “Có thể thấy được trong tiềm thức của Á Á vẫn còn nhớ rõ Đồ Nhan nhà tôi. Con búp bê vải này hình như giống con mà ngày đó tôi mua trên đường.”

“Ừ, đúng vậy, chính là nó.”

Triệu Á đúng lúc tắm xong, lau tóc đi ra, nghe mẹ nói thế nhất thời mặt đỏ ửng, xấu hổ không chịu được. May mà cậu vừa tắm xong mặt đỏ, mọi người không có phát hiện, cho nên không cười cậu.

Chờ mọi người đều giải tán, Triệu Á đóng cửa phòng, xoay người lại, thì bắt gặp ánh mắt Đồ Nhan, hình như từ nãy tới giờ cậu ta vẫn quan sát cậu. Triệu Á không được tự nhiên, hối hận không nên đóng cửa, cúi đầu làm bộ lau tóc, hỏi: “Cậu cảm thấy nực không, tôi mở cửa nhé.”

“Cậu muốn ra mở cửa?” Đồ Nhan ở phía sau bỗng nhiên nói: “Cậu ngại tôi nực sao? Vậy thì cậu mở cửa cũng được.” Thanh âm nhàn nhạt, tựa như đang tích khí.

Triệu Á sững sốt.

Đồ Nhan vừa đến, cho cậu cảm giác quen thuộc nhưng cũng thật xa lạ, không nghĩ rằng cậu ta lại không khách khí như thế. Triệu Á có chút bực mình, bữa ăn hôm nay đã bực lắm rồi, thế nhưng Đồ Nhan là khách, hơn nữa lại là khách cậu chẳng thân quen, cho nên chẳng thể làm gì khác là nhịn, tay đưa lên cánh cửa rồi lại buông xuống, cố gắng ra vẻ lơ là: “Không thích mở thì thôi.”

Đi tới bên giường, cậu bỗng nhiên nhớ tới hôm nay phải cùng giường với một người xa lạ, nên không muốn nằm xuống, nhìn trái nhìn phải, buồn chán cùng cực, nghĩ tới nay thật chẳng may tẹo nào. Đảo mắt, lại

nhìn tới con búp bê trên tường, nhớ tới những điều mẹ vừa nói, liền kéo con búp bê xuống, không muốn nó bị bám bụi nên mở ngăn kéo ném vào đó rồi đóng ngăn kéo lại.

Đồ Nhan nhìn những động tác đó của Triệu Á không lên tiếng, bỗng nhiên nói: “Cậu nên đưa lại cho tôi.”

“Cái gì?” Triệu Á không hiểu ngắc đầu.

“Cậu nên đưa lại cho tôi.”

“Trả lại cho cậu?” Triệu Á nhìn quanh một lượt, hiểu ra: “Con búp bê vải?”

“Ừ.”

Triệu Á nghĩ thật buồn cười đó chỉ là một con búp bê cũ bẩn, thấy Đồ Nhan chăm chú nhìn mặt cậu liền bảo: “Cậu muốn lấy lại để làm gì?” Cậu cười cười.

Triệu Á cười không giống như Đồ Nhan, khi cười cậu không lộ hàm răng như Đồ Nhan, mà tất cả ý cười đều giấu đi, mím môi, nhin không được thì khóe môi mới hơi nhếch lên. Nhưng một chút ít này cũng thực ngọt, có chút gì đó giả dối, nhưng lại khiến người ta hơi say giống như uống rượu vậy. Ai đó thấy cậu cười cũng đều khen thật nhã nhặn.

Nụ cười làm dịu bầu không khí.

Đồ Nhan nhìn Triệu Á như bị ếm bùa, nhất thời không thể cử động. Búp bê vải kia lúc này đã chẳng còn quan trọng, cậu trầm tĩnh lại, theo thói quen cười lộ ra hàm răng trắng: “Cậu có hai lúm đồng tiền.”

“Ừ.”

“Sao lại thế nhỉ?” Đồ Nhan nói: “Cậu khi còn bé thì chỉ có bên phải thôi, bên trái không có.” Cậu ta dùng ngón tay chỉ chỉ vào bên má trái mình.

“Cậu nhớ sao?”

“Ừ.”

“Nói dối.”

“Tôi không nói dối. Tôi còn nhớ rõ cậu cướp lấy con búp bê vải của tôi, tôi liền tặng cho cậu.”

Nghĩ đến mấy lời Đồ Nhan nói là thật, Triệu Á xấu hổ, phản đối: “Có đứa con trai nào chơi búp bê chứ? Mất mặt.”

Đồ Nhan mở miệng, quyết không chịu thua Triệu Á: “Cậu mới là mất mặt, cướp búp bê của người khác.”

Hai đứa cãi qua cãi lại vài câu trở nên thân mật hơn.

Triệu Á ngồi nói: “Tôi khi còn bé thật bộ dáng như thế hử?” Tay cậu chỉ chỉ vào má bên phải: “Có lúm đồng tiền một bên thôi à?”

“Ừ.” Đồ Nhan chăm chú gật đầu.

Triệu Á hoài nghi nhìn Đồ Nhan, nhìn không ra chút đầu mối gì, lại lấy tay sờ lên mặt mình, ném việc đó qua một bên, hai người lại nói chuyện khác.

“Cậu học lớp mấy rồi?”

“Năm nhất cao trung”

“Ở lại Quảng Châu nghỉ hè bao lâu?”

“Không, tôi chuyển hộ khẩu về Quảng Châu, học cao trung ở Quảng Châu.”

Triệu Á hứng thú: “Học trường gì?”

“Hoa Phụ.”

Triệu Á thán phục: “Trường chuyên đó.”

Đồ Nhan hỏi: “Cậu học trường nào?”

“Chấp Tín.”

“Chúng ta không chung trường rồi.”

“Ừ, không chung.”

Đồ Nhan không quan tâm, lại nói: “Tôi chuyển qua đó là được. Chuyển từ trường chuyên của tỉnh qua, giờ các trường giảng dạy chất lượng đều như nhau, Chắp Tín hẳn sẽ nhận tôi.”

Triệu Á làm mặt quỷ: “Chuyển Chắp Tín không được, nó cũng là trường chuyên của tỉnh.”

“Không được?” Về mặt Đồ Nhan y hệt như vẽ của kẻ lên kế hoạch ngầm nhưng lại bị phá hư.

“Hoa Phụ rất tốt, chuyển qua Chắp Tín làm gì?” Triệu Á hỏi.

Đồ Nhan quay đầu lại nhìn giá sách của Triệu Á: “Tôi không quen ai cả, cuộc sống cũng không quen, tìm một người quen làm bạn học như vậy sẽ không bị bắt nạt.”

“Trong trường cậu cũng bị bắt nạt ư?”

Đồ Nhan khịt mũi, phản ứng như thợ săn thấy được con thú trốn trong bụi cỏ: “Cũng?” Cậu ta dùng một từ duy nhất, nhấn mạnh hỏi.

Triệu Á biết mình nói hớ, lập tức chuyển đề tài: “Cậu lên mạng không? Máy tính của tôi có thể lên mạng đấy.”

“Trong trường có người bắt nạt cậu sao?”

“Chơi cờ không?”

“Có phải có người bắt nạt cậu không?”

Hỏi vài lần, Triệu Á nhú mày: “Tôi đi ngủ, cậu đừng phá rối.”

Đồ Nhan thấy cậu muốn đi ngủ, biết hỏi cũng không nhận được kết quả, lại cũng không muốn cứ như vậy mà ngủ, liền kéo va li của mình lại: “Cậu chơi mô hình không? Tôi thu thập được rất nhiều, đều có mang theo, có nhiều cái là từ nước ngoài mua về đấy.”

Triệu Á nghe thấy “mô hình” hai chữ, len lén mở mắt nhìn bóng lưng Đồ Nhan đang ngồi xếp hàng lí.

Mô hình được lấy ra, đặt bên cạnh chân Đồ Nhan.

Hai bộ, rồi ba bộ được xếp ra, Triệu Á ở trên giường nhảy xuống bên cạnh Đồ Nhan, bắt chước cậu ta ngồi xổm: “Cái này tôi mới thấy trên tạp chí, như thế nào mà đã bán rồi vậy.”

Đồ Nhan đắc ý: “Nói cho cậu biết, đây là hàng nước ngoài chuyển qua, đều là chuyển qua máy bay Nam Kinh đấy.”

“Có thể bóc được không?” Triệu Á nhìn mấy túi được đóng gói tinh xảo, ngứa ngứa tay.

Đồ Nhan nháy mắt với Triệu Á: “Cùng nhau bóc đi.”

Hai người liền hoan hô, giơ 4 tay ra, hai ba cùng mở. Vỏ bao bên ngoài nhanh chóng bị bóc ra chẳng còn nguyên vẹn, nhưng thứ mà hai người quan tâm là cái ở bên trong.

Hăng say xếp mô hình, Đồ Nhan hỏi: “Hoa Phụ với Chắp Tín có xa nhau không?”

Triệu Á chăm chú chơi, tùy tiện: “Làm gì?”

“Thì tính xem xa hay gần?”

“Xa.”

Đồ Nhan trầm mặc một lúc lại hỏi: “Cao trung, cậu ở kí túc xá hay gì?”

“Đương nhiên ở. Khó khăn lắm mới có cơ hội rời khỏi nhà. Cậu ở nhà à?”

Đồ Nhan thở dài: “Không được, không được. Mẹ tôi đã sớm mong tôi đừng có quấy rầy cuộc sống tự do hạnh phúc của bà, tôi sao lại có thể ở cùng mẹ được.”

Triệu Á lúc này mới dời mắt khỏi mô hình, ước ao liếc nhìn Đồ Nhan.

Hai người chơi một đêm, ngày hôm sau vẫn rất vui vẻ. Trải qua một đêm khăng khít, hai người nghiêm nhiên trở thành anh em tốt, vừa cười vừa nói đi ra phòng khách.

Ba Triệu Á nằm ở sofa ngồi dậy, không ngừng xoa xoa thắt lưng, hỏi hai đứa: “Hôm qua hai đứa làm gì? Cả đêm cứ râm rì, không ngủ sao?”

Vừa đúng lúc mẹ Triệu Á và Nhược Lâm từ trong phòng đi ra: “Bọn em hôm qua cũng không ngủ được. Nhược Lâm, cậu xem hai đứa con của chúng ta thật nhanh thân thiết, xem ra đây đúng là di truyền.”

Nhược Lâm tán thành, gật đầu.

Mẹ Triệu Á còn bảo: “Cậu xem, Á Á thi trường chuyên, Đồ Nhan cũng thi trường chuyên, có thể thấy được, hai đứa con của chúng ta đúng là sinh đôi. Nếu như một đứa học lớp chuyên, đứa còn lại cũng vào lớp chuyên, thế thì thế giới này có phải là huyền diệu lắm không.”

Nhược Lâm nói: “Đồ Nhan được phân vào lớp chuyên.”

“Thật sao?” Mẹ Triệu Á kinh ngạc: “Á Á của chúng ta tuyệt đối phải vào lớp chuyên. Lão Triệu, chờ kết quả phân lớp của Á Á, chúng ta nhất định phải lên bách khoa toàn thư xem sự kì diệu của sinh đôi dị chủng.” Dứt lời, liền cùng Nhược Liên cười ngã cả ra sau.

Hai vị “sinh đôi dị chủng” thấy thế liếc nhau một cái, cười khổ.

4. Chương 4

Hai thằng nhóc 16 tuổi rất dễ trở nên thân thiết, sau đó Đồ Nhan còn cho cậu chơi cùng mô hình. Triệu Á cũng đem mấy thứ tạp chí về về vũ tích góp được cho Đồ Nhan xem cùng. Thì ra bọn họ đều thích mấy thứ dao nhỏ sắc bén hơn là vũ khí hiện đại, sở thích chung này lại càng khiến hai người thân hơn một chút.

Sáng sớm hôm nay, Triệu Á đang suy nghĩ mang Đồ Nhan đến trung tâm thể dục hay là đi bơi, còn có đi trượt pa-tanh, nếu như mệt, thì có thể sang ngay bên cạnh ăn cơm.

“Nếu như bạn học với tớ hôm nay không đi chơi tennis thì tớ đã có thể dẫn cậu theo rồi. Ai, mà cậu có biết chơi tennis không?”

“Không, cậu dạy tớ đi.”

Triệu Á nhìn vẻ mặt Đồ Nhan hoài nghi liền nói: “Tớ nghĩ cậu biết chứ, che giấu thực lực à?”

Đồ Nhan ngậy ngốc cười, rút cuộc thừa nhận.

Đang muốn lôi kéo Đồ Nhan ra ngoài thì gặp mẹ với dì Nhược Lâm đi mua điểm tâm về. Mẹ Triệu Á hỏi: “Đi đâu vậy?”

“Đến trung tâm thể dục ạ.”

“Đến trung tâm thể dục.” Mẹ Triệu Á ngăn cản: “Biết là con sẽ quên mà, hôm nay là sinh nhật của Thụy Thụy, con đã đồng ý đến nhà nó rồi mà.”

Triệu Á kêu oan: “Con đâu có đồng ý.”

“Dù sao thì con cũng phải đi.” Mẹ liếc mắt Triệu Á, quay qua Đồ Nhan cười hiền: “Dì hôm nay đưa con đi mua quần áo.”

Nhược Lâm nói: “Hắc, cậu sợ nó không có quần áo mặc sao? Đừng thế.”

“Có lòng mà.” Mẹ Triệu Á kéo tay Đồ Nhan: “Từ khi con sinh ra, dì còn chưa mua cho con được thứ gì.”

“Không cần đâu dì à, con có nhiều quần áo lắm.”

“Mẹ...” Triệu Á đứng giữa cửa: “Cho con đi trung tâm thể dục đi, con với Đồ Nhan hẹn nhau rồi mà.”

“Không được, con đến nhà Thụy Thụy cho mẹ.” Mẹ Triệu Á giục: “Nhanh đi, không thì sẽ muộn.” Bỗng nhiên nhớ đến cái gì, lại hỏi: “Con chuẩn bị quà chưa?”

Triệu Á chun chun mũi, cúi đầu.

“Thụy Thụy là ai?” Đồ Nhan hỏi.

Triệu Á: “Chả là ai cả.”

Mẹ Triệu Á nói: “Là bạn học của Triệu Á, cùng nhau thi vào Cháp Tín. Hôm nay sinh nhật thằng bé, mời Á Á đến dự sinh nhật.”

“À, là bạn học.” Đồ Nhan nói với Triệu Á: “Cậu đi đi, chúng ta mai đến trung tâm thể dục cũng được.”

Triệu Á thấy Đồ Nhan không chịu giúp cậu, sầm mặt lại, giọng cũng trầm xuống: “Ngày mai tớ không đi.” Lỗ mãng khom lưng đi giày, giẫm linh tinh lên chiếc giày để dưới đất.

“Á Á, con đã chuẩn bị quà cho Thụy Thụy chưa?” Mẹ Triệu Á vẫn còn đang hỏi.

“Chuẩn bị quà gì? Đến ngôi một lúc không phải sao?” Triệu Á buồn bực.

“Con nghĩ con còn nhỏ à? Một chút đạo lý đối nhân xử thế cũng không biết.” Mẹ Triệu Á quay đầu thì thăm với Nhược Lâm: “Cậu nói xem thằng nhóc này sau ra ngoài làm việc làm sao có thể tốt được đây?”

Nhược Lâm nói: “Từ từ, không cần phải vội.”

Mẹ Triệu Á kéo Triệu Á: “Chờ một chút, mang quà tặng cho Thụy Thụy.”

“Con không có quà.” Triệu Á mắt húng. Đồ Nhan đứng một bên nhìn cậu, cậu liếc lại nhìn Đồ Nhan, rồi lại quay đầu sang chỗ khác không cho Đồ Nhan nhìn thấy mặt.

“Không có quà không được, con đến nhà người ta, ăn bánh ăn thịt nhà người ta, nào có thể đi tay không chứ?”

Triệu Á tí nữa thì hét to lên, kìm nén tức giận nói: “Con không ăn bánh của cậu ta.”

Mẹ Triệu Á không có kiên trì, vẻ mặt hung dữ: “Con đứng lại cho mẹ.” Xoay người vào phòng nửa ngày, lúc đi ra mang theo một cái túi to: “Cái này là quà của con tặng cho Thụy Thụy.”

Là một hộp, bên ngoài còn viết Bổ huyết ích não, này là siro học sinh chuyên dụng.

Vùng xung quanh lông mày Triệu Á nhăn lại: “Con không cầm, này trên thị trường đây.”

“Con cầm cho mẹ!” Mẹ Triệu Á phát hỏa.

Đồ Nhan bất an nhìn Triệu Á, muốn nói gì đó. Nhược Lâm mở miệng: “Quyên Tử, đừng có quát con như thế, chuyện gì cũng từ từ thôi.”

“Cậu xem nó đáng giận thế nào.”

Triệu Á cúi đầu, trước mặt Đồ Nhan bị mắng khiến trong lòng cậu cực kì khó chịu, cậu ít nhiều có thể cảm nhận được vẻ mặt của Đồ Nhan, tránh né ánh mắt cậu ta, bỗng nhiên lại nghĩ: mình sao mà phải trốn, đều là cậu ta không tốt, chỉ cần cậu ta mở miệng ra xin mẹ, thì mẹ sẽ nhất định cho đi. Tức giận không thể nói ra miệng, cậu ngẩng đầu hung hăng trừng mắt Đồ Nhan.

Đồ Nhan bị Triệu Á trừng mắt, nhất thời kêu không ổn, nghĩ mình vô tội mà. Cậu tiến lên một chút, nhỏ giọng nói với mẹ Triệu Á: “Dì à, con rất muốn đến trung tâm thể dục...”

Triệu Á cảm thấy mình như bị đâm cho một phát, bỗng nhiên tiến lên hai bước đoạt lấy món quà trong tay mẹ, cúi đầu ra cửa.

“Á Á!” Đồ Nhan muốn đuổi theo lại bị mẹ Triệu Á kéo.

“Đừng động vào nó, lớn như thế rồi, lại cứ như trẻ con vậy.” Mẹ Triệu Á bình tĩnh quở trách Triệu Á, rồi lại cười khen Đồ Nhan: “Á Á đến lúc hiểu chuyện được như con, dì mới yên tâm.”

Đồ Nhan nghe mấy lời khen không vào, nhìn bóng lưng Triệu Á biến mất ở nơi kia, trong lòng trống rỗng một lúc, hối hận: mình nên tỏ thái độ sớm hơn một chút. Không biết vì sao buổi tối lại nhớ lại chuyện của Triệu Á và Thụy Thụy, trong lòng chấn động: ai nha, cậu ấy sao lại không muốn đi, lẽ nào đứa trong trường bắt nạt cậu ấy chính là thằng kia? Vì vậy càng khó chịu, đứng ngồi không yên.

Triệu Á ra đến cửa, rất muốn đem quà ném đi thật xa. Nhưng mà nghĩ ngợi một chút liền thấy tinh thần thoải mái hơn, dù sao thứ này bán cũng được tiền, nhưng mà sau này nhờ mẹ tới hỏi Trương Thụy thì phải nói thế nào.

Cậu cúi đầu nổi giận đùng đùng mà đi, không giống như cầm quà đi sinh nhật mà cứ như là cầm theo súng ống chuẩn bị đi bắn người. Cậu đi vài bước nhớ tới Đồ Nhan, trong lòng lại khó chịu, cái cảm giác ê ẩm nói không nên lời, cứ có cảm giác như bị phản bội. Bước mấy bước nữa, cố gắng điều chỉnh lại hơi thở, lại nghĩ Đồ Nhan bị oan uổng.

Mẹ lúc đó mắng, Đồ Nhan mở to mắt, không nghĩ tới dì Quyên Tử xinh đẹp mà cũng như thế. Đây hình tượng thực nữ của mẹ trong mắt Đồ Nhan sụp đổ rồi.

Nghĩ như vậy Triệu Á lại cười rộ lên. Cậu chậm rãi khôi phục lại vẻ mặt, nghĩ nghĩ, bên môi vẽ thành nụ cười ngốc.

“Đang suy nghĩ cái gì mà cười tùm tùm như thế?”

Triệu Á hoàn hồn, phát hiện Trương Thụy đứng trước mặt, thì ra đã tới nhà Trương Thụy.

Trương Thụy mặc bộ đồ tây hiếm thấy, thật đẹp.

“Nghĩ tới được ăn bánh gato của tôi sao?” Trương Thụy làm mặt quỷ: “Thế nhưng tôi không có chuẩn bị bánh gato.”

Vẻ mặt tươi cười của Triệu Á không cánh mà bay: “Tôi không định ăn bánh của cậu.”

Trương Thụy mặc kệ vẻ mặt Triệu Á, cười đến sung sướng, lông mi cũng giương lên thật cao, thấy món quà trong tay Triệu Á, vui vẻ hỏi: “Đây là cho tôi ư?”

“Là mẹ tôi tặng cậu.”

Trương Thụy không chút khách khí nhận lấy: “Siro bổ dưỡng.” Tâm tắc mấy tiếng.

Triệu Á xấu hổ muốn chết, hận mẹ cô lỗ, giải thích: “Đây không phải là tôi muốn đưa.”

“Lên lầu đi.”

5. Chương 5

Hai cầu thang máy, một cái đang tu sửa, hai người chẳng thể làm gì khác là chờ... cái thang máy còn lại.

Trương Thụy không vui, ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo trên cửa thang máy đếm xuống tầng trệt hừ một tiếng. Triệu Á không được tự nhiên, cậu đã từng đến nhà Trương Thụy, biết nhà cậu ta rất đẹp, lắp đặt toàn thiết bị hạng nhất. Lần đó ra về cũng là trong tâm trạng không vui, nhưng mà lí do khiến bản thân không thoải mái thì cậu cũng đã quên.

“Đang suy nghĩ gì thế?” Trương Thụy ngừng hừ quay sang hỏi cậu.

“Thang máy thế nào mà mãi chưa xuống.” Triệu Á nhìn ánh sáng trên cửa thang máy chột lóe.

“Lúc cậu tới đây thật vui vẻ, đang cười hì hì, suy nghĩ cái gì vậy?”

“Tôi không có cười.”

Vẻ mặt Trương Thụy thay đổi, mỗi lần cậu ta xuất hiện vẻ mặt này nhất định sau đó sẽ làm chuyện đáng ghét. Triệu Á thầm cảnh giác.

Thang máy ding một tiếng, tới rồi.

Bọn họ vào thang máy, sóng vai dựa vào. Trong thang máy là một khoảng không gian bí mật mà vắng vẻ, cảm giác được hơi thở của đối phương đều nghe thật rõ.

Không gian nhỏ hẹp khiến người khác thấy buồn bực, Triệu Á không thể làm gì khác hơn là tìm việc để nghĩ.

Đi vào cửa, ngồi xuống, cùng các bạn học nói chuyện. Trong lòng Triệu Á bắt đầu suy tính. Sau đó thì đi đâu? Về nhà, mẹ nhất định sẽ hỏi vì sao về nhanh vậy; không về nhà... gọi điện kêu Đồ Nhan nhẹ nhàng ra ngoài, hai đứa có thể đến trung tâm thể dục là tốt nhất. Nhưng mà giờ gọi điện thoại cho Đồ Nhan thì thật chẳng còn mặt mũi. Triệu Á vẫn không quên trước lúc ra cửa cậu hung hăng trừng mắt với Đồ Nhan.

Ding, tới tầng 25 rồi.

Cửa thang máy vừa mở, Triệu Á liền đi ra ngoài, nhưng vừa lúc Trương Thụy cầm theo món quà cũng đi

ra, nên vai chạm nhau. Trương Thụy liếc mắt, trong ánh mắt như hiểu rõ tâm tư của Triệu Á, bên môi hiện lên một tia cười nhạt.

Mở cửa cho Trương gia là bà giúp việc. Triệu Á vào cửa liền quan sát một vòng phòng khách hiện đại rộng lớn, kì quái hỏi: “Những người khác đâu?”

“Ba mẹ tôi đều có việc, hôm nay không trở về.”

“Tôi hỏi là hỏi các bạn học.”

Trương Thụy phất tay với người giúp việc, ra hiệu không cần bà ở bên cạnh trông nom, hỏi lại Triệu Á: “Ai nói là sẽ có các bạn học khác.”

“Đây không phải là bạn học sẽ cùng nhau tụ họp ư?”

“Cậu không phải bạn học tôi à.”

Triệu Á trầm mặc, cậu cảm giác mình bị lừa, bị kích động mang theo một hộp siro bổ dưỡng, thật là ngu ngốc.

“Tôi đi.”

“Đây, cậu còn chưa ăn bánh gato.”

“Không phải nói là không có bánh gato sao?” Triệu Á đứng trước cửa xoay người lại, thấy Trương Thụy cười, biết mình bị cậu ta lừa giỡn, quay đầu lại phía cửa.

Trương Thụy sải bước tiến lên ngăn cản: “Hôm nay sinh nhật tôi, cậu còn chưa có chúc mừng.”

“Chúc cậu sinh nhật vui vẻ.” Triệu Á dùng tốc độ nhanh nhất nói một câu như niệm kinh.

“Chúc sinh nhật vui vẻ cần phải hát mới tốt.” Trương Thụy nói: “Cậu hát đi.”

“Tôi không hát.”

“Hát thì tôi sẽ để cậu đi.”

Triệu Á nhú mày: “Cậu bị bệnh à? Tôi nói không hát là không hát!” Thanh âm của cậu hơi lớn, trong

phòng khách rộng lại càng vang, người giúp việc ở phía trong ngó ra xem xét. Trương Thụy bảo không có việc gì nên bà ấy lại quay trở vào.

Trương Thụy thấy Triệu Á không có ý nhượng bộ, đành miễn cưỡng: “Không hát thì không hát. Tôi không có chuẩn bị bánh, cậu có muốn ăn gì đó không?”

“Tôi không đói.”

“Không đói cũng ăn một chút đi.” Trương Thụy lấy siro bổ dưỡng Triệu Á đem tới, mở nắp, đưa cho Triệu Á một chén: “Siro ngang với bánh gato.”

“Thần kinh.” Triệu Á nhỏ giọng.

“Nhà tôi chả ai uống siro bổ dưỡng cả, cậu không uống, tôi sẽ đem đến lớp mời bạn học mới vậy. Rồi nói đó là quà sinh nhật cậu tặng tôi, mời các bạn cùng uống.”

Cậu ta nói được một nửa, mặt Triệu Á tối sầm. Triệu Á nắm chặt bàn tay, tìm không được lí do tống một đấm vào mặt cậu ta, đứng ở cửa không chút biểu cảm. Trương Thụy nhất định đem siro bổ dưỡng tới trước mặt Triệu Á, chờ cậu nhận.

Triệu Á cầm lấy, đem nước siro uống vào miệng: “Được rồi.”

“Còn.” Trương Thụy tiếp tục đưa một chén nữa qua.

Triệu Á lần này không do dự, lạnh lùng nhận lấy, ngửa cổ uống. Cứ qua lại như thế đấu khí với nhau đem nửa chai siro uống hết, Triệu Á còn muốn tiếp tục, kết quả vì uống nhanh quá mà bị sặc.

Trương Thụy nhân cơ hội ấn cậu ngồi xuống ghế, pha cho một chén trà nóng.

“Uống chút trà đi. Cậu như vậy cũng mệt rồi, đã uống hết một nửa.”

Triệu Á không nói không rằng, nhấp một ngụm trà. Trương Thụy ngồi bên cạnh cậu chăm chú nói: “Á Á, không bằng chúng ta lấy trà thay rượu kết nghĩa đi.”

Miếng trà trong miệng Triệu Á chưa kịp nuốt xuống, phốc một tiếng phun ra toàn bộ.

6. Chương 6

Từ nhà Trương Thụy trốn ra, Triệu Á do dự, cuối cùng quyết định về nhà.

Lúc vào cửa không có chạm mặt mẹ, cậu lặng lẽ lấy chìa khóa mở cửa, rón rén về phòng. Đi ngang qua phòng mẹ thì bỗng nhiên nghe thấy có giọng nói.

“Đồ Nhan nghĩ như thế nào?” Mẹ Triệu Á thì ra không đi ra phố mua đồ với Đồ Nhan.

Triệu Á dừng lại, đứng ở cạnh cửa.

“Tôi nghĩ, nó có lẽ luyến tiếc.”

“Luyến tiếc?” Mẹ Triệu Á hỏi: “Nếu như nó bỏ đi?”

Nhược Lâm có chút do dự, trong giọng nói có điểm bất an: “Hiện giờ nó so với người lớn còn có chủ kiến hơn...”

Mẹ Triệu Á hừ một tiếng, tựa hồ đối với ai đó cực kỳ bất mãn, sau lại thở dài: “Cậu cả đời hao phí vì người đó đã mệt lắm rồi, thực sự là kiếp trước thiếu nợ người ta sao? Lừa cậu, để cậu sinh con cho hắn, hắn còn chế giễu, đi ra nước ngoài, lại ở bên đó lấy vợ. Cậu quên trước kia là bị người ta coi thường thế nào, vất vả ra sao ư?”

Triệu Á kinh hãi, tựa trên cửa, dán chặt tai nghe.

Bên trong nói càng nghe rõ hơn.

“Tôi như thế nào quên được. Tôi cả đời này tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh ta.”

“Tha thứ? Nếu như lão Triệu nhà tôi cũng đối với tôi như vậy, tôi sẽ lấy dao chém chết anh ấy!” Mẹ Triệu Á hừ: “Hiện giờ đứa con bên kia chết, hắn nghĩ tới hai người sao? Tôi nói cho cậu biết, người hắn muốn không phải là cậu mà là Đồ Nhan. Cậu tân tân khổ khổ nuôi nấng nó khôn lớn, hắn ta không cảm ơn một tiếng thì thôi lại còn muốn đem nó đi.”

“Tôi cũng biết, Quyên Tử, cậu nói rất đúng. Tôi cả đời mạnh mẽ, nhưng đối với anh ta thì lại mềm yếu. Không nói tôi, chỉ riêng Đồ Nhan thôi, nó không có ba, từ nhỏ đã bị bao người bắt nạt. Cậu xem tính tình thẳng bệ hiện tại đều là từ đó mà ra cả.” Nhược Lâm yếu ớt thở dài.

“Vậy nói xem, rốt cuộc cậu dự định thế nào?”

“Tôi...”

Triệu Á đang muốn nghe tiếp, đột nhiên trước mắt chợt lóe, Đồ Nhan từ trong phòng ló ra, thấy Triệu Á, vẻ mặt vui mừng. Triệu Á hướng cậu ta xua tay, ra dấu đừng nói, đi tới gần kéo Đồ Nhan vào phòng.

“Cậu nghe cái gì vậy?”

“Không có gì.” Những phiền phức ban sáng thoáng cái như không còn tăm hơi, Triệu Á nhìn Đồ Nhan cười hở hàm răng trắng, trong lòng áy náy, nói: “Có đi trung tâm thể dục không? Giờ đi vẫn còn kịp.”

Đồ Nhan nhìn chằm chằm Triệu Á, yên tâm mà cười rộ lên: “Tớ còn tưởng cậu vẫn còn giận tớ vụ ban sáng chứ.”

“Không có.”

“Trương Thụy kia, có phải là rất khó đối phó không?”

Triệu Á nhú mày: “Xin cậu, ít nhắc tới người này thôi có được không? Mẹ lúc nào cũng so sánh hai đứa tớ, đến cả cậu cũng nhắc tới.”

Hai người đều sợ mẹ nói nhiều, thay đồ thể dục, rón rén ra ngoài. Ngừng thở, ra đến cửa an toàn, cảm thấy mình như đảng viên bí mật thiên tân vạn khổ đến căn cứ, liếc mắt nhìn nhau, ha ha cười.

Cả buổi chiều, Triệu Á chơi không hề tập trung, thần sắc như đang suy nghĩ gì đó, ánh mắt thỉnh thoảng chuyển tới Đồ Nhan.

Đồ Nhan mua hai lon nước có ga, một lon đưa Triệu Á, còn một lon đưa lên miệng uống.

Triệu Á được mẹ dạy bảo, quy củ rất nhiều, cầm lon nước cúi đầu, chậm chậm uống, rồi lại ngẩng đầu hỏi Đồ Nhan: “Mấy cái mô hình nước ngoài kia sao cậu có nhiều thế?”

“Người nhà cho.”

“Mấy cái kia rất đắt tiền.”

“Ừ.”

Triệu Á liếc Đồ Nhan, rồi lại cúi đầu uống nước tiếp.

Đồ Nhan uống rất mau, lau bầu mấy tiếng rồi đem hết chỗ nước có ga đó vào miệng, rồi ra vòi nước rửa mặt, lúc trở về, tóc hai bên tai đều ướt. Cậu đột nhiên hỏi: “Có phải ngày hôm này cậu ở ngoài phòng nghe trộm chuyện đúng không?”

Triệu Á giật mình: “Không có.”

“Đừng lừa tớ.” Đồ Nhan quan sát Triệu Á: “Cậu chẳng giấu được tớ chuyện gì cả, vừa nhìn một cái là tớ đã biết.”

Triệu Á lắc đầu, ngồi không được tự nhiên.

Đồ Nhan nghĩ cậu ấy cứ như đứa trẻ ngốc ngơ ngác, thật đáng yêu, nhìn không được, bên miệng nhếch lên, mấy cái suy nghĩ phá rối trong đầu nổi lên cứ như bong bóng xà phòng, cậu liền thu lại dáng vẻ tươi cười, chững ra bộ mặt cô đơn, phiền muộn ngồi bên Triệu Á, cúi đầu không nói.

Triệu Á nhìn Đồ Nhan im lặng không nói, khẩn trương, buông lon nước xuống, khom lưng nhìn mặt Đồ Nhan.

“Đồ Nhan, cậu sao vậy?”

Con mắt Đồ Nhan sáng lên, không nhìn Triệu Á, mà chăm chăm nhìn xuống đất, chân buồn bực đá mấy viên sỏi.

“Này, này, cậu ngẩng đầu lên.” Triệu Á mở miệng: “Cậu cười đi, cười một cái cho tớ xem.” Cậu khó chịu, chỉ biết không ngừng khom lưng nhìn mắt Đồ Nhan có ướt hay không.

Nếu như ướt, có thể sự việc lớn lắm.

Đầu Đồ Nhan ngày càng thấp xuống, Triệu Á khom lưng ngày lại càng thấp hơn, cảm thấy đau lòng. Đồ Nhan không nói lời nào, cứ rầu rĩ.

“Cậu nói gì đi.” Triệu Á hứa: “Tớ cái gì cũng không nghe thấy, thật đấy.”

Cậu hối hận cực kì, hối hận sáng nay đã trừng mắt với Đồ Nhan, không nên nghe trộm mẹ nói chuyện, quan trọng nhất là không nên cố ý dùng mô hình để thử Đồ Nhan. Mấy cái tâm tư xấu xa này đều bị Đồ Nhan đoán được.

Đồ Nhan ngẩng đầu nhìn Triệu Á. Triệu Á đã gấp lại càng gấp hơn, lon nước uống phân nửa, để trên băng ghế đã không còn lạnh nữa. Đồ Nhan vốn nghĩ thấy như thế là được rồi sẽ nói một câu: “Tớ lạnh, cậu là anh em nên ôm tớ một chút”, Triệu Á ngốc, nhất định sẽ làm theo.

Nhưng giờ thấy bộ dạng sốt ruột của Triệu Á, Đồ Nhan nói không nên lời, ánh mắt trong suốt của Triệu Á làm cậu hận mình sao lại bày ra cái chuyện đáng xấu hổ này.

Triệu Á áy náy, xoa xoa tay: “Xin lỗi, đều là tớ không tốt. Tớ xin lỗi, tha lỗi cho tớ được không?”

Đồ Nhan bỗng nhiên lắc đầu: “Sai rồi, là tớ không đúng. Tớ xin lỗi, cậu cho tớ xin lỗi.”

Triệu Á sưng sốt, lát sau mới lắp bắp: “Cậu... cậu bị đả kích quá à?”

Đồ Nhan đứng lên: “Tớ là người xấu, nhưng lại chẳng nói với cậu tớ xấu thế nào.” Cậu ngẩng đầu thở dài, quay đầu nhìn Triệu Á vẫn còn đang ngây ngô, nở nụ cười: “Chơi cả ngày rồi, mẹ chắc đang đi tìm chúng ta, về nhà thôi.” Rồi dắt Triệu Á hướng nhà ga chạy đi.

Hai người về nhà, chạm ngay mẹ ở cửa, bị mắng, mắng sao đi không nói một tiếng.

Mẹ Triệu Á lại hỏi Triệu Á hôm nay đến nhà Trương Thụy thế nào, Triệu Á trả lời: “Chả có gì hay để nói cả.” Lập tức đem trọng tâm câu chuyện chuyển sang việc đến trung tâm thể dục, nhưng không có nhắc tới chuyện kia.

Buổi tối, Triệu Á đặc biệt chú ý Đồ Nhan.

Đồ Nhan rửa mặt cậu đi theo; Đồ Nhan ăn cơm cậu cũng theo, như sợ rằng nếu không để ý Đồ Nhan sẽ lên đến một góc nào đó mà khóc. Đồ Nhan tắm, cậu ở phòng khách, hỏi ba: “Đồ Nhan muốn chuyển từ Hoa Phụ sang Chấn Tín, có được không hở ba?”

Ba Triệu Á cúi đầu suy nghĩ một chút: “Phải có quan hệ với tiền thì mới được.”

Nhược Lâm hay đùa nói: “Các con thật muốn cùng trường, hi sinh một chút, chuyển vào học chuyên khu vực, như vậy là được.”

“Đúng vậy!” Triệu Á gật đầu liên tục.

Mẹ ở phía sau trách mắng: “Thằng bé này điên rồi sao, học trường chuyên của tỉnh không tốt hơn sao mà chuyển về trường khu vực. Con chịu, liệu Đồ Nhan người ta có chịu không.”

Vừa lúc Đồ Nhan từ nhà tắm đi ra, trả lời: “Con chịu. Chỉ cần Á Á thích, con sẽ đồng ý.”

Triệu Á vô cùng vui sướng, hướng Đồ Nhan chớp mắt.

Người lớn kẻ bọn nhỏ đùa giỡn mà xem TV.

Thời gian trôi mau, mới đó mà Đồ Nhan đã ở nhà Triệu Á tròn một tháng, lễ khai giảng cũng đã tới.

Triệu Á ghét khai giảng.

Khai giảng sẽ thấy Trương Thụy, cậu ta có đem siro bổ dưỡng tới không hay chỉ nói đùa.

Hơn nữa, khai giảng xong phải ở nội trú, phải tách Đồ Nhan ra.

Một tháng, cậu với Đồ Nhan ngày càng thân.

Hai người dành thời gian đi đây đó, sáng sớm dậy tranh nhau xếp hàng đánh răng, buổi trưa giành nhau thịt kho tàu mẹ làm, tối thì giành nhau TV, đêm khuya lại tranh nhau chăn, thường thường như vậy ba Triệu Á sẽ ở bên ngoài gõ cửa: “Hai đứa thế nào mà còn không ngủ đi? Ở bên trong đánh nhau đấy à?”

Mẹ Triệu Á cố ý mua cho mỗi đứa một chăn. Nhưng hai đứa hết lần này tới lần khác không cần, cất bót vào tủ quần áo, mỗi tối lại tranh giành nhau.

Về phần mua tạp chí vũ khí mới, lại càng người tranh ta đoạt đến kinh khủng.

Giờ phải xa nhau, hai đứa đều buồn. Trước ngày khai giảng, cả hai đều trở nên nhường nhịn nhau, đánh răng nhường nhau, ăn thì ai cũng không muốn động đũa trước, TV cũng không xem, ngồi sững sờ ở phòng khách.

Mẹ Triệu Á nói: “Được rồi, được rồi, thường ngày bắt nạt Đồ Nhan, giờ hối hận rồi sao? Người ta nội trú ở trường, con cũng nội trú ở trường, xem con với Đồ Nhan ai chịu được.”

Triệu Á cầm quần áo mẹ chuẩn bị, Đồ Nhan đứng yên lặng bên cạnh, thỉnh thoảng cầm lấy này nọ đưa qua: “Dì ơi, cái này Á Á cần này.”

Đến lượt Đồ Nhan chuẩn bị đồ, Triệu Á đứng một bên, mắt bắt tri bắt giác đỏ lên.

Nửa đêm, Triệu Á cũng không đắp chăn, nằm im trên giường.

Đồ Nhan lấy chăn đắp lên người cậu: “Nửa đêm sẽ lạnh.”

Triệu Á nhắm mắt lại giả bộ đã ngủ, mở mắt thì sẽ đến sáng, sáng là lễ khai giảng, sẽ cùng với những bạn học mới, không có Đồ Nhan nữa.

Mở mắt nhìn, trời vẫn tối đen như mực.

Đồ Nhan ở bên cạnh hỏi: “Cậu còn chưa ngủ sao?”

Triệu Á lắc đầu.

“Tớ mỗi ngày sẽ đến gặp cậu.” Đồ Nhan thở dài, trong chần nhẹ cầm lấy tay của Triệu Á.

Trên tay Triệu Á ẩm áp, không chịu được, nước mắt nhất thời chảy ra. Cậu sợ Đồ Nhan cười, nên đưa lưng về phía Đồ Nhan không nhúc nhích, nháy mắt đem toàn bộ nước mắt lau đi.

Ngày hôm sau, phát hiện Đồ Nhan cũng như mình, con mắt đều đỏ hoe.

Mẹ Triệu Á thấy thế bảo: “Sao vậy? Khóc cả đêm thật sao? Hai thằng bé này, sao mà thích khóc vậy?”

Nhược Lâm nói: “Quyên Tử, cậu đừng nói chúng như vậy. Chúng đều trẻ con, xa nhau tất nhiên trong lòng khổ sở. Cậu khi đó xa tôi chẳng phải cũng khóc thảm lắm sao?”

Ăn xong điểm tâm, Triệu Á ngơ ngác nửa ngày mới đeo balo đi ra cửa. Đồ Nhan đi cùng cậu ra cửa rồi đến bến xe, suốt quãng đường không nói câu gì.

Triệu Á ngồi chờ, bỏ qua hai xe, đến xe thứ ba Đồ Nhan đành giục cậu lên xe. Triệu Á nháy mắt, lèo nhèo rồi cuộc cũng lên xe.

Triệu Á vận khí không may, ở ngay cổng thì đụng Trương Thụy.

Trương Thụy từ trên xe bước xuống, tinh thần thoải mái, phía sau là tài xế của nhà Cục trưởng Trương đang mang theo hành lí của Trương Thụy.

“Á Á, biết là sẽ gặp cậu mà.” Trương Thụy vẫy vẫy Triệu Á.

Triệu Á tự than thở không may, bước nhanh hơn, Trương Thụy chạy lên che trước mặt cậu.

“Này?” Nghe giọng điệu của Trương Thụy, Triệu Á kêu hồng bét. Quả nhiên, Trương Thụy nhìn con mắt sưng đỏ của cậu, nghiêng cứu nửa ngày: “Cậu khóc, cậu cả đêm qua khóc có đúng không? Mắt đỏ hết cả.”

Triệu Á trừng cậu ta: “Cậu mới khóc ấy.”

“Cậu không dám ở nội trú, có phải sợ có người bắt nạt không?” Trương Thụy tủm tỉm cười: “Cậu yên tâm, tôi sẽ không để người khác bắt nạt cậu.”

“Không nhờ cậu.” Triệu Á xách hành lí đi qua Trương Thụy, bước nhanh đến chỗ báo danh.

Trương Thụy ở phía sau nhìn chằm chằm Triệu Á, quay đầu hỏi tài xế: “Mô hình mới của tôi, toàn bộ đã tới chưa?”

“Đã đến, còn để ở sau xe.”

“Ừm.” Trương Thụy cười: “Á Á thích nhất là mô hình.”

7. Chương 7

Lễ khai giảng buổi chiều mới bắt đầu, sáng đến báo danh, sau đó sẽ theo học trưởng đi xem phòng học, Triệu Á khẩn trương nhìn cái danh sách học sinh trên bảng, tên Trương Thụy ngay phía trên cậu, Triệu Á thở dài, này là cùng cậu ta chung lớp rồi.

Nhận được chìa khóa phòng kí túc xá, Triệu Á xách hành lí vào, phát hiện các bạn học cùng phòng khác cũng đã tới.

Mọi người tự giới thiệu, từ giường này tới giường khác, lần lượt là Trần Thiệu, Trương Minh, Hoàng Tu, Từ Kim Bảo, Triệu Á, Trương Thụy.

Trương Thụy cười chụp lấy vai Triệu Á: “Triệu Á, tôi đã nói chúng ta là duyên phận trời định mà, ngay cả giường cũng là chung nhau. Tôi ở tầng trên, cậu tầng dưới, sau này nếu như cậu lại khóc, nửa đêm tôi có thể xuống dỗ cậu.”

Triệu Á đỏ mặt: “Cậu đừng có nói linh tinh.” Cúi đầu thu dọn này nọ.

Trương Thụy thích nhất là giao tiếp với người khác, cậu ta bắt chuyện với các bạn học mới cùng kí túc, hỏi rất nhiều vấn đề, gần như đem mọi người bên ngoài hỏi thăm rõ ràng rồi mới bắt đầu thu dọn.

Quần áo cậu ta vốn rất nhiều, lại đem theo hai cái vali mô hình. Treo xong quần áo, mô hình đã chẳng còn chỗ nào để. Trương Thụy hỏi Triệu Á: “Mấy cái mô hình của tôi để chỗ cậu được không? Tôi chẳng còn chỗ để nữa.”

Triệu Á theo phản xạ lắc đầu, Trương Thụy hắc hắc cười: “Siro bổ dưỡng, siro bổ dưỡng...”

Mặt Triệu Á nhanh chóng đỏ lên, các bạn khác nhìn thấy đều cảm thấy kì quái, Từ Kim Bảo hỏi: “Cái gì mà siro bổ dưỡng? Các cậu còn ám hiệu à?”

Trương Minh: “Người ta là bạn học từ trước, đương nhiên là quen thân.”

Trương Thụy ngông nghênh mang tất cả mô hình để ở tủ của Triệu Á.

Triệu Á nhìn mô hình của cậu ta, đều là hàng mới, ngay cả bao bọc bên ngoài cũng chưa có bóc, hình dáng tất cả đều là hiếm gặp, mở to hai mắt hỏi: “Tất cả này đều là của cậu à?”

“Ừ.” Trương Thụy bảo: “Cậu chơi không?”

Triệu Á quay đầu: “Nhà tôi cũng có.”

Buổi chiều khai giảng chỉ có 1 tiếng là kết thúc, sau đó mọi người sẽ quay về lớp gấp chủ nhiệm. Năm nhất lớp 1 chủ nhiệm là một cô giáo tầm 40 tuổi, họ Từ, tóc trắng phân nửa nhưng rất hay nói, các học sinh đều thích cô.

Cô giáo Từ vào lớp chuyện đầu tiên làm là điểm danh, điểm danh tới Trương Thụy, hướng về phía Trương Thụy liếc mắt, rồi gật đầu, điểm danh đến Triệu Á cũng nhìn rồi gật đầu, kính hạ xuống một chút lộ ra đôi mắt sắc bén.

Điểm danh xong, cô Từ gọi Trương Thụy lên trên bục giảng, quay xuống dưới lớp nói: “Trương Thụy là người có thành tích cao nhất trong lớp chúng ta, từ giờ cho đến lúc bầu lớp trưởng, chọn Trương Thụy có được hay không?”

Các học sinh cũng chưa quen nhau, sao cũng được, nhìn Trương Thụy dáng vẻ cũng tốt, lúc mới vào lớp còn hướng mọi người vừa nói vừa cười, hẳn là ở chung sẽ rất tốt, cho nên mọi người đều háng hái giờ cao vỗ tay: “Được ạ!”

“Tạm thời bạn ấy sẽ làm lớp trưởng 1 tháng, sau 1 tháng, chờ mọi người đã quen nhau, chúng ta sẽ công bằng bầu lại lớp trưởng.” Cô Từ bắt đầu tác phong dạy học, cười nói với Trương Thụy: “Em là lớp trưởng, phụ trách các công việc trong lớp, ngoại trừ đại diện các khoa do các giáo viên khoa chọn, các cán bộ khác trong lớp đều do em chọn.”

Trương Thụy vui vẻ gật đầu: “Vâng ạ.”

Cậu vừa nói vừa chuyển ánh mắt tới Triệu Á. Triệu Á kêu không ổn, quả nhiên, người đầu tiên Trương Thụy chỉ là Triệu Á: “Em chọn Triệu Á làm lớp phó.”

Mọi người theo hướng tay của Trương Thụy nhìn Triệu Á, vỗ tay: “Được!”

Triệu Á sơ trung bị ép làm phụ tá cho Trương Thụy ba năm, giờ quyết cũng không chịu nỗi đau khổ này lần nữa, vừa định đứng lên phản đối thì cô giáo Từ mở miệng: “Tốt, Triệu Á cùng em trước học chung một trường đúng không? Bạn ấy là người có điểm thành tích cao thứ hai. Triệu Á, đến đây, lên trên bục giảng đi.”

Mọi người trong lớp liếc mắt nhìn, các nữ sinh châu đầu ghé tai nhau: “Lớp trưởng lớp phó của chúng ta đều thật ư nhìn.”

Triệu Á còn chưa kịp lên tiếng đã bị cô Từ “ôn nhu mà kiên định” mời lên bục giảng, đứng trên bục giảng, cậu muốn phản đối cũng không được, không thể làm gì khác là cười khổ quay về phía mọi người gật đầu. Trương Thụy ghé vào lỗ tai cậu nói: “Tôi tốt chứ? Có việc tốt thì sẽ không quên cậu.”

Triệu Á tức giận liếc mắt cậu ta.

Trương Thụy nhìn gương mặt sa sầm của Triệu Á, cũng không thèm để ý, vô cùng cao hứng chọn những cán bộ khác. Lần đầu tiên cán sự lớp cứ như vậy mà kết thúc.

Cuộc sống cao trung chính thức bắt đầu. Nếu như không có Trương Thụy thì mọi chuyện thật tốt. Giáo viên ở đây đều là những người đặc biệt, các học sinh trình độ đều cao như nhau, có thể thi được vào đây, nói thế nào cũng không chênh lệch lắm.

Chấp Tín có tiếng trăm năm, vườn trường kiến trúc cổ kính. Triệu Á thích những cây cổ thụ ở đây, còn có những bậc thang phủ rêu xanh. Một tuần đầu tập quân sự, đây là môn mà tất cả các trường cao trung đều có, trong một tuần, mỗi ngày phải ngủ sớm dậy sớm, tham gia huấn luyện quân sự, không được về nhà, cũng không cho ra khỏi cổng trường, đây là huấn luyện tính kỉ luật của học sinh.

Huấn luyện quân sự rất khổ, phơi nắng, nghiêm, nghỉ, bước đều, mỗi động tác đều phải thẳng sống lưng, dùng sức hô khẩu hiệu, có đôi khi còn gặp mưa.

Trương Thụy gia đình mặc dù có tiền, nhưng cậu ta hình như cũng có thể chịu chút khổ cực, trong khi tất cả mọi người kêu trời kêu đất thì cậu ta cứ cười cả ngày, nghỉ ngơi thì đùa giỡn, bắt huấn luyện viên giảng kể chuyện xưa, cứ như vậy mà qua 20 phút nghỉ giải lao. Đây... cho nên được rất nhiều bạn học ngưỡng mộ.

Lúc tập, Trương Thụy luôn đứng cạnh Triệu Á, mỗi lần thấy mặt Triệu Á trắng bệch, có lẽ là mệt mỏi một chút, cậu ta liền thực hiện trọng trách của lớp trưởng, nhắc tay báo cáo: “Báo cáo huấn luyện viên, bạn học Triệu Á khó chịu.”

Triệu Á: “Không có, em không có chuyện gì.”

“Có, cậu ấy tí nữa thì ngã xuống, này có lẽ là bị cảm nắng.” Trương Thụy nghiêm túc kể mấy cái chuyện

mắt mặt: “Cậu ấy trước đây cũng hay bị cảm nắng, thể dục buổi sáng cũng bị cảm nắng.”

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Triệu Á, có người ở phía sau còn diu cậu.

Triệu Á cảm giác thật mất mặt, hận đến nghiến răng, sắc mặt càng thêm tái nhợt, như làm chứng cho những gì Trương Thụy nói. Huấn luyện viên cũng sợ học sinh bị ngất xỉu, vội vã chỉ thị: “Trưởng lớp diu bạn học nghỉ ngơi một chút, những người khác tiếp tục tập.”

“Em có thể tiếp tục...” Còn chưa nói xong Triệu Á đã bị Trương Thụy mạnh mẽ đỡ, rời khỏi đội ngũ.

Trương Thụy một bên diu cậu đến phòng y tế, một bên đắc ý dạt dào: “Tôi lợi hại không? Đỡ cho cậu phải chịu khổ.”

“Tôi không có cảm nắng, cậu mới bị cảm nắng ấy! Cậu buông ra!”

Trương Thụy khí lực lớn, không sợ Trương Á giận dữ, lừa lừa: “Cậu không cảm nắng, tôi bị cảm nắng được chưa? Cậu cho tôi mượn bóng cậu nghỉ ngơi chút đi, tôi cũng ghét bị phơi nắng lắm.”

Sau chuyện đó, các bạn học đều biết thân thể Triệu Á không tốt, cũng biết Trương Thụy với Triệu Á là bạn tốt, ngay cả huấn luyện viên mỗi sáng tập hợp, thấy Triệu Á đều hỏi thăm một tiếng: “Em hôm nay có thể chịu được không? Có thấy chóng mặt không?”

Kí giả nhỏ của báo trường khổ vì không tìm được đề tài viết bài, nghe nói chuyện này, liền lén chụp ảnh Trương Thụy nâng Triệu Á, tiêu đề “Người tốt chuyện tốt ở Cháp Tín”. Trương Thụy trở thành tâm điểm khiến cô giáo Từ mừng rỡ không ngừng khoe khoang. Cô Từ vui vẻ có thừa, cũng đem Triệu Á ra khoe khoang một lượt, nói Triệu Á không sợ chịu khổ, thân thể không khỏe cũng kiên trì tham gia huấn luyện.

Triệu Á nghe xong chỉ cảm thấy mấy câu đó đều là châm chọc, không nói nên lời, buồn bực.

Một tuần quân sự vất vả trôi đi, học sinh rốt cuộc cũng có thể ra khỏi cổng trường. Triệu Á bình thường không có giặt quần áo, gói thành đồng to định mang về nhà giặt. Vừa mới ra đến cửa thì một chiếc ô tô con đỗ xích trước mặt, Trương Thụy ló mặt ra gọi: “Á Á, cùng nhau về nhà, lên xe đi.”

“Không cần. Tôi thích ngồi xe bus.” Triệu Á xoay người, dường như sợ Trương Thụy sẽ đuổi theo nên đi nhanh về phía bên xe.

Trên ô tô chật ních người, mọi người chen chúc y như chạy loạn. Triệu Á cầm túi quần áo thật to, chen không được nên cũng không thể lên xe.

Qua hai xe, người dần dần thưa đi, Triệu Á nghĩ lần này chắc là có thể lên được rồi. Vậy mà đợi nửa tiếng, ngay cả cái bóng xe cũng không nhìn thấy.

Cậu thầm mắng công ty xe bus thời gian không quy củ gì cả, đang không biết phải làm thế nào, phía sau bỗng nhiên “bíp bíp” hai tiếng. Triệu Á quay đầu, phát hiện chiếc ô tô con kia đang ở phía sau mình, Trương Thụy thò đầu ra cửa sổ, cười hềnh: “Cậu vẫn đợi sao, chưa bỏ ý định à?”

Triệu Á mặt đỏ lên, nghĩ mấy chuyện mất mặt này lại bị Trương Thụy bắt gặp. Lên xe không được, mà chờ cũng chẳng xong, đã bước đi không thể trở lại, cậu khẽ cắn môi, dự định xa xỉ gọi taxi về, đang muốn gọi xe thì nghe thấy tiếng còi, quay đầu, một chiếc ô tô con mới tinh dừng lại, có người vẫy vẫy cậu, hóa ra là Đồ Nhan.

Triệu Á kinh ngạc, mắt mở to, cả người thấy ảm áp, lập tức chạy tới trước mặt Đồ Nhan: “A! A... Cậu mua xe mới? Cậu.. cậu cũng xong đợt huấn luyện quân sự rồi sao?”

Đồ Nhan đen đi không ít, thoát nhìn càng rắn chắc hơn, cười thân thiện, lộ ra hàm răng trắng: “Trường chúng ta học giống nhau mà, hôm nay đều kết thúc kì tập huấn quân sự. Tớ về thì không thấy cậu, quay lại đây xem có chuyện gì không. Xem, xe tớ mới mua, có dám ngồi sau tay lái tớ không?”

“Thế nào lại không dám?” Triệu Á ngồi vào bên ghế phụ lái, vừa vặn thấy gương mặt Trương Thụy ở bên cửa sổ xe.

Gương mặt cậu ta tối sầm, ánh mắt không giống như trước đây, khiến trong lòng Triệu Á sợ hãi. Có Đồ Nhan ở đây, cậu cũng không sợ Trương Thụy, đặc ý vẫy tay với cậu ta, chỉ nghe thấy còi xe vang lên, lao ra đường lớn, Đồ Nhan đưa cậu về.

Về đến nhà, mẹ Triệu Á và Nhược Lâm đều ngạc nhiên, vây quanh Triệu Á nói cậu thật gầy, trường học thật vô nhân đạo, với vừa vào trường liền dẫn vật học sinh đến vậy. Đối với Đồ Nhan thì hai bà mẹ với ba Triệu Á muôn miệng một lời, nào là Đồ Nhan thoát nhìn có tinh thần hơn, sống lưng so với ngày thường cũng thẳng hơn.

Trước bữa cơm, tại nhà bếp mùi thức ăn thơm phức. Đồ Nhan cùng Triệu Á có một bữa cơm no, tắm xong liền vào phòng nói chuyện.

Đồ Nhan hỏi: “Chiếc ô tô con kia là ai?”

“Ô tô con? À, cậu suy nghĩ mau lẹ thật, mới gặp một lần đã nghĩ ra biệt hiệu cho người ta rồi. Cậu sao biết tớ biết chiếc ô tô con đó?”

“Kia là Trương Thụy à?”

“Ừ.”

Đồ Nhan cúi đầu, mãi sau mới nói: “Tớ còn tưởng rằng cậu ta đáng sợ lắm, hóa ra cũng chỉ như vậy, đáng về nhà nhận.”

“Nhã nhận?” Triệu Á nói: “Chờ khi cậu có cơ hội đi, cậu ta chính là đồ hồ ly mặt trắng hay cười, đặc biệt đáng sợ. Nhưng mà, giờ tớ đổi ý, gọi cậu ta là ô tô con. Ha ha.”

Hai người mở điều hòa, chui vào trong chăn nói chuyện, nói quân sự một tuần này, huấn luyện viên của ai lợi hại hơn, trường của ai lớn hơn.”

Nói được một nửa, Đồ Nhan đột nhiên hỏi: “Cậu có nhận được thư tình không?”

“Cậu thì sao?”

“Tớ có.” Đồ Nhan nói: “Cậu phải có, sau chúng ta sẽ trao đổi.”

Triệu Á suy nghĩ một chút, chần chờ: “Như vậy không tốt, không thích là không thích, nếu như vậy là không tôn trọng nữ sinh người ta.”

Đồ Nhan vốn chỉ đùa, mặt biến sắc: “Cậu thực sự có?”

Triệu Á bỗng nhiên thấy mình bị lừa: “Cậu lừa tớ?”

Hai người đều im lặng, không biết nói gì cho phải. Trong ngực như có miếng bọt biển, cứ không ngừng hấp thu nước từ từ, khiến trái tim khó chịu.

Muốn nói gì đó nhưng nghĩ lại chẳng ý nghĩ.

Một lúc cả hai đều tự giác xoay người ngủ.

Sáng ngày hôm sau trở về trường, Triệu Á và Đồ Nhan rời giường, đánh răng rửa mặt, cũng không có nói với nhau câu nào.

Nhược Lâm hỏi: “Hai đứa làm sao vậy? Không phải vừa gặp đã cãi nhau rồi đấy chứ?”

Đồ Nhan miễn cưỡng cười: “Không có ạ.”

Triệu Á vô vị ăn sáng, một tiếng cũng không nói. Thấy Đồ Nhan xách đồ chuẩn bị ra cửa, tâm nhảy loạn lên, đau lòng, chua xót, muốn gọi cậu ta nhưng lại không mở miệng được.

Đồ Nhan ra cửa, Triệu Á đau lòng muốn chết, cúi đầu húp cháo. Nhược Lâm lo lắng nhìn cậu, chỉ có mẹ Triệu Á không việc gì cười: “Mẹ nấu cháo ngon lắm đúng không? Trong trường thức ăn làm sao mà so được phải không?”

Cửa bỗng nhiên “kẹt” một tiếng bị đẩy ra, Triệu Á ngẩng đầu thấy bóng lưng của Đồ Nhan ở cửa.

“Có muốn tớ đưa cậu đến trường không?” Đồ Nhan hỏi.

Về mặt Triệu Á nhất thời sinh động, bật người dậy, nhanh chóng vào phòng lấy sách vở, rồi ào ào ra, hướng Đồ Nhan chạy tới.

Nhược Lâm nhìn bóng dáng hai đứa, xoay xoay cổ. Mẹ Triệu Á bảo: “Không sao, chúng nó trời sinh đã là anh em.”

Đưa Triệu Á đến cổng Cháp Tín, thì cũng đã gần đến giờ vào lớp. Đồ Nhan không kịp nói gì, vẫy tay với Triệu Á, lên xe đi thẳng. Triệu Á nhìn theo, bực mình đi vào trường.

Trước mắt bỗng nhiên tối sầm, Triệu Á ngẩng đầu phát hiện Trương Thụy đang chặn đường. Trương Thụy hình như là chạy tới hay sao vậy, gương mặt trắng nõn của cậu ta hồng lên mang theo chút đen tối, khóe miệng toát ra một tia khởi binh vắn tội, hai tay khoanh trước ngực. Tim Triệu Á nảy lên một cái, chẳng hiểu vì sao lại có chút sợ hãi.

8. Chương 8

Về mặt Trương Thụy trước nay chưa từng đáng sợ thế. Tuy rằng cậu ta không có trợn mắt, hét to, trong mắt mọi người cậu ta chính là một người bình thường, giờ ánh mắt cậu ta lạnh lùng, cười sắc bén, môi vẽ thành một độ cong thật bất đồng với bình thường.

Triệu Á bị cậu ta nhìn chằm chằm, trên đầu như có đám mây đen, không biết khi nào sét đánh xuống.

“Người mặc đồng phục Hoa Phụ kia là ai?”

“Bạn tôi.”

“Bạn?”

Trương Thụy nghi ngờ nhìn Triệu Á. Triệu Á nhin một hồi cũng chịu không nổi: “Đúng vậy. Là bạn, là anh em! Liên quan gì tới cậu?” Lá gan cậu bỗng lớn lên, ản vai Trương Thụy rời đi.

Trương Thụy giận tái mặt, chụp lấy vai Triệu Á, Triệu Á “a” một tiếng đứng lại, cặp sách trên vai rơi xuống, nhúu mày.

Trương Thụy tức giận không nghĩ rằng mình ra tay nặng như vậy. Cậu từng học qua võ, chỗ vừa nắm chính xác là huyết đạo trên vai Triệu Á, thấy Triệu Á mềm nhũn ngã xuống, liền hoảng sợ, đỡ lấy Triệu Á, nhỏ giọng hỏi: “Á Á, cậu sao rồi?”

Triệu Á nghe cậu ta hỏi, trong lòng lại tức giận, ngẩng đầu trừng mắt, cạy mạnh muốn nhật túi xách lên, thế nhưng bả vai không chịu nghe lời, bủn rủn vô lực.

Trương Thụy giúp cậu nhật lại cặp sách, đưa cho Triệu Á, Triệu Á nhận lấy, đẩy Trương Thụy, ngẩng cao đầu đi về phía lớp học.

Suốt buổi sáng Trương Thụy không được tự nhiên, giáo viên nói một câu một từ cũng chẳng vào đầu, tinh thần cứ lảng vảng chỗ Triệu Á, thật vất vả đến giờ nghỉ trưa, cầm gà mên đi phía sau Triệu Á lấy cơm. Triệu Á không để ý người này, ngay cả bình thường ánh mắt cũng không thêm để ý, chăm chú cười nói với những bạn học khác.

Buổi chiều, Triệu Á đã quên cái vai đau, nhìn lên Trương Thụy đứng ngồi không yên, cảm thấy rất thú vị.

Thì ra đối với Trương Thụy phải ác một chút, từ trước tới giờ dùng sai phương pháp, trách không được hại mình. Triệu Á âm thầm vui vẻ.

Chiều, tan học trở lại kí túc, ông cụ dưới lầu ngẩng cổ gọi: “Năm nhất Triệu Á, xuống có điện thoại.”

Triệu Á chạy xuống nhận điện, thì ra là Đồ Nhan.

Đồ Nhan hỏi: “Buổi tối ở trường cậu có thể ra ngoài không?”

“Quy định là không nhưng mà có thể lên ra.”

“Chúng ta trốn đi.” Đồ Nhan bảo: “Đêm nay chúng ta đi chơi thế nào?”

“Ừ!”

Buông điện thoại, Triệu Á vui vẻ về kí túc xá tắm, vừa thay quần áo vừa hát. Từ Kim Bảo hỏi: “Điện thoại của bạn gái sao? Trông cậu vui đến như vậy.”

Triệu Á ha hả cười.

Trương Thụy ở một bên cúi đầu đọc sách, bút máy trong tay không cẩn thận rơi xuống đất, cậu ta không có nhật lên, trái lại dường như phát tiết dấm lên một cái.

Đêm đó Triệu Á lên chuồn ra khỏi trường, Đồ Nhan đã đứng đợi ở ngoài. Triệu Á ngồi sau xe đạp hỏi: “Đi đâu?”

“Tìm cửa hàng chơi game nào đó.”

Gió đêm thổi tạt vào mặt, Triệu Á cực kì vui vẻ, muốn nói cho Đồ Nhan nghe chuyện đối phó với Trương Thụy hôm nay, lại sợ Đồ Nhan biết Trương Thụy động thủ với cậu, sợ sẽ gây sự lại nhịn xuống, ha hả cười một lúc.

“Có chuyện gì mà cao hứng vậy?”

“Không có gì.”

“Cười ngu ngốc.”

“Ừ, ngốc.” Triệu Á gật đầu.

Bọn họ đến nhiều nơi, nhưng không có thấy cửa hàng game. Nơi tốt nhiều người, không có chỗ ngồi, chỗ không tốt thì lại thấy mất mặt.

Đồ Nhan đạp xe đến trung tâm thể dục: “Nằm trên cỏ ngắm sao đi.”

Triệu Á đối với việc chơi game vốn không hứng thú, lập tức đồng ý.

Hai người tùy tiện để xe đạp một góc, nằm trên cỏ ngắm sao.

Đồ Nhan tỉ mỉ đem mọi chuyện trong trường của mình nói, bụng Triệu Á reo. Nhìn đồng hồ, đã 8 giờ rồi.

“Trách không được dạ dày kêu như vậy, đi, tớ mời cậu ăn McDonald.” Đồ Nhan đứng lên giãn gân cốt, nắm tay Triệu Á kéo đi.

Vai Triệu Á đau, “ôi” một tiếng, giật khỏi tay Đồ Nhan, xoa xoa vai.

Đồ Nhan kì lạ: “Sao vậy? Cho tớ xem.”

“Không có việc gì.”

“Nhất định có, cậu đừng gạt tớ.”

Triệu Á càng không chịu, Đồ Nhan càng nghi ngờ, ép buộc, xốc cổ áo Triệu Á lên. Triệu Á lo lắng nhìn bên trong xem có bị bầm tím không, may mà không có, liền yên tâm. Đồ Nhan thấy không có gì, chăm chú nhìn cái vai trắng của Triệu Á nửa ngày, trong lòng bỗng nảy dựng lên, muốn nói gì đó, rồi lại vội vàng giúp Triệu Á sửa lại quần áo, cười nói: “Cậu cũng thật yếu, mới lòi có một chút đã kêu.”

“Ai kêu?” Triệu Á không phục.

Đồ Nhan thấy Triệu Á mất hứng, liền nhận sai, hắc hắc cười: “Nói đến yếu, giáo viên dạy tiếng Anh ở trường tớ cũng thật yếu. Một người đàn ông trưởng thành, lại cứ hết lần này tới lần khác nũng nịu, mọi người đều bảo thầy đó là kẻ ẻo lả, thích đàn ông, nhưng cũng có người bảo thầy ấy giỏi lắm, là giáo viên đặc biệt của quốc gia.”

Triệu Á nhú mày: “Tớ ghét nhất bị nói ẻo lả, mất mặt. Tớ nếu là cậu thì sẽ quyết không học người ấy.”

Đồ Nhan không ngờ Triệu Á nói những lời này, như bị người ta đánh cho một gậy, mãi không nói. Nửa ngày mới cúi đầu bảo: “Thích đàn ông còn chưa tính, tớ chỉ cảm thấy ẻo lả không tốt.”

Triệu Á nghe xong, quay lại nhìn Đồ Nhan.

Đồ Nhan cúi đầu, ánh trăng mê mê mông mông, chiếu không rõ gương mặt cậu ta.

“Tớ không hiểu.” Triệu Á ngây thơ: “Cậu lặp lại lần nữa đi.”

“Không hiểu thì thôi, tớ chưa nói gì cả.” Đồ Nhan chậm rãi nói.

Ngực Triệu Á có gì đó, như là bị người ta ném vào đồng nước xà phòng, vùng vẫy thử, rồi lại bị bọt nước phía sau tiếp phía trước dâng lên, như bị mưa ướt, nơi nơi đều ướt sũng. Trong đó có cảm giác mơ hồ như sắp bị vạch trần, khiến cậu không khỏi háo hức, lại sợ hãi, hỗn loạn cùng chờ mong.

Đồ Nhan không nói gì nữa, hắc bạch phân minh nhìn Triệu Á, muốn nói cho Triệu Á cậu sẽ không ám chỉ gì nữa.

Gió nhẹ nhàng rối loạn, theo cổ áo tiến vào, chơi đùa trên da thịt, rõ ràng giờ là cuối thu, Triệu Á rùng mình. Đồ Nhan hỏi: “Cậu lạnh?”

Triệu Á gật đầu: “Ừ.”

“Chúng ta đi ăn chút gì đó.”

Triệu Á lắc đầu: “Tớ không đói.”

Đồ Nhan cẩn thận nói: “Này... có thể dựa vào người đó?” Cậu nhìn Triệu Á, ánh mắt như chú hổ con đang cầu xin, trông đến đáng thương.

Triệu Á nhìn, con mắt đen lúng liếng, nghĩ đến ánh mắt như nai con mới sinh chẳng hề biết nguy hiểm trên thế giới này, cậu nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, rồi chậm rãi dựa vào một chút, rồi thật nhiều, lưng chạm lưng với Đồ Nhan.

Âm thanh đầu đó bỗng nhiên vang lên trong đêm tối, trong không khí nghe thấy có tiếng người cười, tiếng còi ô tô, có rất nhiều âm thanh quen thuộc nhưng lại chẳng thể nói nên lời. Triệu Á hít sâu, phát hiện mùa thu thật mau tới, gió đêm lạnh vào tới tận phổi, lưu chuyển, nhẹ nhàng khoan khoái cực độ. Lưng Đồ Nhan vừa rộng vừa ấm, cũng thật rắn chắc.

Cậu nghĩ lại những lời Đồ Nhan nói lúc tối, lại sợ cậu ta nói ra, trái tim chẳng hề thua kém cứ đập thình thịch, tốc độ thật nhanh, âm thanh thật lớn, cúi đầu có thể nghe thấy.

Cậu sợ Đồ Nhan nhìn đồng hồ, sợ Đồ Nhan nhúc nhích, sợ Đồ Nhan nói: “Chúng ta về thôi.”

Nhưng Đồ Nhan không có xem giờ, không hề động đây, cũng không nói gì. Đồ Nhan hình như đã ngủ, chăm chú dựa vào lưng Triệu Á, say ngủ.

Lúc trở lại Cháp Tín, tinh thần Triệu Á vẫn còn đang lơ lửng, chậm rãi bước vào trường, chậm rãi qua cửa nhỏ dành riêng cho học trưởng, nhẹ nhàng không tạo tiếng động tránh cái cửa sổ của ông cụ trông coi kí túc xá, nhẹ nhàng lên lầu, lo lắng cầm chìa khóa vào cửa.

Vừa cầm vào liền bất động... cửa mở không ra. Này như một gậy đánh cậu bất tỉnh.

A, buổi tối kí túc xá là khóa cửa trong. Cậu hôm nay cao hứng ra ngoài đã quên không nhờ bạn để cửa hộ.

Thật không xong, Triệu Á nhìn xung quanh. Trên lầu im lặng, đêm khuya, cho nên cửa sổ cũng một điểm đen kịt, xuyên qua ngọn cây thấy có lấp lánh ánh đèn.

Không thể gõ cửa, gõ cửa sẽ khiến cái đám bạn học ngủ như chết kia thức dậy. Huống chi lúc này im lặng như vậy, tiếng gõ cửa có thể khiến ông cụ chú ý.

Dù sao mới vào trường cũng không thể bị ghi tội.

Triệu Á đứng bên cửa. Đồ Nhan lúc này liệu có gặp rắc rối?

Lúc này, cửa bên trong bỗng vang lên một tiếng, hình như cửa bên trong đã mở. Triệu Á kinh hãi, không thể tin được là mình lại may mắn đến vậy.

Đang đứng chờ ra đó, cửa mở, Trương Thụy ở cửa: “Đã về?”

Triệu Á phát hiện vận may của cậu nhất thời bay mất.

Cậu nhìn Trương Thụy, quyết định cái gì cũng không nói, tận lực không chột dạ đi vào kí túc, trên tay bỗng nhiên thấy có lực, hóa ra bị Trương Thụy nắm lấy cổ tay.

“Buông tay.” Triệu Á thấp giọng.

“Đi đâu?”

“Mặc kệ chuyện tôi.”

Trên tay bị siết chặt, Triệu Á nhú mày.

Trương Thụy rít lên: “Rốt cuộc là đi đâu?”

“Tôi cảnh cáo cậu, cậu lập tức buông tay cho tôi, không thì tôi không khách khí.”

Trương Thụy cười nhạt, vai khẽ động, lôi Triệu Á ra hành lang.

“Cậu muốn làm gì?”

“Tôi xem.” Trương Thụy nắm lấy cằm Triệu Á, giơ lên, con mắt sâu thẳm tỉ mỉ quan sát miệng cậu.

“Có cái gì đẹp chứ? Bỏ ra!”

Đêm khuya, không có người ngoài hành lang, Triệu Á cũng sẽ không có dũng khí hét lên. Trương Thụy chậm rãi quan sát, không thấy có gì khiến cậu ta bốc hỏa, khoanh tay, không nhanh không chậm hỏi: “Nó hôn cậu?”

Triệu Á nhất thời ngây dại.

Như sét đánh bên tai, chân động đến không thể động. Không xong, Trương Thụy biết hết rồi!

Cả người cậu lạnh buốt, nhẹn không được run lên, kinh hoàng trừng mắt Trương Thụy, cứ như là tội phạm đang đợi hình phạt.

Trương Thụy cười hỏi: “Là người anh em của cậu không biết hôn?”

Triệu Á nửa ngày mới tìm được giọng của mình, run run, nghiêm túc nói với Trương Thụy: “Cậu đừng nói bậy.”

Trương Thụy cười lạnh, chậm rãi đề lên người cậu, thấp giọng: “Để tôi dạy cậu có được không?”

Triệu Á ngây ngẩn cả người, tìm không được âm thanh của mình nữa, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ. Lúc Trương Thụy dựa sát vào cậu cảm thấy như mình bồng tỉnh từ cơn ác mộng, run rẩy, không biết lấy đâu ra sức, nhấc tay, hung hăng vung lên mặt Trương Thụy.

“Ba!”

Âm thanh thanh thúy vang vọng trên hành lang trống trải.

Trương Thụy ngây dại, kinh ngạc nhìn Triệu Á. Ánh mắt phần nộ cũng sợ hãi cứ như con dê non đang tròn mắt.

Một lát sau, Triệu Á đẩy Trương Thụy ra, chạy ào vào kí túc, trốn trên giường.

Là mơ, này nhất định là ác mộng.

Triệu Á cuộn tròn trên giường. Cậu mơ màng sắp xếp lại những gì đã trải qua, hôm nay bất cứ điều gì xảy ra đều là hoang đường. Trương Thụy biết đâu sẽ chạy vào, kéo cậu từ trên giường xuống, rồi lại lớn tiếng chửi rủa khiến mọi người thức dậy, nhưng Triệu Á mặc kệ.

Trong đầu Triệu Á như có đám mây năm màu không ngừng xoay quanh.

Cậu nằm co lại trên giường, từ từ nhắm chặt hai mắt, cố thể mà qua một đêm

9. Chương 9

Triệu Á cả đêm không ngủ, sáng sớm bị bài hát ngâm nga của cậu bạn đánh thức. Cậu nghĩ thời gian chịu phạt tới rồi.

Tất cả cứ yên ả như vậy, Từ Kim Bảo với Trương Minh rửa mặt, Hoàng Tu ở trên giường vắn người mấy cái, lằm bằm mãi không chịu đứng dậy. Rồi kí túc xá cũng dần náo nhiệt lên, tiếng người đi lại, tiếng lách cách hâm nóng đồ ăn, còn có vài tiếng ồn ào khác.

Triệu Á nằm trên giường, cậu hi vọng hồn mình bay ra ngoài luôn, nếu mà cứ như vậy mất đi tri giác thì tốt hơn.

Hoàng Tu đi tới lay cậu: “Dậy đi, còn chưa tỉnh sao? Sắp đến giờ tập thể dục buổi sáng rồi.”

Triệu Á bất động, nhắm mắt.

Tiếng của một người vang lên làm cậu run rẩy. Trương Thụy nói: “Đừng động vào cậu ấy, Á Á sốt rồi.”

Phát sốt? Từ này tựa như linh dược, đem Trương Á đang trầm luân nâng bổng lên.

Không phải muốn trừng phạt sao? Thế giới này chẳng phải nên vỡ tan rồi sao? Triệu Á mở mắt, cẩn thận nhìn.

Hoàng Tu còn đứng trước giường.

“Sốt? Triệu Á, cậu bệnh à?” Hoàng Tu sờ đầu Triệu Á: “Không thấy nóng.” Cậu ta đối với việc kiểm tra thân nhiệt cũng không rõ, gật đầu: “Ừ, có lẽ là sốt nhẹ.”

Triệu Á úp mở lăm bầm, ánh mắt lén chuyển đến Trương Thụy. Trương Thụy đang kiểm tra lại cặp sách, mặt không nhìn rõ, dấu vết đêm qua đã không còn. Sắc mặt cậu ta thật tự nhiên, chỉ là không có chút biểu tình, không hiểu đang vui hay đang giận.

Từ Kim Bảo an ủi, hỏi: “Muốn tớ xin nghỉ giúp cậu không?”

Trương Minh đưa ra chủ ý: “Thể dục buổi sáng không đi cũng không sao, bọn tớ sẽ nói với giáo viên. Nhưng mà giờ học buổi sáng không đi, điểm chuyên cần kì này sẽ không còn, này sẽ ảnh hưởng đến điểm tổng kết và đánh giá cuối kì.”

“Tớ nằm một chút rồi dậy, sẽ không bỏ giờ học.”

Các bạn cùng phòng gật đầu, đi ra ngoài.

Kí túc xá yên tĩnh, nhưng đằng kia lại có thân ảnh trầm mặc, người khác không dám bỏ qua. Triệu Á nhìn Trương Thụy, cậu phát hiện Trương Thụy im lặng so với Trương Thụy luôn mồm cả ngày thì khó đối phó hơn, chỉ hi vọng Trương Thụy rời đi mau một chút.

Trương Thụy đi qua, buồn bực một hồi mới hừ lạnh hỏi: “Thực sự là sốt sao?” Tay cậu ta đặt lên trán Triệu Á một lúc rồi rút về, chăm chọc: “Giỏi giả bộ thật, tôi còn tưởng là thật.”

Triệu Á nói không nên lời, cậu không biết nên nói cái gì. Mấy câu mấy chữ Trương Thụy nói như đều hàm ý gì đó. Mà trong lòng cậu hiểu rõ, lo lắng, hoang mang, thoải mái gì của cậu đều dễ dàng bị Trương Thụy phát hiện.

Điều này làm Triệu Á cực kì khó chịu. Cậu tổn thương nhìn Trương Thụy, con mắt mở to nhưng bên trong lại mang theo tia buồn bã cùng thất vọng, đương nhiên còn có sợ hãi.

Trương Thụy dõi theo cậu, chậm rãi nhú mày, định ngả bài.

Một giây lại một giây trôi qua, mỗi giây trôi đi như làm con mèo nhỏ đáng ghét trong lòng Triệu Á cười chế giễu thêm chút, dùng móng vuốt cào cào trong lòng tạo nên những vết xước.

Triệu Á chờ, chịu đựng. Nhưng Trương Thụy vẫn không chịu mở miệng, lâu sau đó, đôi lông mày không nhú lại nữa, khóe miệng cong lên, lắc đầu: “Coi như cậu lợi hại.” Cật ta đeo cặp sách trên vai, cứ như vậy đi.

Triệu Á mờ mịt.

Sự việc dường như tạm gác qua một bên, vô luận Triệu Á có muốn hay không thì cuộc sống học tập đã thực sự bắt đầu.

Trương Thụy không hề đề cập lại chuyện của buổi tối hôm đó, cậu ta vẫn như cũ đùa giỡn với mọi người, cũng cười đùa với Triệu Á, thời gian công tác ngày càng tốt, đồng thời lớp phó Triệu Á cũng thường giúp cậu ta này nọ.

Trong lòng Triệu Á nhớ Đồ Nhan.

Đồ Nhan liệu có cảm nhận giống như vậy. Từ trước đến giờ thiên chân vô tà, Triệu Á cho rằng hiện tại đã khác, cậu cùng Đồ Nhan gặp gỡ tạo nên một tầng không rõ màu sắc. Về việc này, Triệu Á cảm thấy khó nghĩ quá. Cậu mỗi lần nhớ Đồ Nhan đều là lén lút, hơn nữa mỗi lần nhớ tới lại nghĩ mình thực xấu.

“Thích con trai còn chưa tính...”

Câu này lọt vào tai, nhẹ bay bay.

Đồ Nhan đã lâu rồi không có gọi điện thoại, Triệu Á ngày qua ngày ngồi đếm. Cậu cũng không dám gọi điện cho Đồ Nhan.

Gọi điện thoại cũng là phạm tội.

Dần dần, trầm mặc với u buồn trở thành từ thay mặt cho Triệu Á. Toàn bộ năm nhất cao trung đều nói lớp phó Triệu Á có khí chất thi nhân. Không ít lũ con gái trên đường đều len lén nhìn cậu, than thở bóng lưng cậu trông thật cô đơn.

Ngăn tủ của cậu bắt đầu xuất hiện một ít đồ vật kì lạ. Thư, vòng khóa, có đôi khi là một gói chocolate ngoại quốc được gói thật đẹp.

Trương Thụy bảo: “Cậu được người ta theo đuổi.”

Triệu Á im lặng đem mấy cái đồ linh tinh đó đặt trong một cái hộp. Cậu nhớ lúc trước Đồ Nhan đã từng nói muốn trao đổi với cậu thư tình của các nữ sinh gửi cho, thì ra Đồ Nhan đổ kị.

Đồng tính luyến ái, Triệu Á hiện giờ rất miễn cảm với từ này. Cậu cực sợ hãi, mong rằng có thể áp dụng thi thố để chứng minh bản thân bình thường.

Nên làm như thế nào bây giờ? Triệu Á không rõ. Cậu nỗ lực nghĩ, chỉ có một mình mình đơn độc chiến đấu. Cậu khát khao có người có thể dạy cậu, cậu không dám hỏi ba mẹ, càng không dám hỏi Đồ Nhan, các bạn học cũng tốt nhưng lại không có ai là tri tâm.

Chẳng biết vì sao, cậu nghĩ đến việc hỏi Trương Thụy.

Trương Thụy tuy rằng sẽ nói những điều khó nghe, nhưng Trương Á biết Trương Thụy nhất định sẽ cho cậu lời khuyên chính xác.

“Tôi có phải nên kết giao với một nữ sinh nào đó?”

Trương Thụy nghe được vấn đề của Triệu Á, chỉ chốc sau cả người găng gượng. Sau một lúc khòe miệng Trương Thụy hơi co giật: “Cậu muốn tìm bạn gái?”

Triệu Á hỏi: “Không tốt sao?”

“Tốt.” Trương Thụy lạnh lùng nói: “Cậu nên kết bạn nhiều vào, như vậy là hay nhất.”

Triệu Á gật đầu không chú ý tới ánh mắt Trương Thụy. Cậu tưởng thật.

Vì vậy Triệu Á bắt đầu có bạn gái, đôi khi cùng nhau ôn tập, cùng nhau ăn cơm, ngồi dưới tàng cây trong trường đọc sách. Con gái có rất nhiều ưu điểm, con gái thích nói, thích khiến người khác không thể tập trung tinh thần, này chính là dạng Triệu Á muốn. Cùng bạn gái một chỗ sẽ không còn tự hỏi, bởi vì cậu sẽ hết lòng chăm sóc bạn gái.

Vì vậy mà bạn gái cậu đang hẹn hò rất thích cậu. Triệu Á là một thân sĩ, ôn nhu, lễ phép, nhã nhặn, trông cũng không tệ.

Trương Thụy ánh mắt lạnh lùng lơ đãng hướng tới, Triệu Á thỉnh thoảng bắt gặp ánh mắt cậu ta sẽ thấp thỏm bất an.

Nguồn năng lượng luôn yên lặng tích tụ sẽ có ngày thành bạo phát.

Bạo phát vào hôm trời nắng ráo, Triệu Á hẹn Phùng Diễm Diễm lớp ba cùng nhau đọc sách. Buổi chiều ăn cơm sớm, mặt trời vẫn còn chưa lặn, ánh nắng buổi chiều hắt chiếu lên hai bóng hình tạo thành một khung cảnh động lòng người.

Triệu Á hẹn Phùng Diễm Diễm, hai người cầm cặp sách rời phòng học, đi qua sân bóng vẫn đang sôi nổi, bỗng nhiên một quả bóng dính nước bay qua, trúng vào cái váy trắng của Phùng Diễm Diễm.

Tức khắc, trên chiếc váy trắng in hoa văn hình quả bóng, vết bẩn thật rõ nét, và cũng khiến cho cái mông của Phùng Diễm Diễm có hình dạng thật mới mẻ.

“Váy của tôi!” Phùng Diễm Diễm cúi đầu nhìn, khóc. Cái mông rất đau, váy cũng bị bẩn, thật là mất mặt.

Vết bẩn ngay trên vùng cấm địa của thiếu nữ, Triệu Á không dám giơ tay phủi bẩn hộ, bó tay đành hướng tới sân bóng kêu: “Các cậu ai không cẩn thận thế? Làm bẩn váy người khác rồi.”

Câu nói vừa dứt khỏi miệng, Trương Thụy mặc đồ cầu thủ từ trong sân bóng chạy lại, đứng trước mặt Triệu Á.

“Xin lỗi, là tôi không cẩn thận.” Trương Thụy không nhìn Triệu Á, hướng tới Phùng Diễm Diễm mắt mắt đầy mặt cười hì hì: “Tôi đền cho cậu một cái váy mới được không? Đừng khóc, con gái xinh đẹp mà khóc sẽ biến thành con mèo hoa đấy.” Cậu ta vừa nói vừa lấy áo mình quây ngang thắt lưng Phùng Diễm Diễm, vừa vịn che đi dấu quả bóng trên mông.

Cô bạn cùng lớp 3 cũng chung kí túc với Phùng Diễm Diễm vừa vịn đi qua, thấy Phùng Diễm Diễm khóc, vội vàng chạy lại hỏi: “Diễm Diễm làm sao vậy?”

Trương Thụy cười mang theo áy náy giải thích lại một lần nữa.

Nữ sinh kia nói: “Diễm Diễm đừng khóc. Chúng ta đi thay váy trước.” Rồi quay sang Trương Thụy: “Cậu nhớ kĩ phải bồi thường váy mới đấy.” Lôi kéo Diễm Diễm nước mắt không ngừng về kí túc xá.

Triệu Á đứng tại chỗ: “Cậu cố ý.”

Trương Thụy “hắc” một tiếng: “Tôi đá bóng có chuẩn không, phải sớm ra nhập đội tuyển quốc gia mới phải.”

“Cậu cố ý.”

“Cậu ít oan uổng người đi.”

“Cậu cố ý.”

“Được rồi, được rồi, là tôi cố ý!” Trương Thụy lộ ra vẻ mặt hung dữ, trừng mắt Triệu Á. Triệu Á lui về phía sau, Trương Thụy liền kéo lấy cổ tay cậu, xiết lại gắt gao. Trương Thụy cắn răng: “Tôi cố ý đấy thì sao nào? Cậu lúc đó chẳng phải cũng cố ý sao? Cậu cố ý muốn tôi không được thoải mái, cố ý hại tôi, cố ý chinh tôi, cố ý nhìn tôi rối loạn, rồi tổn thương tôi. Triệu Á, cậu là đồ chết tiệt...”

Cậu ta thấp giọng, nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt lộ ra tia tối tăm.

Triệu Á ánh mắt trong suốt nhìn cậu ta, sóng nước ẩn hiện.

Ánh chiều đổi hướng, mặt trời dần nhỏ đi. Trên sân bóng vẫn rất náo nhiệt, quả bóng Trương Thụy đá tới đã có người nhặt.

Ai cũng không có để ý đến mùi thuốc súng giữa hai người.

10. Chương 10

Thuốc súng không tiếng động nhưng lại rất dễ bùng cháy, ngọn lửa lóe ra trong ánh mắt của Trương Thụy lạnh lùng, quét qua gương mặt Triệu Á.

Triệu Á sững sờ.

Hình tượng Trương Thụy trong lòng cậu không thể hai chữ “đáng ghét” là có thể hình dung.

Cậu ta biết bí mật của Triệu Á, cậu ta biết tâm tình của Triệu Á, vô luận Triệu Á muốn hay không, cậu ta đều có thể hiểu Triệu Á thanh thanh sở sở, giống như là đem Triệu Á đặt dưới tấm kính hiển vi mà quan sát.

Triệu Á trước đây cho rằng ánh mắt Trương Thụy không tốt, hiện tại phát hiện, ánh mắt cậu ta thâm thúy đến đáng sợ.

Mà, cậu ta lúc nào cũng có thể đem chuyện Triệu Á không muốn ai biết rêu rao khắp nơi. Mặc dù Triệu Á thấy chuyện đó không có gì đáng xấu hổ.

Đứng giữa bầu trời đầy rắng hồng, Trương Thụy trầm giọng: “Á Á, tôi muốn hôn cậu.”

Triệu Á giật mình nhìn Trương Thụy: “Cậu thích con trai?”

Trương Thụy không trả lời, đầu chậm rãi nghiêng.

Bãi tập vẫn rất nhiều học sinh lui tới chuẩn cho giờ tự học cũng khó tránh quay đầu lại nhìn tới cái góc an tĩnh này. Triệu Á thấy Trương Thụy đến gần, bản thân không thể hô hấp, cảm giác trên mặt có hơi thở nóng rực phả tới, Triệu Á lắp bắp cự tuyệt: “Đừng... cậu đừng lại đây.”

“Không được...” Triệu Á quay mặt đi, Trương Thụy nhẹ nhàng bắt lấy cằm cậu, quay lại.

“Không được.” Giọng Triệu Á như sắp khóc tới nơi, cậu rõ ràng có thể bỏ chạy, nhưng mà lại quên mất mình có thể trốn. Cậu đứng im như chú thỏ con bị trói chờ chết: “Xin cậu... không được mà.” Ánh mắt ướt át.

Trương Thụy thông thả như đang xem một bộ phim, chậm rãi tiến công tràn đầy áp bách, nhưng rồi động tác dừng lại, chỉ thiếu chút nữa thôi, cậu ta sẽ hôn xuống. Trương Thụy thở dài, dây đàn căng bỗng nhiên chùng xuống, như bị rơi mất một con ốc cố định.

Triệu Á run run, nước trong đôi mắt to ràn rụa. Trương Thụy hít một tiếng: “Đi thôi.” vỗ vỗ vai Triệu Á, chỉ vào đường: “Đi tự học nào.”

Triệu Á nhẹ dụi mắt, đeo cặp sách, chậm rãi đi.

Giờ tự học, Triệu Á trầm mặc, không dám cùng Trương Thụy đơn độc một chỗ.

Nhưng Trương Thụy vì cậu làm đồ ăn, cậu cũng không dám không ăn, Trương Thụy sắp xếp cậu sinh hoạt cùng, cậu cũng không dám không làm, thể dục buổi sáng, nếu như Trương Thụy báo cáo với giáo viên Triệu Á cơ thể không khỏe, không thể vận động quá độ, Triệu Á cũng sẽ không trái lời.

Thế nhưng Đồ Nhan đâu?

Đồ Nhan không có gọi điện thoại tới. Triệu Á mong chờ được thấy Đồ Nhan, cậu dần dần sợ Đồ Nhan đã quên chính mình. Lẽ nào Đồ Nhan vốn không phải có ý đó, là chính mình hiểu nhầm?

Có đôi khi, Triệu Á cho rằng chính mình gây ra lỗi bất hòa với Đồ Nhan. Cậu âm thầm tự trách, cuối cùng

vẫn cảm thấy áy náy.

Rất cuộc, có một ngày Đồ Nhan cũng gọi điện tới.

“Á Á?”

Trong điện thoại là giọng Đồ Nhan, Triệu Á nghe mà tưởng nước mắt mình sẽ chảy ra mất, nhìn ông cụ bên cạnh, cậu lại nhẹ dụi mắt, cố gắng dùng giọng nói vui vẻ: “Tớ còn tưởng rằng cậu đã quên tớ rồi chứ! Hay, có phải ở Hoa Phụ gặp được bạn mới, lâu như vậy cũng không gọi điện cho tớ? Mẹ lần trước gọi điện còn nhắc tớ cậu.”

Đồ Nhan ở đầu dây bên kia trầm mặc, chậm rãi, thanh âm nặng nề truyền tới: “Á Á, tớ sợ cậu không muốn gặp tớ nữa.”

Dáng vẻ giả vờ tươi cười của Triệu Á biến mất, cậu bỗng nhiên muốn khóc thật lớn, muốn đem hết những chuyện từ sau lần gặp mặt đó kể lại tỉ mỉ, muốn nói hết cho Đồ Nhan. Đồ Nhan nhất định sẽ minh bạch, Đồ Nhan nhất định sẽ biết làm thế nào để cậu vui lên.

Sau cùng, Triệu Á cắn môi dưới: “Cậu ít tình thơ ý họa đi.”

“Ra ngoài không?”

“Được.”

Buông điện thoại, mặc dù có cảm giác nước mắt muốn chảy ra, nhưng trong đầu cũng thư thả rất nhiều, trong ngực trường trường. Triệu Á trở lại kí túc xá, nghĩ thật nhiều về tối nay.

Trương Thụy ở bên ngoài trở về, buông cặp sách, như thường ngày trước tiên thu dọn bàn học.

Triệu Á nhìn Trương Thụy, trong lòng sợ, sợ cậu ta sẽ nhìn ra được. Chỉ chốc lát, Trương Thụy đi về phía cậu, Triệu Á cho rằng Trương Thụy đã biết cuộc hẹn tối nay, nóng ruột.

“Toàn bộ chỗ mô hình đó cho cậu.”

“A.”

“Ở tủ quần áo của cậu ấy.”

Triệu Á kinh ngạc: “Chỗ đó đều là đồ mới mà.”

“Cậu có muốn hay không?”

“Tất cả đều quý, tôi...”

“Cậu có muốn không?”

Triệu Á do dự nhìn Trương Thụy, không muốn nhưng cũng không dám lắc đầu.

Trương Thụy từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống, bỗng nhiên quay người mở tủ quần áo Triệu Á, đem hết đồng mô hình trong tủ đem ra cửa.

Buông tay, rầm một tiếng thật lớn.

Triệu Á đứng dậy: “Cậu làm gì?”

“Mặc kệ tôi.”

“Đều là đồ mới, ném đi rất tiếc.”

Trương Thụy theo dõi cậu, khóe miệng cong lên, lộ ra dáng vẻ tươi cười hàng ngày: “Không nhận, lại không cho tôi vứt đi, thật là bản sắc của Triệu Á cậu.” Về mặt lạnh lùng khiến người khác phải sợ hãi.

Triệu Á đứng đó, một lúc sau nói.

“Tôi nhận.” Cậu đi qua, khom lưng ngồi trên hành lang nhặt từng bộ từng bộ mô hình, chất đầy trong lòng, chậm rãi trở lại kí túc, đem để hết trên bàn học.

Trương Thụy trầm mặc đi phía sau.

Triệu Á không chỉ nhặt mấy bộ đó về, mà còn chọn trong đó bộ lớn nhất, bộ mà cậu vẫn hàng ao ước – chiếc xe KK45BW, bóc bỏ bao bì, chăm chú.

Trương Thụy kéo chiếc ghế đối diện Triệu Á, lẳng lặng nhìn cậu xếp mô hình.

Thời gian cứ như vậy trôi đi, ngoài cửa sổ có tiếng xôn xao, tiếng gió thổi qua, ánh trăng chiếu, dọc đường đi các bạn gái mặc váy hồng cũng đều biến mất, chỉ còn có mô hình, toàn tâm toàn ý đều đặt vào mô hình.

Ngón tay linh xảo của Triệu Á di chuyển, tựa như trên thế giới này, cậu là kĩ sư vĩ đại nhất, đang tiến hành

một thiết kế vĩ đại nhất. Mồ hôi từng giọt từng giọt chảy trên trán, vương trên da thịt, thỉnh thoảng tiếp xúc với nhánh tóc đen ngắn, như hạt châu thi nhau rơi xuống, chạm vào đồng phục, nháy mắt biến mất, tìm không thấy bóng của hạt châu.

Trương Thụy si ngốc nhìn.

Nhìn Triệu Á mở ra, nhìn Triệu Á chọn linh kiện, nhìn Triệu Á cố sức bắt vít, nhìn Triệu Á nhú mày. Nhìn mô hình thất linh bát lạc, nhìn mô hình dần thành hình, trở thành một thể tinh xảo, trở thành kiệt tác.

Triệu Á thủy chung không hé răng, cậu chuyên chú vào mô hình, lắp ghép, nhìn đồng hồ, đã quá 7 giờ. Cậu đứng lên, định tới nơi hẹn.

“Có thể để lên giá sách không?” Trương Thụy mở miệng hỏi.

Triệu Á liếc mắt nhìn giá sách của mình, bên trong một nửa để sách, chỗ còn lại để mô hình, thật đẹp.

“Ừ.” Cậu đặt mô hình lên giá sách.

Trương Thụy dường như rất thỏa mãn, đứng lên, ngâm nga ca khúc phổ biến, đeo cặp sách lên lưng, đi đến phòng tự học.

Triệu Á đến bãi cỏ ở trung tâm thể dục thì thấy Đồ Nhan đã chờ ở đó.

Xe đạp để nằm một bên, cậu ta nhin không được lấy tay quay quay bánh xe, vừa ngẩng đầu, thấy Triệu Á xa xa đi tới.

“Á Á!” Đồ Nhan nhảy dựng lên, phấn khích đón: “Cậu đến rồi? Ha hã, sao giờ mới đến?”

Ánh mắt cậu tràn đầy vui vẻ, toàn thân thể hiện đều thực phần khởi.

“Á Á, Á Á.” Đồ Nhan nắm tay Triệu Á: “Tớ cứ nghĩ rằng cậu sẽ không tới. Á Á...” Cậu kéo Triệu Á ngồi xuống bãi cỏ, vừa kể chuyện, vừa lấy gì đó từ trong cái túi ra.

“Nhìn này, đây là ảnh lớp tớ cuối tuần đi leo núi, ảnh chụp tớ cũng mang theo.” Đồ Nhan hăng hái bưng bưng lật album, chỉ cho Triệu Á xem: “Đây là ảnh đẹp nhất.”

Triệu Á không khỏi cười rộ lên.

Đồ Nhan thấy Triệu Á cười, cũng vui vẻ nói: “Tớ biết cậu sẽ cười mà.”

Sau đó lại mở cặp lấy ra một đồng linh tinh khác. Lần này tất cả đều là mấy trò ảo thuật vật vĩnh để chơi.

“Hắc, cậu chuẩn bị làm gì?”

“Hi hi, bí mật.” Đồ Nhan bắt chước đứng lên, xong nồng nhiệt nói.

Mỗi lần biểu diễn thất bại, Triệu Á sẽ cười ha ha. Cười vài lần, mây đen trong lòng Triệu Á cũng bay biến hết.

Đem mấy đồ mang đến trưng ra một lượt, Đồ Nhan vỗ vỗ tay, biểu thị đã hết, đem ảnh cùng dụng cụ ảo thuật đưa cho Triệu Á, hai tay để sau gáy, nằm ngửa trên cỏ, nhìn bầu trời, yếu ớt than thở: “Á Á, tớ thật sợ chúng ta cứ như thế mà kết thúc.”

Triệu Á bỗng dừng ngừng cười, cũng thở dài, học Đồ Nhan song song nằm xuống.

Gió mát phất phơ, ánh đèn đường tỏa dịu nhẹ, như ánh sáng nơi biển cả.

“Như này thật tốt.”

“Nếu cứ như thế này cả đời, thì thật tốt.”

Tayhai người bất giác chạm vào nhau, trong lòng khẽ run lên, nhưng lại không hẹn cứ để tay như vậy, không có rút về.

Triệu Á khẽ cắn môi, không nhúc nhích, nắm lấy tay Đồ Nhan.

Đồ Nhan nhìn trời, nở nụ cười hạnh phúc.

Ánh trăng chui ra khỏi sau đám mây, sao dường như đi về nơi xa lắm, thỉnh thoảng nhấp nháy mấy cái.

Triệu Á nói: “Tớ sợ cậu không bao giờ... gọi điện cho tớ nữa.”

“Tớ sợ cậu không bao giờ... nhận điện thoại của tớ nữa.”

Triệu Á cười rộ lên. Cậu xoay người, chống đầu nhìn Đồ Nhan, bắt đầu cười hi hi, sau lại ha ha.

“Vẫn còn cười, cười xong chưa?” Đồ Nhan ngồi dậy, nắm lấy bàn chân Triệu Á, nhẹ tháo giày Triệu Á, cù nhẹ gan bàn chân.

Triệu Á cười đến không thở được, vội vàng chống cự.

“Ha ha, ha ha! Không chơi nữa, dừng lại! Dừng lại đi!” Triệu Á thở phì phò: “Lúc nào nghỉ thì tốt rồi.”

“Sau kì thi là nghỉ.”

“Nghỉ cậu vẫn ở nhà tớ chứ?” Đồ Nhan làm ra vẻ lo lắng, Triệu Á phớt lờ: “Hau là cậu muốn tốn tiền, ra ở khách sạn năm sao ấy, cho cậu sạt nghiệp luôn.”

“Được.”

Thời gian trôi, cũng đã quá giờ tắt đèn.

Triệu Á vui vẻ, muốn vào cửa không khó, chủ yếu là tránh không để ông cụ trông kí túc xá nhìn thấy là được, còn về phần vào kí túc, cậu đã lén nhờ Từ Kim Bảo để cửa.

Nhưng cậu không phát hiện, muốn tránh một người cũng thực sự rất khó.

Lên tới đầu hành lang đã phát hiện Trương Thụy tựa ở cửa, hai tay đút trong túi chờ. Triệu Á chậm bước, cậu nhìn Trương Thụy, nhìn không ra trên mặt cậu ta là biểu tình gì.

Hai ánh mắt nhìn thẳng nhau. Triệu Á không cho phép mình lùi bước, cậu từng bước từng bước đến cửa kí túc.

Đã không còn gì lo ngại, cậu ta muốn nói gì thì cho cậu ta nói. Đồ Nhan, chỉ cần có Đồ Nhan thì việc gì cũng không sao.

Triệu Á lướt qua Trương Thụy, sải bước tiến vào kí túc. Cậu cho rằng Trương Thụy sẽ đột nhiên kéo lấy cậu, giống như lần trước vậy. Thế nhưng Trương Thụy động cũng không động, chỉ quay đầu, nhìn cậu đi vào.

Triệu Á không tiếng động rửa mặt, thay quần áo, lên giường.

Lúc nằm trên giường, một tiếng thở dài vang lên, tiến vào trong lòng cậu, làm dạ dày cậu như đảo lộn.

Triệu Á nhắm mắt lại. Có Đồ Nhan, tất cả chỉ cần có Đồ Nhan là tốt rồi.

Cậu nhẹ nhàng rơi vào giấc ngủ.

11. Chương 11

Thời gian cứ thế trôi, Triệu Á đã quen với sinh hoạt trong trường học. Mẹ vẫn thường gọi điện đến hỏi xem quần áo mặc đủ không, hỏi ăn uống thế nào, rồi thì khi nào con về, linh tinh khác.

“Triệu Á, điện thoại!”

Mỗi lần nghe tiếng gọi của ông cụ, Triệu Á nhẹ nhàng từ tầng 4 phi xuống tựa như con chim hoạt bát sải rộng đôi cánh bay vào trời xanh.

Trên mặt vương tử u sầu lớp 1 năm nhất lúc đó sẽ lộ ra vẻ khiến người khác rung động, mọi người âm thầm suy đoán cậu bên ngoài có bạn gái, lại còn hùng hổ khẳng định đó là hoa khôi của một trường chuyên nào đó. Từ Kim Bảo kéo hỏi Trương Thụy, Trương Thụy mỉm cười: “Có lẽ là ba cậu ấy.”

Sinh nhật Triệu Á cũng là lúc trời trở lạnh, bởi vì hôm đó không phải ngày nghỉ, nên mẹ chúc mừng vào ngày chủ nhật trước đó.

Ba mua tặng một chiếc ô tô, mẹ thì làm một bàn thức ăn, dì Nhược Lâm tặng Triệu Á một đĩa CD. Triệu Á hỏi Đồ Nhan: “Cậu tặng tớ cái gì?”

“Dem tớ tặng cho cậu có được không?” Đồ Nhan hưng phấn hỏi.

Mẹ Triệu Á cười ha hả: “Quà tặng thật tốt. Nhược Lâm, Đồ Nhan sau này có lẽ là của gia đình tôi rồi.”

Nhược Lâm giả vờ khóc: “Thế mẹ thì phải làm thế nào giờ?”

“Mẹ sẽ đem cho dì Quyên Tử, sau đó chúng ta có thể hiến ngang mà ở nhà của Á Á.”

Trong phòng rộn ràng tiếng cười.

Đồ Nhan lặng lẽ nói với Triệu Á: “Thứ 5 mới là sinh nhật cậu, hôm đó tớ mới tặng quà.”

“Quà gì vậy?”

“Bí mật.”

“Nói một chút đi.”

“Quà rất tốt, cậu chắc chắn sẽ thích. Đây tốn của tớ không ít công sức đấy.”

Triệu Á trở về trường, dùng bút đỏ khoanh vào ngày thứ 5 trên lịch, mỗi này nhìn thấy cái vòng tròn đó lại nhìn không được, mỉm cười.

Thứ 5 rồi cuộc cũng đến.

Sáng sớm, ông cụ trông kí túc ở dưới gọi với lên: “Triệu Á, có điện thoại!”

Triệu Á chạy so với ngày thường nhanh hơn.

“Á Á, tối nay ra ngoài đi, tớ sẽ tặng cậu quà.”

“Được, gặp chỗ cũ nhé!”

Buông điện thoại, miệng lẩm nhẩm bài hát trở về kí túc. Trương Minh trêu: “Bạn gái gọi điện tới ư?”

Từ Kim Bảo la hét muốn được xem ảnh chụp. Triệu Á mở miệng phủ nhận: “Các cậu đừng có nói bậy!” Quay đầu ánh mắt dừng trên người Trương Thụy, tiểu ý ngưng kết bên môi.

Trương Thụy bình tĩnh cúi đầu thu dọn cặp sách, coi như không biết mọi người đang thảo luận vui vẻ. Cậu ta ngẩng đầu, yên lặng nhìn chăm chăm mô hình đặt trên giá sách của Triệu Á, bỗng nhiên cười rộ lên: “Tôi quên mất hôm nay là sinh nhật cậu.” Ngón tay chỉ tay vào Triệu Á.

Từ Kim Bảo ngạc nhiên: “Hôm nay là sinh nhật Triệu Á? Hắc, Triệu Á tiểu tử này, sao không nói sớm? Tôi sẽ chuẩn bị quà.”

Trương Minh tiếp lời: “Đem thịt bò khô hôm qua mẹ cậu gửi tới cho Triệu Á không phải được sao.”

“Không thành vấn đề.” Từ Kim Bảo sảng khoái, quay người đi lấy thịt bò khô.

Trương Thụy lấy trong túi ra một sợi dây tinh tế, đưa cho Triệu Á: “Sinh nhật vui vẻ, đây là chút lòng thành, đừng khách sáo.”

“Tặng tôi sợi dây làm gì?” Triệu Á thấy mơ hồ.

Trương Thụy thở dài, dùng âm lượng chỉ có mình Triệu Á nghe được: “Nếu có thể dùng sợi dây này trói chặt cậu thì thật tốt.”

Triệu Á kinh hãi, cảnh giác nhìn Trương Thụy. Trương Thụy cười khỏ, đem vút sợi dây ra bên ngoài, vỗ vỗ tay: “Nói đùa thôi, cậu đừng tưởng thật.”

Triệu Á nhìn cậu tự nhiên rời đi, cổ họng cảm giác có vị chất.

Mặt trời từ đằng Đông đến đằng Tây, Triệu Á tâm tình cũng không được tốt như trong tưởng tượng. Cậu cố gắng muốn cùng Đồ Nhan giao ước, nhưng trong lòng lại luôn mơ hồ có cảm giác không lành.

Đến 6 giờ, điều không may rốt cuộc cũng ứng nghiệm. Trương Minh vội vã chạy về nói với Triệu Á, Trương Thụy bị thương.

“Bị thương?”

“Ở sân bóng bị bóng bay trung, mắt sưng cả lên.”

Triệu Á khẩn trương: “Nào có bị chấn động không?”

“Không thấy có cảm giác buồn nôn, chắc là không vấn đề gì.”

Hỏi được hai câu, ngoài hành lang ồn ào lớn tiếng, Trương Thụy được mấy bạn cùng học dìu về.

“Ngồi xuống, ngồi xuống.”

“Để cậu ấy nằm lên giường đi.”

“Trương Thụy, đầu có thấy choáng váng không?”

“Từ Kim Bảo, bác sĩ ở phòng y tế bảo thế nào?”

“Không nói gì cả, chỉ bảo bọn tớ dìu cậu ấy về. Chắc là không có việc gì, chỉ có mắt bị sưng thôi.”

Mọi người tất cả đều vội vã, loạn hết cả lên.

Trương Thụy mắt sưng đến nỗi không mở ra được, cười nói: “Không sao, tớ còn có thể vào sân mà.”

“Đừng có cậy mạnh.”

Dần dần, các học sinh khác tản đi. Trương Thụy khuyên Trương Minh và Từ Kim Bảo đến phòng tự học đi, bản thân mình có thể tự chăm sóc. Đến khi mọi người rời khỏi kí túc xá, Triệu Á vẫn cứ đứng một chỗ.

Trương Thụy nằm trên giường Triệu Á, lúc này bất tiện nên để nằm luôn trên giường Triệu Á.

Triệu Á đi tới trước, nhẹ giọng hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Trương Thụy ngữ khí bình tĩnh: “Tôi ổn.” Cậu nhìn ánh mắt Triệu Á gần như dịu dàng.

“Muốn tôi tìm người đến trông không?” Triệu Á cúi đầu nhìn ngón chân: “Tôi tạo孽 nữa phải ra ngoài.”

Trương Thụy trầm mặc, khiến Triệu Á nói mấy tiếng không được tự nhiên, cười, lại nghĩ không cười còn tốt hơn: “Tôi ổn. Cậu đi đi.”

Triệu Á nhìn đồng hồ, thời gian hẹn với Đồ Nhan sắp tới, giờ này Đồ Nhan chắc cũng ra ngoài rồi.

“Vậy cậu cẩn thận một chút.”

Triệu Á đi tới cửa, Trương Thụy gọi: “Á Á.”

Triệu Á quay đầu lại: “Ừ?”

Trương Thụy cắn cắn môi: “Tôi giúp cậu để cửa.”

“Được... cảm ơn cậu.”

Ánh nắng chiều dần tắt, trong không khí thoáng có gió thoảng. Trời đã trở lạnh, gió nhẹ thổi liền có vài chiếc lá vàng chào tạm biệt đại thụ, rơi xuống.

Triệu Á cúi đầu.

Cậu nhẹ nhàng đi qua khung cửa sổ của ông cụ trông coi kí túc, đi qua đường nhỏ nơi vườn trường quen thuộc, đi qua cánh cổng Cháp Tín trang nghiêm, dừng lại trước nhà ga.

Lá vàng bị gió thổi luẩn quẩn dưới chân, phát ra những tiếng ào ào.

Cậu lui bước tách ra. Gió lại thổi, lá vàng lần nữa quẩn lên.

Lào xào... xào xào xào xào...

Cậu suy nghĩ một lúc, sau đó ra khỏi nhà ga, vắn cúi đầu, đi qua cánh cổng trang nghiêm Cháp Tín, đi qua đường nhỏ nơi vườn trường, đi qua cửa sổ chỗ ông cụ trông kí túc xá.

Lên tầng 2, cậu lần thứ hai dừng lại. Nghiêng đầu suy nghĩ, xoay người, đi tới cửa sổ chỗ ông cụ.

“Ông à, cho cháu gọi điện thoại.” Triệu Á ấn số điện thoại kí túc xá của Đồ Nhan, nghe thấy giọng Đồ Nhan, cậu liền nói: “Đồ Nhan, tớ tối nay không đi được.”

“Vì sao?” Đồ Nhan thất vọng hỏi: “Cậu phải học bù à? Hay là cái ô tô con kia lại sắp xếp việc cho cậu? Hay cậu phải cùng bạn học chúc mừng sinh nhật.”

“Không phải. Tớ giờ không muốn nói, sau này gặp tớ kể cho.”

Đồ Nhan trầm mặc một hồi, hỏi lại: “Á Á, có người bắt nạt cậu sao? Cậu có phải tủi thân không? Tủi thân thì đừng cố chịu một mình, tớ sẽ giúp cậu.”

“Không có, tớ ổn.” Triệu Á buông điện thoại.

Cậu từng bước từng bước chậm rãi lên cầu thang, khi cậu xoay người ở hành lang tầng 4 phát hiện xa xa có bóng người.

Trương Thụy ở ngay cửa kí túc xá, thoáng nhìn Triệu Á, cậu ta thoáng có vẻ yên tâm, hơi nghiêng đầu, không nói câu gì, xoay người vào phòng.

Triệu Á vào cửa, đứng bên cửa sổ.

Trương Thụy nằm trên giường, hỏi: “Đem mô hình tháo ra lắp lại lần nữa được không?”

Đồ Nhan giờ thế nào cũng sẽ thất vọng. Trong lòng Triệu Á buồn rầu, nghĩ quyết định của mình thật ngốc, nhưng vốn tính tình tốt, gật đầu: “Được.”

Cậu lấy mô hình, lôi ghế đến bên giường, đem từng linh kiện mô hình gỡ xuống, lại bắt đầu chậm rãi lắp ráp.

Trương Thụy tham lam nhìn. Đây là khoảnh khắc quý giá nhất, cậu sẽ nhớ thật kĩ từng chi tiết một, nhớ từng động tác của Triệu Á, cậu mong vĩnh viễn không quên lúc này. Nếu có camera thì thật tốt, sẽ mở đi mở lại.

Triệu Á so với lần trước thì chăm chú hơn, cậu tập trung lắng cho đến khi chiếc xe tinh xảo lần thứ hai xuất hiện.

“Được rồi.” Triệu Á đưa xe đến bên giường cho Trương Thụy, lại thấy trong mắt cậu ta ẩn hiện vẻ khác thường, nghi hoặc nhìn về phía cửa.

Đồ Nhan đứng ngoài cửa, trong lòng ôm chặt hộp quà tặng, chẳng biết đã đứng đó bao lâu.

“Đồ Nhan?” Giọng Triệu Á như khô đi, vô tội nhìn Đồ Nhan.

Trương Thụy từ trên giường ngồi dậy: “Là bạn cậu sao? Mời lại đây ngồi.” Rồi hỏi: “Có muốn tôi tạm thời rời đi không?”

Đồ Nhan chậm rãi đi vào, đứng trước mặt Triệu Á.

“Tớ nghĩ..” Ánh mắt Đồ Nhan trong veo, khiến bình tĩnh của Triệu Á như muốn chết sạch, ai mà biết được điều cậu ta chuẩn bị nói ra sẽ là gì: “Muốn đem cái này cho cậu.”

Đồ Nhan đưa hộp quà trong lòng cho Triệu Á.

“Đồ Nhan...”

Đồ Nhan dường như không thể nhịn được nữa, quay đầu lại lộ ra vẻ mặt thất vọng cùng tức giận: “Tôi đi...”

“Đồ Nhan...”

“Đừng nói gì cả, chí ít là lúc này đừng nói gì hết.” Đồ Nhan xoay người, dừng bước, quay đầu lại: “Được rồi, chút nữa thì quên.” Cậu nhìn Triệu Á, nhẹ nhàng nói: “Sinh nhật vui vẻ.” Từ lúc cậu ta quay trở lại thì chỉ toàn tức giận, duy nhất có 4 chữ này thật dịu dàng.

Triệu Á vừa nghe cậu ta nói, liền ngây dại, trong lòng đau xót, lại có chút gì đó lung lay sắp đổ.

Há miệng muốn gọi nhưng Triệu Á lại chẳng có khí lực, cũng tìm không được âm thanh của mình. Đứng tại chỗ, một chữ cũng chẳng nói nên lời, cậu thật hối hận, vừa ngại, vừa bất đắc dĩ với đau lòng.

Nhất định có người làm sai, Triệu Á suy nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra được ai khác để trách cứ ngoại trừ bản thân.

Bóng lưng Đồ Nhan biến mất trên hành lang, tim Triệu Á như bị từng viên đá nhỏ ném đến chảy máu.

Cậu mở hộp quà, giấy gói quà từng chút được mở, lộ ra một hộp hàng ngoại còn bao bì, trên vỏ hộp có viết mấy chữ KK45BW.

Triệu Á kinh ngạc nhìn món quà, quay đầu nhìn mô hình được ráp để trên giường, yếu ớt nằm trên giường, khóc không ra tiếng.

12. Chương 12

Lớp phó lớp 1 năm nhất lại trầm mặc.

Trạng thái hiện giờ so với trước kia lại càng kinh dị hơn, không chỉ buồn luôn thường trực, mà có đôi khi trong lớp còn thất thần. Triệu Á luôn ngẩn ngơ nhìn đi đâu đó, ví dụ như cái bút trên bàn, lá dưới tàng cây, nếu có người ở phía sau cậu ta gọi một tiếng thì cậu ta sẽ giật mình hoảng sợ rồi chậm chạp quay đầu lại.

Cậu muốn giải thích với Đồ Nhan, mỗi lần đứng ở chỗ ông cụ trông kí túc nhắc điện thoại, lòng bàn tay lại đầy mồ hôi. Không biết gọi Đồ Nhan rồi thì sẽ nói cái gì, vạn nhất càng tỏ càng đen, thì phải làm thế nào bây giờ?

Mà trong lòng cậu cũng mơ hồ bất mãn, bởi vì cậu không có làm gì sai mà, Đồ Nhan sao lại không rộng lượng một chút.

Nói ra tên Đồ Nhan, lúc chờ Đồ Nhan đến nhận điện, tim Triệu Á nhảy loạn lên, không khỏi miên man suy nghĩ. Cậu nghĩ việc này mình sai rồi, đồng thời Đồ Nhan cũng sai, lo được lo mất khiến cậu yếu đuối hơn, ông nghe trong tay dường như ngày càng nặng.

Thời gian đợi tuy ngắn nhưng lại như dây đàn ngày càng căng, cậu bỗng nhiên sợ hãi, liền dập ông nghe, muốn chặn lại tin xấu từ bên kia truyền tới.

Cứ như vậy, việc giải thích với Đồ Nhan thất bại.

Có đôi khi cũng hạ quyết tâm muốn cùng Đồ Nhan nói rõ, Triệu Á rất nhiều lần tự cổ vũ bản thân, đồng thời cảnh cáo nhất định phải chờ Đồ Nhan nhận máy, đem sự việc kể lại hết cho Đồ Nhan. Nhưng mà sự đời thì thường không được như mong đợi, thật vất vả Đồ Nhan mới nhận máy, “Này”, tim Triệu Á loạn nhịp mãi mới nói ra được một tiếng, bóng dáng Trương Thụy phía xa xa chợt lóe, hình như đang định quay trở về kí túc xá. Triệu Á ngưng thở, theo phản xạ dập máy.

Đồ Nhan liên tiếp mấy ngày đều có điện thoại, nếu không phải chưa nhận máy đã tắt thì cũng là nói được một từ rồi dập máy. Tuy rằng đối phương một câu cũng chưa nói, nhưng cậu cũng đoán được đó là ai.

Hành động của Triệu Á như vậy khiến cậu mơ hồ, hơn nữa còn bắt đầu hoài nghi. Lẽ nào Triệu Á dự định phân rõ giới hạn với cậu? Ô tô con kia đã thay thế được vị trí của cậu, Triệu Á muốn nói nhưng rồi lại không tiện mở miệng?

Cậu tự nhủ với bản thân điều đó không thể, tình hình ngày lại càng nghiêm trọng cậu cũng không dám gọi điện cho Triệu Á, sợ nghe được tin đáng sợ.

Hai người đều có khúc mắc, cứ nói thẳng với nhau thì chẳng đến nỗi.

Hai người gian nan cứ thế mà cho đến cuối tuần, Triệu Á đem theo tâm tình thấp thỏm bất an mà về nhà.

Về đến nhà một mảnh im ắng, xem ra tất cả mọi người đều có việc ra ngoài. Triệu Á cởi giày về phòng, trong phòng cũng trống trơn, Đồ Nhan hẳn nhiên không về.

Cậu thấy phiền muộn, rồi lại lo lắng. Lẽ nào cứ như thế chấm dứt? Nghĩ như vậy, trong lòng Triệu Á cảm giác tuyệt vọng như bị búa đập thành bột. Cậu cuộn tròn một góc trên giường không lên tiếng, một lúc sau lấy ảnh mà Đồ Nhan đưa cho xem.

Ảnh chụp Đồ Nhan đang cười thực vui vẻ, trong tay còn cầm phong lan, hai tay thật bần. Nghĩ tới tình cảnh hiện giờ của hai đứa, Triệu Á cười. Thế nào lại kết thúc đơn giản như thế? Bọn họ trời sinh là phải cùng một chỗ với nhau, nhìn Đồ Nhan, tối hôm đầu tiên tới đây len lén nhìn Triệu Á, giao mô hình mình yêu nhất cho Triệu Á.

Nghĩ như vậy, Triệu Á lại cảm thấy mong chờ.

Cậu bắt đầu kế hoạch lúc Đồ Nhan trở về thì phải giải thích thế nào. Đầu tiên phải giải thích chuyện hôm trước. Sau đó sẽ cùng Đồ Nhan nói về thi đại học, cao trung không thể cùng một chỗ, đại học nhất định phải thi chung một khối, tốt nhất là hai người cùng chung kí túc xá.

Cuối cùng... mặt Triệu Á phấp hồng. Cuối cùng, có muốn hay không Đồ Nhan hôn cậu?

Hôn? Tim Triệu Á nhảy loạn lên, này không phải là lo lắng mà đập nhanh mà là vì vui sướng. Theo ý của Trương Thụy, không có hôn thì sẽ không tính toán chính xác quan hệ. Vậy cùng Đồ Nhan thì có được tính là không có xác định quan hệ hay không?

Bộ não nhỏ bé của Triệu Á không ngừng chuyển động, vắt óc tìm mưu tính kế. Cậu đã quên hẳn tức giận, đã quên mất Đồ Nhan có lẽ sẽ không trở về, dường như rượu lâu năm thì tác dụng chậm, cậu dần dần lung lay.

Ảnh chụp Đồ Nhan cười, dáng vẻ cười của cậu ta có một trăm loại đáng yêu. Triệu Á càng xem càng thấy thích không muốn buông tay, tựa như Đồ Nhan thật đang ở trong đó. Cậu hai tay cầm ảnh, bỗng nhiên cười, cúi đầu hôn nhẹ nhàng lên tấm ảnh.

Một loại vui sướng không nói nên lời dâng trào trong ngực, cứ như là cùng Đồ Nhan hôn nhau thật vậy. Triệu Á say sưa nhắm mắt lại, lần thứ hai cúi đầu. Lần này cậu thật sự hôn thật lâu, toàn tâm toàn ý thể nghiệm cảm giác cùng Đồ Nhan hôn.

Thật kì diệu, cùng Đồ Nhan hôn nhau thật cũng sẽ kì diệu như thế.

Trái tim Triệu Á như đang kêu gào vì hạnh phúc, ngẩng đầu, mắt hơi chớp chớp. Quay đầu lại, vẻ mặt tươi cười liền cứng ngắc.

Nhược Lâm đứng ở cửa, tóc hơi rối, hình như là vừa mới từ phòng ngủ của mẹ Triệu Á ra. Cô không dám tin con mắt mở lớn nhìn thẳng vào Triệu Á, dường như Triệu Á không phải là Triệu Á mà là một con quái vật đang chiếm lấy thân thể Triệu Á.

Triệu Á cả người cứng đờ.

Một dòng nước lạnh buốt chảy dọc theo xương từ lòng bàn chân chạy đến tận tim. Tay cậu bắt đầu run, chân bắt đầu run, môi cũng run theo.

Tất cả đều tan vỡ.

Cậu gắt gao nắm lấy tấm ảnh, mong muốn dì Nhược Lâm chưa bao giờ trông thấy bức ảnh này. Cậu biết dì Nhược Lâm chắc chắn đã nhìn thấy rồi, hơn nữa còn nhìn rất rõ trong ảnh là Đồ Nhan.

Thời gian tàn nhẫn trôi, đột nhiên như có tiếng xé rách đến kinh khủng, tiếng thét chói tai.

Triệu Á bị ánh mắt Nhược Lâm bức không thể nói, Nhược Lâm cũng có vẻ nhẫn nhịn không nổi, xoay người ra khỏi phòng.

Triệu Á thất thần nhìn nơi cửa phòng không người, quên cả suy nghĩ, ngay cả dũng khí xuống giường đóng cửa cũng không có, cậu xốc chân, trèo qua đầu, giấu mình thật sâu trong bóng tối.

Bóng tối thật tốt, có thể che giấu được tất cả. Triệu Á nằm trong chăn run rẩy, cậu cả đời chưa bao giờ thấy lạnh như thế, từ đầu đến chân, từ mỗi lỗ chân lông đến tim, đều như băng.

Bóng tối và im lặng cùng song song tồn tại, không có thanh âm khiến Triệu Á yên tâm, khiến Triệu Á muốn khóc thành tiếng. Nhưng cậu không thể lên tiếng, chuyện như vậy, còn mặt mũi nào mà khóc?

Không lâu sau, từ phòng khách truyền đến thanh âm. Triệu Á như chú chim nhỏ giật mình, cảnh giác lắng nghe động tĩnh.

“Ai nha, mệt chết được. Nhược Lâm, dậy rồi à? Đến đây, mau giúp tôi thái cái này đi. Hôm nay chúng ta phải làm một đồng đồ ăn ngon cho hai đứa con.” Mẹ Triệu Á nói.

“Cậu muốn mua thức ăn sao không đánh thức tôi cùng đi chứ.”

“Cậu tối hôm qua làm việc suốt đêm, phải ngủ nhiều một chút, không thì sẽ mau già.” Tiếng cười của mẹ Triệu Á từ phòng khách bay tới lọt vào tai Triệu Á: “Cậu xem cậu, mắt đều sưng đến thế, gầy đi nữa. Phụ nữ quả thật là không thức khuya được.”

Căn nhà náo nhiệt hẳn lên, tiếng ghế xô dịch, tiếng dao chặt xương va vào thớt gỗ, tiếng nước chảy ào ào.

Chiếc gối trên đầu Triệu Á bỗng nhiên bị xóc lên.

“A a? Thăng nhóc này thế nào về đã ngủ rồi? Tối qua thức ôn bài muộn quá sao?” Mặt mẹ hiện ngay phía trên: “Mau dậy đi, còn trẻ tuổi như thế không được ngủ nướng.” Cô dựng Triệu Á dậy, hình như phát hiện gì đó, ngạc nhiên hỏi: “Sao lại gầy thế này? Sờ được cả xương rồi này.”

Triệu Á cắn môi, dánh về ủ dột, trong mắt mẹ nhìn lại càng đáng thương. Mẹ lập tức dỗ dành, vuốt ve mặt cậu, liền mở miệng: “Nhất định là con ăn cơm không ngon rồi, ở nhà cũng không chịu nghe mẹ nói, gầy cho đáng đời. Đừng có ăn đồ ăn nhanh gì đó, phải ăn đầy đủ chất vào. Hai bên Chắp Tín chả phải cũng có mấy quán cơm đó sao? Thỉnh thoảng tới đó ăn đi, phải ăn nhiều vào.” Rồi lại lấy ví tiền, cầm tờ mệnh giá lớn đưa cho Triệu Á, “Đừng tiêu linh tinh.”

Triệu Á cầm tiền, gọi một tiếng “mẹ”, mũi chọt chua xót, nước mắt rơi xuống.

“Làm sao? Đây là sao đây?” Mẹ hỏi: “Thì không tốt sao?”

Triệu Á lắc đầu.

“Vậy rốt cuộc làm sao? Á Á, con nói đi.” Mẹ lo lắng.

Chuyện của Đồ Nhan cậu thực sự không dám kể, Triệu Á nói: “Mẹ, con nhớ mẹ.”

Mẹ thở phào nhẹ nhõm, cười rộ lên: “Đứa ngốc này, con bao nhiêu tuổi rồi? May còn là một thằng nhóc. Lau nước mắt đi, đừng để đi Nhược Lâm nhìn thấy lại cười cho giỡn.”

Triệu Á lau nước mắt, bị mẹ ẵm ra phòng khách.

Nhược Lâm đang ở phòng khách đọc báo, Triệu Á vừa thấy cô lập tức cúi đầu, tim thoáng nhảy dựng lên.

Nhược Lâm tựa hồ đã quên chuyện sáng ngày, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Triệu Á: “Á Á rời giường rồi sao?”

“Nhược Lâm, cậu nhìn mắt nó hồng hồng này. Thằng nhóc này nhớ mẹ nó.” Mẹ Triệu Á tự hào.

Nhược Lâm cười cùng mẹ Triệu Á: “Đồ Nhan nhà tôi tính tình ngang tàng, cũng không nhớ mẹ, không giống như Á Á.”

Triệu Á đoán Nhược Lâm nói có ý, nhưng lại không thể tưởng tượng được ý nghĩa bên trong rốt cuộc là gì, trước mắt một mảnh mơ hồ, phân nửa thần trí bay đến nơi tắm tối nào đó, phân nửa theo thói quen thanh tỉnh, ngượng ngùng theo mẹ vào nhà bếp, giúp mẹ làm cơm.

“Á Á, đem cái này chú ý.” Mẹ đưa cho cậu vài củ hành, căn dặn: “Cắt hành vào, chiên trứng thật mỏng. Cẩn thận tay.”

Ting ting, chuông cửa kêu.

Chỉ chốc lát nghe được tiếng Đồ Nhan: “Mẹ, dì Quyên Tử, con về rồi.”

Triệu Á một dao chệch hướng, đầu ngón tay xuất hiện một vết, máu chảy ra ngoài. Cậu không hé răng, dùng giẻ lau đi. Mẹ đang hăng hái chiến đấu với cá mực không có chú ý tới tay Triệu Á, nhưng nghe thấy tiếng Đồ Nhan, lên tiếng: “Đồ Nhan, dì đang xào rau, con mau rửa tay đi, chút nữa ăn cơm.”

Triệu Á dùng khăn quấn một vòng quanh ngón tay, xem máu tạm thời được cầm, chịu đau đem đồng hành kia cắt nốt, ngơ ngác đứng ở góc phòng bếp.

Mẹ vội vàng liếc mắt cậu: “Lo lắng cái gì thế? Không có việc gì thì đi ra ngoài đi, đứng đây mỡ bắn.”

Phòng khách có Nhược Lâm, hôm nay Triệu Á sợ nhất Nhược Lâm. Huống chi còn có một Đồ Nhan trạng huống bất minh. Triệu Á tuy rằng muốn gặp Đồ Nhan, nhưng cũng không dám đi ra ngoài.

“Mẹ, hôm nay con theo mẹ học cách xào rau có được không?”

“Hắc! Muốn nhận mẹ làm thầy à?” Mẹ Triệu Á vui vẻ, trong tim đều là âm áp con trai mang đến. Cô càng phát ra tinh thần sáng láng, một bên xào một bên truyền thụ bí quyết.

Triệu Á nghe tám thì quên chín, chỉ gạt đầu vâng dạ có lệ, khéo mắt chuyển ra bên ngoài phòng bếp, thấy bóng đen thỉnh thoảng đi lại trước cửa, tim liền đập thành thịch, sợ Đồ Nhan đi vào, lại cũng sợ Nhược Lâm vào bê thức ăn.

Thức ăn làm xong, Triệu Á giả vờ vẻ chịu khó, chăm chú bê thức ăn. Bước ra nhà bếp, trước mặt là Đồ

Nhan đang cầm khăn lau bàn đi vào, thấy Đồ Nhan định mở miệng, cậu nhẹ run lên, cúi đầu bưng bát canh tránh Đồ Nhan đi đến bên bàn.

Đồ Nhan do dự nửa ngày mới dám bước vào cửa Triệu gia, cố ý thân thiện, nhưng mà mãi không thấy Triệu Á đi ra, trong lòng bất an. Giờ nhìn thấy hành động của Triệu Á, dũng khí vất vả mới lấy được liền bay đi mất phân nửa.

Đến giờ ăn, ba Triệu Á vẫn chưa về.

Mẹ Triệu Á bảo: “Đừng đợi nữa, ai biết anh ấy lại vào nhà ai đó xem sách? Chờ anh ấy chúng ta sẽ chết đói mất.” Rồi bắt mọi người ngồi xuống ăn.

Triệu Á vẫn không hé răng, mắt nhìn xuống dưới chân.

Đồ Nhan âm thầm quan sát đã lâu, cảm thấy không muốn tình hình cứ kéo dài như này mãi, tranh thủ kéo ghế, kiên quyết ngồi bên cạnh Triệu Á.

Triệu Á giật mình, Đồ Nhan đã quên chuyện Trương Thụy sao? Nếu như đây là chuyện của mấy tiếng trước, Triệu Á thật cao hứng. Nhưng giờ thì một chút cao hứng cũng không có. Cậu giương mắt nhìn Đồ Nhan, khóe mắt lại khẽ đảo sang Nhược Lâm, giống như bị một dao đâm xuyên qua, lại cúi thấp đầu ăn cơm.

Mẹ Triệu Á tâm tình thật tốt, không ngừng giúp Triệu Á gấp rau: “Á Á, ăn nhiều một chút.” Rồi lại đem hai miếng sườn lợn bỏ vào bát Triệu Á. Thấy Đồ Nhan nhìn Triệu Á kì quái, cười, cô cũng gấp cho Đồ Nhan hai miếng: “Đồ Nhan đừng giận, dì cũng gấp cho con hai miếng.”

Đồ Nhan không yên lòng cảm ơn dì, đồ ăn cho vào trong miệng cũng không nhận ra vị gì, cứ như ăn sáp vậy.

Mọi người ăn cơm xong, đều ngồi nghỉ ở sofa.

“Tay làm sao vậy?” Đồ Nhan bỗng nhiên chuyển tầm mắt sang vết thương mà Triệu Á vẫn cố giấu.

“Không...”

Mẹ Triệu Á ngạc nhiên trách: “Cắt trúng tay? Sao không nói gì?” rồi vội vàng buông đũa chạy lại gần tủ lấy miếng cầm máu.

Đồ Nhan cầm lấy: “Dì à, để con.” Ngồi bên cạnh Triệu Á, bắt lấy tay cậu ta, cẩn thận dán, sợ làm không chuẩn, nên tỉ mỉ chạm.

“Á Á...” Đồ Nhan chậm rãi cầm miếng cầm máu, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta giải hòa đi.”

Triệu Á cảm thấy hoa mắt, giọng nói Đồ Nhan trước giờ chưa hề êm tai như thế. Cậu hầu như quên hết tất cả những thứ không hài lòng, nhưng vừa ngẩng đầu thành linh phát hiện Nhược Lâm an vị một bên, tuy rằng dư quang trong mắt cô không thấy rõ, nhưng Triệu Á lại cảm thấy thật lạnh.

Cậu bỗng nhiên giật khỏi tay Đồ Nhan, tựa như trên đó dính nọc độc độc nhất thế giới.

Trong lòng Đồ Nhan chợt trầm xuống.

“Á Á...” Đồ Nhan bình tĩnh, sau một hồi nỗ lực, thấp giọng hỏi: “Chúng ta trở về phòng nhé?”

Trở về phòng? Triệu Á chợt dạ né tránh ánh mắt Nhược Lâm. Cậu lắc đầu: “Tối buổi chiều quay về trường. Có việc.”

“Này... tớ lấy xe đưa cậu đi.”

Triệu Á nhìn chằm chằm ngón chân mình, giọng Đồ Nhan cẩn thận như vậy khiến tim cậu đập loạn, lắc đầu: “Không cần.”

Thấy Đồ Nhan muốn mở miệng, cậu giành nói: “Trương Thụy đi chung với tớ. Cậu ta có xe.”

Xung quanh Đồ Nhan không khí như lạnh đi, như muốn đóng băng luôn.

“Con về trường.” Đồ Nhan bỗng nhiên đứng lên, vô tình nói với mẹ một câu.

Triệu Á vẫn cúi đầu.

“Nhanh như vậy đã đi, ăn cơm tối đã?” Mẹ Triệu Á vừa rửa bát đĩa xong, lau tay đi ra.

“Không được ạ, con có việc.”

Nghe thấy tiếng đóng cửa của Đồ Nhan, Triệu Á suy yếu gần như không thở được.

Cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng mở ra, lúc này Triệu Á nhin không được ngẩng đầu nhìn. Ba Triệu Á đứng ở cửa.

“Anh vẫn biết về à? Bọn em đều ăn cơm hết rồi.”

“Hắc, tiểu Vương dưới lầu mới mua xe máy, mới 8/10, mua chỉ có nửa giá.” Ba Triệu Á hưng phấn nói với mẹ Triệu Á: “Hôm nào anh mượn xe cậu ta, chở em đi hóng gió.”

“Anh? Anh nhiều năm không lái xe như thế, giấy phép còn sử dụng được không?”

“Ha, em trước kia cũng vẫn cùng anh dùng xe máy đi hóng gió đấy thôi?” Ba Triệu Á nói: “Quyên Tử, chúng ta sau nhất định sẽ mua một đôi, vợ chồng mình cùng đi hóng gió.”

Triệu Á đứng lên: “Con phải trở về, mẹ, mẹ lấy cho con thêm hai bộ quần áo. Bài học nhiều, tháng này con không về đâu.” Cậu nhẹ nhàng về phòng.

Cậu trốn tránh trở lại trường.

Trời mùa thu, đám lá cây của cây cổ thụ kia biến thành xanh xám, khe lung lay chào đón Triệu Á trở lại. Triệu Á nhìn mấy cành khô của cây cổ thụ già yếu. Cậu cảm giác mấy cành đó giống như bị ma pháp phong tỏa ở nơi đây trăm năm, tựa như sẽ hít thở không được mà chết.

Trương Thụy gần đây cũng trầm mặc thật nhiều, giống như là bị Triệu Á lấy truyền. Cậu ta cùng các học sinh khác vẫn cười đùa như cũ, nhưng chỉ trừ có Triệu Á, cậu ta không bao giờ trêu đùa cậu như trước nữa.

Trước Triệu Á hay trốn Trương Thụy, giờ thì hai người trốn nhau, trốn mãi thành thói quen không để ý đến. Hai người ở kí túc xá thì tôi ngồi góc cậu ngồi giường, ngay cả mắt cũng không liếc nhìn, nếu như ở đường nhỏ chạm mặt nhau, Trương Thụy sẽ dừng lại một chút, rồi cực kì phong độ mà lui một bước nhường đường. Triệu Á lại càng dứt khoát hơn, xoay người bỏ đi, đáng lẽ phải lên tầng nhưng rồi thay đổi hướng, đáng lẽ ra phải đi thư viện giờ lại đến phòng tự học.

Ngày nghỉ các học sinh đều về nhà, Triệu Á đoán chắc chỉ có mình là trở lại trước thời gian. Đẩy cửa mới phát hiện có người trở lại còn sớm hơn cậu.

Trương Thụy đưa lưng về phía cửa, nhìn chăm chăm vào mô hình để trên giá sách của Triệu Á mà chờ ra. Cậu ta nhìn có vẻ rất nhập thần, ngay cả tiếng Triệu Á mở cửa cũng không nghe thấy.

Triệu Á nhìn bóng lưng cậu ta, ngực lại càng không thoải mái, đi vào thả túi xuống.

Trương Thụy lúc này mới phát hiện Triệu Á đã trở lại, trong mắt hiện lên kinh ngạc, rất nhanh liếc mắt quan sát Triệu Á, sau thu hồi ánh mắt, bò lên giường định ngủ trưa.

“Sao không về nhà?” Sau rất nhiều ngày, đây là lần đầu tiên Triệu Á chủ động bắt chuyện với Trương Thụy, tuy rằng không trôi chảy nhưng Trương Thụy cảm thấy thật cảm động.

Trương Thụy ngồi trên giường, cảm giác tâm tình tốt lên rất nhiều: “Về nhà chẳng có nghĩa gì cả, ba đi

hộp ở Thượng Hải rồi.” Cậu ta thăm dò hỏi: “Cậu sao? Sao đã trở lại rồi?”

Triệu Á lập tức buồn bực, cúi đầu ngồi chỉnh giá sách.

Trương Thụy thấy có điểm kì quặc, ở trên giường nhảy xuống.

“Cậu với cậu ta... cãi nhau à?” Trương Thụy thấp giọng hỏi.

Triệu Á lắc đầu.

“Cậu ta không chịu gặp cậu?” Trương Thụy thở dài: “Muốn tôi giải thích với cậu ta không?”

Triệu Á lắc đầu, xoay người, con mắt mở to nhìn Trương Thụy.

“Cậu ngồi xuống.” Triệu Á cảm thấy sự buồn bực đang muốn phát tiết ra ngoài, chỉ vào giường, hướng Trương Thụy cương quyết nói: “Ngồi xuống.” Cậu nhìn Trương Thụy không hiểu tình hình ngồi xuống, bản thân cũng đặt mông ngồi cạnh Trương Thụy.

“Đừng nhúc nhích.” Triệu Á hít sâu một hơi, nắm lấy tay Trương Thụy, nhẹ nhàng lấy hai tay cầm lấy.

Trương Thụy ngây ngẩn cả người, cậu hơi giật giật.

“Đừng nhúc nhích, xin cậu.” Triệu Á nói như muốn khóc.

Trương Thụy nhất thời không dám động.

Triệu Á nắm lấy tay cậu, nhẹ nhàng nói: “Trương Thụy, tôi là một con quái vật. Tôi thích Đồ Nhan.” Nước mắt rơi xuống, Triệu Á tiếp tục: “Tôi không bình thường.”

Trương Thụy vươn tay, yên lặng ôm Triệu Á, cả một buổi chiều cứ như vậy không nhúc nhích.

Hôm sau, Triệu Á nhận được điện thoại của Nhược Lâm.

Nhược Lâm bảo: “Á Á, buổi tối ra ngoài ăn đi, dì có việc muốn nói với con.”

Đối với Triệu Á mà nói, đó như giờ hành quyết tử tù sắp tới rồi.

13. Chương 13

Nếu như là người khác, Triệu Á có lẽ đã trốn tránh. Nhưng đây lại là Nhược Lâm, cậu không dám cũng không nguyện trốn tránh. Đến giờ hẹn, cậu hai tay rút trong túi, chậm rãi đi ra cổng trường.

Nhược Lâm đưa cậu tới tiệm cơm khá đẹp mắt ở gần đó, chậm rãi hỏi cậu gọi món gì.

Triệu Á lắc đầu biểu thị không ý kiến, đó cũng song song biểu thị cậu không muốn ăn.

Nhược Lâm vẫn duy trì dáng vẻ bình thường, người lớn đúng là người lớn, bộc lộ rõ ràng dáng vẻ bình tĩnh giỏi xử lý chuyện lớn. Cô gọi những món mà Triệu Á thích ăn, còn gọi người bán hàng mang nước dừa đến cho Triệu Á.

“Thích không?” Sau khi đồ ăn được đặt lên bàn, Nhược Lâm thân thiết hỏi.

Sự thân thiết này khiến Triệu Á càng không thể ngẩng đầu, cậu mơ hồ biết đây mới chỉ là nhạc dạo đầu, phía sau nhất định vẫn còn tiếp.

Khi cậu cúi đầu dùng bữa, Nhược Lâm lại dùng giọng nói thật bình thản nói: “Ba của Đồ Nhan tối hôm qua gọi điện về. Là từ Mỹ gọi về.”

Triệu Á dùng đũa, ngồi thẳng, tựa như đang đợi xử quyết, đầy thương cảm nhìn Nhược Lâm.

Nhược Lâm là người di thật dịu dàng, cô dùng ánh mắt yêu thương vuốt ve Triệu Á, khe khẽ thở dài. rồi đến khi Triệu Á cảm giác như không thể chịu nổi nữa, cô chậm rãi tiếp: “Á Á, Đồ Nhan phải đi du học.”

Triệu Á cứng người.

Nhược Lâm bảo: “Du học đối với Đồ Nhan mới có lợi, nó sẽ có cơ hội ở chung với ba nó.”

Triệu Á không trả lời. Cậu an tĩnh, sự an tĩnh ấy giống như đang những miếng thủy tinh bị nghiền nát để trên bàn. Ánh mắt trong veo nhìn Nhược Lâm, trong mắt cậu không hề có đau lòng, không có điên cuồng cùng tuyệt vọng, nhưng cũng không phải là trống rỗng, mà đó là sự im lặng, im lặng đến bi ai, như chú cún con nhìn người vứt bỏ nó với sự cảm thông, ánh mắt như muốn nói: “Tôi biết sự việc sẽ như vậy mà”, còn có thêm chút bất đắc dĩ.

Nhược Lâm cũng không đành lòng nhìn ánh mắt Triệu Á, cô không thể tránh được đành thở dài, giải thích: “Chuyện này đã sớm bàn bạc rồi, để tốt cho tương lai của Đồ Nhan. Á Á, tương lai con cũng có tiền đồ. Con với Đồ Nhan... tương lai đều phải...”

“Đi à...” Triệu Á chậm rãi. Cậu không phẫn nộ, cũng không kinh ngạc, chỉ cảm thấy trống rỗng, giọng cũng không nghe rõ: “Con và Đồ Nhan không có sau này.” Cậu nhẹ giọng nói câu cuối cùng này giống như vật gì đó bị đập nát.

Thời gian chậm chạp trôi, thời khắc này thật khó có thể chịu đựng.

Đêm khuya trở lại kí túc xá, Trương Thụy đứng ở cửa chờ.

Triệu Á đi tới, kinh ngạc, chờ ra.

Trương Thụy bảo: “Đi ngủ thôi.”

Triệu Á: “Trương Thụy, chúng tôi kết thúc rồi.” rồi quay người, đi xuống tầng.

Đi qua kí túc, qua sân bóng, đi qua dãy nhà học, Triệu Á dừng lại trước cây cổ thụ trăm năm ở Cháp Tín.

Cậu nói: “Lúc trước, chắc chắn là đã từng có người treo cổ ở đây, tôi có thể nghe thấy tiếng linh hồn người đó khóc.”

Trương Thụy theo phía sau: “Tôi không nghe thấy.”

“Tôi mỗi lần đi qua đều có thể nghe được người đó khóc, cậu không nghe thấy sao?” Triệu Á nhẫn nại, tay buông thõng.

“Á Á...” Trương Thụy gọi: “Khóc đi.”

Triệu Á im lặng, lắc đầu: “Một ngày nào đó, tôi sẽ thoải mái mà khóc.” Cậu chán nản đứng dưới tàng cây, tay ôm lấy đầu.

Ngày hôm sau, mẹ Triệu Á gọi điện tới.

“Á Á, Đồ Nhan phải đi du học!” Giọng mẹ tràn đầy kinh ngạc, vui sướng: “Ai nha, bỗng nhiên nói đi du học, làm mẹ thật sợ hãi, thủ tục khó khăn mà bọn họ làm xong nhanh như vậy, có quan hệ đúng là khác.”

Triệu Á ở bên cạnh trầm mặc không nói.

Mẹ chuyên chú nói: “Vốn là không để Đồ Nhan theo ba nó, di Nhượng Lâm của con lo lắng cũng đúng, ra nước ngoài học so với ở lại nước vẫn tốt hơn. Chuyện cha mẹ để sang một bên, vẫn là tương lai của con cái quan trọng nhất. Con với Đồ Nhan gặp mặt nhiều một chút, nhớ tặng quà cho nó. Đừng có nó vừa mới ra

nước ngoài, hai năm sau con đã quên mất nó.”

Mẹ trêu khiến Triệu Á khó chịu, ông cụ trông kí túc xá ở bên cạnh đang xem sắc mặt cậu, còn tưởng rằng cậu bị mẹ mắng.

Lúc sau lại có điện thoại, là Đồ Nhan gọi tới.

Đồ Nhan mở miệng đã nói: “Tớ phải ra nước ngoài.”

Triệu Á trả lời: “Tớ biết.”

“Tớ có thể không đi.”

Tim Triệu Á vốn yên lặng lại rạo rực, nhưng này cũng chỉ coi như là hồi quang phản chiếu, cố gắng giãi dụa mà thôi, rất nhanh cậu khôi phục lại dáng vẻ tịch mịch. Cậu nói: “Ra nước ngoài thật tốt, có tương lai.”

Đồ Nhan ở bên kia đầu dây ngầy ngẩn cả người.

“Á Á...” Giọng Đồ Nhan thật lâu sau mới vang lên, mà âm thanh đã không còn có thể khống chế. Cậu ta van nài: “Tớ đến trường tìm cậu được không?”

Triệu Á cắn môi: “Đừng tới.”

“Tớ mặc kệ, gặp một lần.”

“Không, không nên.” Tay Triệu Á run run, ông nghe cũng kịch liệt rung theo.

Đồ Nhan rên rỉ như sắp chết: “Tớ phải đi rồi. Sau này tớ sẽ không nói gì nữa, chỉ nhìn cậu thôi. Tớ sẽ không phiền cậu, cậu chỉ cần đi ra cổng trường...”

Cụp, điện thoại bị dập.

Triệu Á buông ống nghe, chạy nhanh lên tầng 4. Cậu vào kí túc, lấy chăn trùm kín người, cắn chặt răng.

Nước mắt, nhịn không được nữa rồi.

Sợ Đồ Nhan tìm, Triệu Á hai cuối tuần liền không ra khỏi cổng trường, đến phòng tự học cũng lờ Trương Thụy đi cùng. Cậu biết mình thật nhất gan, đứng cảm ở ngoài đời so với trong mấy tiểu thuyết với phim

trên TV thật quý, thảo nào mà người ta đòi đòi nay đều ca tụng.

Cậu chỉ là Triệu Á, một con trùng nhỏ bé vô lực, một cái lưới nhỏ bé rách nát tùy tiện cũng có thể vây khốn cậu, rồi con nhện sẽ hút sạch toàn bộ dịch thể trong người cậu.

Đồ Nhan rời đi, cậu nhìn trời xanh, so với biển cả còn rộng lớn hơn.

Thành tích học tập của Triệu Á bắt đầu trượt dốc, cậu càng tĩnh lặng, lại càng thu hút các nữ sinh len lén nhìn mặt và bóng lưng cậu. Nhưng cô giáo Từ không phải là nữ sinh, cô không hài lòng. Thành tích của Triệu Á thụt lùi, với học sinh, thành tích là điều quan trọng hơn tất cả. Vì vậy mà cô đã hai lần nói chuyện riêng với Triệu Á, nhưng nói chuyện cũng không khiến thành tích của Triệu Á đi lên mà chỉ khiến cậu thêm tiều tụy.

Kì thật Triệu Á rất nỗ lực.

Cậu mỗi ngày dậy sớm, mỗi đêm thật khuya mới ngủ. Cậu dậy sớm tìm tài ôn tập về khoa học, thể nhưng càng ngày lại càng hỏng bét. Tiếng Anh với ngữ văn thì chết hẵn luôn, toán học, vật lí chỉ quên chút xíu mà dẫn đến lạc đề trầm trọng.

Mà thi cuối kì cũng sắp tới rồi.

Trương Thụy âm thầm sốt ruột thay Triệu Á, cậu vì Triệu Á tìm không ít sách vở phụ đạo, thay Triệu Á giấu mẹ điểm số ở trường, hơn nữa còn phụ đạo cho Triệu Á.

Sau kì thi, Triệu Á sút mất mấy cân, Trương Thụy hai vành mắt thâm, cũng hốc hác theo.

Cuộc đời đầy rẫy những khó khăn, phải biết đối mặt thì mới vượt qua được. Triệu Á hiện tại muốn đối mặt với khó khăn, nhưng khó khăn lần này lại vô cùng tàn nhẫn, trong phiếu điểm, 6 môn chính khóa thì 3 môn rớt, cả học kì, Triệu Á bị lui xuống xếp thứ 172 toàn trường.

Đây là một tin sét đánh trên đỉnh đầu không chút khoan dung.

Triệu Á chưa bao giờ có thành tích tệ như thế, cậu cầm phiếu điểm, sợ đến ngất người.

Trương Thụy khuyên bảo: “Đây là học kì thứ nhất, chúng ta còn có học kì sau mà. Quan trọng hơn là kì thi đại học.” Cậu ta vì Triệu Á đưa ra ý kiến: “Để tôi bảo bà giúp việc nhà tôi đến trường giả làm ba mẹ cậu, tôi sẽ nghĩ cách gạt ba mẹ giúp cậu. Học kì sau thành tích tốt là được rồi...”

Lời khuyên cũng chẳng có ích gì.

Mẹ Triệu Á mỗi ngày đều gọi điện tới hỏi: “Thành tích có chưa, đứng thứ mấy lớp? Á Á này, lần này con có nắm chắc đứng thứ nhất lớp không? Thi giữa kì Thụy Thụy đứng nhất đó, con với nó chẳng phải thường hay qua lại sao?”

Mỗi lần nghe mẹ hỏi như vậy, trong ngực Triệu Á đều lạnh, có lẽ nói bằng điểm chưa có, các thầy cô còn đang tổng kết điểm.

Có lẽ rốt cuộc dần dần không còn dùng được nữa, hôm nay mẹ Triệu Á lại gọi tới: “Á Á, mẹ hầm canh, hôm nay mẹ cùng ba tới thăm con.”

Triệu Á nghĩ thầm cuối cùng cũng bị lộ, nghe tiếng mẹ gọi ba trong điện thoại: “Anh đi mượn đi, mau mau, em vừa nãy ở cầu thang nhìn thấy tiểu Vương đấy. Anh ấy nói hôm nay không dùng đâu.”

Triệu Á trở lại kí túc xá, bất an nhìn Trương Thụy: “Mẹ với ba tôi muốn tới đây, làm sao bây giờ?”

Trương Thụy hỏi: “Cậu định nói thật với bọn họ à, hay là muốn gạt họ. Nếu cậu muốn gạt thì tôi sẽ giúp cậu nghĩ cách.”

Triệu Á suy nghĩ thật lâu, lắc đầu: “Nói cho bọn họ biết.” Cậu thở dài, cầm phiếu điểm trong tay, ngồi bên giường chờ ba mẹ đến như phạm nhân đợi thẩm lí và phán quyết.

Triệu Á gian nan ngồi chờ đợi giờ phán xét, có lẽ người đến thăm còn lâu mới đến, hơn nữa, người đến không phải ba mẹ mà là cô giáo Từ.

“Triệu Á có ở đây không?” Cô Từ thở hồng hộc, khăn trương túm lấy tay Từ Kim Bảo trên hành lang.

Thấy Triệu Á, cô Từ khăn trương, vẻ mặt thường ngày dễ dàng bị phá vỡ: “Á Á, theo cô đến đây một chút.” Giọng cô cực kì thân thiết, không giống như đang chiến tranh lạnh với Triệu Á, trong lòng cậu bất giác có một tia chẳng lành.

Triệu Á hướng nhìn Trương Thụy, có điểm sợ hãi.

“Đi, đi cùng cô.”

Cùng cô Từ đi ra kí túc xá, xa xa thấy hai người mặc trang phục cảnh sát đang chờ.

“Cậu có phải là Triệu Á không?” Cảnh sát nhìn Triệu Á dáng người gầy, liếc mắt nhìn nhau, dường như có chuyện khó mở miệng.

Triệu Á khăn trương nhìn bọn họ: “Cháu là Triệu Á.”

Một người cảnh sát trong đó có vẻ như là có trọng trách chuyên giải thích, phụ trách áp giải tội phạm, đứng trước mặt Triệu Á, lộ vẻ nghiêm túc, trầm giọng nói: “Triệu Á, cha mẹ cậu...”

Vừa nghe thấy từ “cha mẹ” lỗ tai Triệu Á như ù đi. Cậu tưởng chừng như muốn hét lên, âm thanh kinh khủng như muốn xé rách bầu trời tĩnh lặng nơi vườn trường. Nhưng mà cậu kêu không được, cậu trừng mắt nhìn cảnh sát, trong cổ họng phát ra mấy từ “a a”, mãi đến khi cảnh sát nói xong quá trình xảy ra sự cố và muốn yêu cầu cậu đến bệnh viện, Triệu Á cũng không chớp mắt.

Xe máy, giấy phép quá hạn, canh, ba, mẹ, xe bus, phiếu điểm... rất nhiều thứ di động trước mắt, tạo thành một bức tranh, nháy mắt nát tan.

14. Chương 14

Lúc Trương Thụy chạy tới bệnh viện thì Triệu Á đã từ trong nhà xác đi ra rồi.

Trương Thụy gấp rút chạy theo, trên hành lang cậu chạy chỗ nào cũng tìm người hỏi. Trên trán đều là mồ hôi, ánh mắt cũng toàn là lo lắng, cậu rất oán trách cô giáo Từ.

Làm sao có thể trực tiếp báo tin cho Triệu Á như vậy?

Cậu nghĩ Triệu Á sau khi biết tin tức thì sẽ ở đây, chắc chắn sẽ đến đây. Cho nên cậu thực tức giận cô Từ, và cũng rất áy náy.

Chạy vài vòng quanh bệnh viện như mê cung, vừa ngẩng đầu, bỗng nhiên thấy một đám người... từ chỗ đó đi ra. Người nào người ấy trên mặt đều là nước mắt. Triệu Á ở cuối hàng, chậm rãi đi tới.

“Á Á!” Trương Thụy chạy lại. Tới trước mặt Triệu Á, phát giác gọi lớn tiếng như vậy không thích hợp, chậm rãi nhỏ giọng nói: “Tôi... tôi đã biết.”

Triệu Á không nhận thức được là ai đang nói. Cậu chỉ mơ màng biết mình đang đứng ở nhà xác, có người đang nói với mình: “Lại nhìn lần cuối đi.”

Sau khi nhìn rõ, thấy gương hai mặt quen thuộc.

Hai cái giường tỏa ra hơi lạnh như băng, máu chảy ra thấm lên giường.

Máu hình như đã đông, lại cũng hình như đang chảy.

Máu này... là từ trong người chảy ra sao? Chúng tí tách tí tách chảy ra, khoanh khắc đập vào mắt trông như những quả nho bị người ta bóp nát, bắn lung tung, văng đầy bên đường.

“Á Á, cậu có khỏe không?”

Trương Thụy không biết làm sao, Triệu Á giống như đã đánh mất nửa linh hồn.

Nhược Lâm từ phía sau tập tễnh bước ra. Cô đang ở nhà Triệu Á, nghe được tin sét đánh, như người trong mộng chạy đến bệnh viện khóc lóc, nhìn thấy Triệu Á, nhịn không được, khóc tiếp, con mắt so với Triệu Á lại càng hồng hơn. Cô đau lòng Quyên Tử với anh Triệu, càng lo lắng Á Á, còn trăm nghìn việc đổ lên đầu, cần phải có người trông nom cậu.

“A, cháu là bạn học của Á Á.” Nhược Lâm thấy Trương Thụy, thở phào nhẹ nhõm.

“Cháu là Trương Thụy, là bạn của Á Á.”

“Cô biết.” Nhược Lâm lau nước mắt, chịu đựng nỗi đau đang muốn bùng lên, bình tĩnh nói với Trương Thụy: “Nhờ cháu trông nom Á Á, nhà Á Á hiện giờ không có người nào, cô còn phải lo những chuyện khác.”

“Vâng.” Trương Thụy nhích tới gần Triệu Á.

“Trương Thụy, cháu trông chừng nó cẩn thận nhé. Cô xong việc sẽ mau chóng trở lại.”

Trương Thụy gạt đầu, đỡ lấy cánh tay Triệu Á, dùng giọng nói ôn nhu nhất: “Á Á, tôi đưa cậu về nhà.”

Triệu Á ngây ngốc quay đầu.

Trương Thụy dõi theo ánh mắt cậu, nói: “Chúng ta về nhà thôi.”

Buổi tối 7, 8 giờ Nhược Lâm về. Cô trông mệt mỏi, con mắt thì hồng, tóc cũng rối hết cả.

Cái gì cũng tiền, bệnh viện đòi tiền thuốc men, tiền bảo quản thi thể, nhà tang lễ đòi tiền, hỏa táng cũng tiền, nghĩa trang cũng thế... Bao nhiêu tiền trong ngân hàng của Nhược Lâm đều dùng khi Đồ Nhan ra nước ngoài học rồi, giờ chẳng còn lại bao nhiêu.

Triệu gia đại khái cũng có tiền, nhưng cô không đành lòng hỏi Triệu Á, quay trở về, một câu cũng chưa nói, cúi đầu, mắt chứa nước mà đi nấu cơm cho Triệu Á. Triệu Á trong lòng không được thoải mái, cô biết Triệu Á rất cần được chiều chuộng, cho nên cô phải cố gắng chống đỡ.

Gian nhà vắng lặng, may còn có Trương Thụy ở đây.

Bạn bè, đồng nghiệp ba mẹ Triệu Á tới, an ủi vài câu, Nhược Lâm cảm kích ứng phó.

Giám đốc Trương cũng đến, đăm chiêu ủ dột mà giậm chân: “Triệu gia còn có thân thích nào không? Mấy chuyện như thế này một người không thể xoay hết được, nếu không... tôi gọi hai người ở công ty đến giúp?”

Nhược Lâm thở dài: “Quyên Tử còn có một người em trai ở Vu Hồ, An Huy, tôi đã gọi điện thoại báo. Nội trong hai ngày sẽ tới đây.”

Trương Thụy từ trong phòng đi ra: “Ba, hôm nay con không về, con ở lại đây giúp.”

“Được, được.” Giám đốc Trương gật đầu: “Con nên chú ý nhiều một chút. Thiếu cái gì thì về nhà lấy.”

Triệu Á ngồi trong phòng. Cậu không biết giám đốc Trương tới, không biết đồng nghiệp ba mẹ tới, lại càng không biết cậu ở An Huy khi nào đến.

Nhưng cậu biết Trương Thụy ở bên cạnh mình, cậu cũng nhận ra Nhược Lâm, biết Nhược Lâm vì gia đình cậu mà bận rộn. Trong đầu cậu hỗn loạn, tràn ngập những hình ảnh nhỏ vụn, chốc chốc lại nghe thấy những âm thanh kì quái, giống như tiếng mẹ ở nhà bếp gọi cậu bưng thức ăn ra.

Cậu biết, tất cả đều là ảo giác.

Nhược Lâm bưng cơm tới, nhìn Triệu Á chậm rãi ăn hết bát cơm, rốt cuộc cũng yên tâm hơn chút. Buổi tối, cô cầm gối sang nằm với Triệu Á, giống như mẹ, nhẹ nhàng vỗ vai Triệu Á, kéo chăn cho Triệu Á.

“Ngủ đi, con ngoan, ngủ đi.” Nhược Lâm nhẹ giọng: “Ngủ một giấc, sẽ dễ chịu hơn.”

Rồi cô quay sang Trương Thụy: “Cháu cũng về nghỉ ngơi đi.”

“Cháu ở lại.” Trương Thụy kéo lấy cái ghế cạnh bàn học, gối đầu lên cánh tay: “Có việc thì gọi cháu.”

Tình hình Triệu Á coi như ổn, vẫn chưa hề có kích động, Trương Thụy thậm chí còn nghĩ cậu ta thật bình tĩnh. Duy nhất một vấn đề, đó là Triệu Á không chịu ngủ. Buổi tối ngày đầu tiên, cậu không ngủ, mở trừng mắt nhìn bóng đêm cho đến lúc bình minh.

Qua một đêm, Triệu Á dường như lại gầy đi thêm, mắt vẫn cứ mở trừng như vậy, không chịu nhắm lại dù chỉ một lúc.

Nhược Lâm sáng sớm đi ra ngoài, Trương Thụy một giây cũng không dám rời đi.

“Ngủ một chút đi.” Ăn xong bữa trưa, Trương Thụy khuyên Triệu Á.

Triệu Á lắc đầu, cắn môi lộ vẻ quật cường, hai con mắt bừng bừng vẫn cứ mở to, nhìn chăm chăm bức tường trắng.

“Á Á, cậu cần nghỉ ngơi.” Trương Thụy trầm giọng: “Ngủ một chút.”

Triệu Á lắc đầu. Đầu óc không còn loạn như ngày hôm qua, các hình ảnh không còn xuất hiện liên tục, tất cả dường như đều lắng xuống. Cậu có thể rõ ràng nghe được tiếng Trương Thụy nói, nghe thấy người đi lại bên ngoài, nghe được tiếng còi ô tô xa xa dưới đường, tất cả đều nghe được.

Mà trong nhà thì vắng lặng, không khí như lạnh đi, không có tiếng ồn ào trong nhà bếp, không có quần áo phơi nắng ngoài sân thượng.

Cậu muốn bản thân mình kiên cường hơn, dù sao vẫn cứ phải sống tiếp, trong nhà giờ chỉ còn mỗi mình, ngộ nhờ có gì, thì ai sẽ thương tâm?

Cậu chịu đựng đau đớn mà ăn, chịu đựng đau đớn mà không khóc, chỉ yên lặng ngồi, nuốt xuống mọi khổ sở. Cổ họng như bị nhét gì đó, muốn nói cũng không được. Cậu không muốn khiến dì Nhược Lâm và Trương Thụy lo lắng, cố gắng kiên trì. Duy nhất nhắm mắt ngủ là cậu không cách nào làm được.

Nhắm mắt lại, hồn cậu sẽ liền bay mất, bay đến con đường kia. Cậu có thể nghe được tiếng phanh xe chói tai, tiếng va chạm mạnh, màu máu che chắn.

Gương mặt mỉm cười, nháy mắt trở nên kinh khủng.

Cánh tay hàng ngày vẫn xách giỏ đi chợ, giờ bị gãy, đầu khớp xương trắng lộ ra ngoài.

Não trong hộp sọ sau đó bắn ra.

Triệu Á không cách nào ức chế được sự tưởng tượng của bản thân, cậu lần đầu tiên hận sự tưởng tượng phong phú của loài người, mỗi một lần tưởng tượng đều thật tuân lệnh người, hiện ra chân thật, khiến tim cậu càng đau hơn.

“Ngủ đi, ngủ một chút. Cậu cả đêm không ngủ rồi.”

Trương Thụy một lần nữa khuyên Triệu Á ngủ, giống như khi cậu ngủ mọi chuyện đều có thể quên đi. Nhưng Triệu Á không tiếng động, kiên định cự tuyệt, mắt mở to vô thần.

Cơm tối là bác Vương dưới nhà mang lên, bác ấy lên xem hai tình hình hai đứa nhỏ, hướng Trương Thụy nói: “Cháu khuyên nó ngủ một chút, không ngủ sao được? Đừng để ngã bệnh, lúc này mà bệnh sẽ khó chữa khỏi.”

“Cậu ấy không nghe ạ.” Trương Thụy sốt ruột.

Triệu Á vẫn ngồi, mở to mắt.

Nhược Lâm gọi điện về: “Trương Thụy à? Cô đang ở nghĩa trang Phiên Ngu, bên này còn chưa bàn bạc xong. Cô sợ đêm nay không về được Quảng Châu, nhờ...”

“Cháu đêm nay ở lại.”

“Nhờ cháu nhé.”

Trương Thụy đập máy, do dự một lúc, gọi điện thoại nhờ bác gái dưới nhà.

“Bác à, bác giúp cháu nhìn Á Á một lúc, cháu đi sẽ về ngay.”

Lát sau, cậu hồng hộc trở lại, trên tay cầm một chai rượu Ngũ Lương. Tiễn bác gái, cậu liền rót rượu ra một cái bát lớn, đưa tới trước mặt Triệu Á.

“Uống đi.”

Triệu Á nghi hoặc nhìn.

Trương Thụy nhú mào: “Cậu uống đi!” Cậu đơn giản không đợi Triệu Á, đưa cái bát đến bên miệng Triệu Á, nhỏ giọng: “Há mồm, uống xong muốn hay không muốn đều ngủ được.”

Triệu Á hé miệng, một cổ nóng rát từ cổ họng chạy xuống dạ dày, bị sốc, Triệu Á liên tục ho.

“Sao vậy? Xin lỗi, tôi vội quá...” Trương Thụy luống cuống chân tay giúp Triệu Á vỗ lưng. Cậu nghĩ ý kiến này không thích hợp, nhưng đây là biện pháp duy nhất mà cậu có thể nghĩ được.

Triệu Á ho nửa ngày, khuôn mặt ửng hồng, dòng nước ấm trong bụng xoay tròn.

Trương Thụy định lấy lại chai rượu Ngũ Lương, Triệu Á bỗng giơ tay tóm lấy cái chai. Trương Thụy kinh ngạc nhìn.

“Cái này rất tốt.” Triệu Á nhẹ nhàng nói, cầm lấy cái chai, ngửa cổ uống. Lần này đã có chuẩn bị, nên không bị sặc.

Trương Thụy sững sốt, cậu không biết Triệu Á có bị say không.

Hết nửa chai rượu Ngũ Lương, Triệu Á buông, khoe miệng khê giật: “Cậu nói uống là có thể ngủ.”

“Ừ.” Trương Thụy thấp giọng gật đầu.

Rượu bắt đầu có tác dụng, Triệu Á có vẻ đứng không vững, nghiêng ngả. Trương Thụy một bước tới đỡ lấy.

“Á Á?”

“Choáng váng đầu...”

Đem Triệu Á đặt lên giường, Trương Thụy bỗng nhiên luyến tiếc buông tay. Triệu Á dựa vào trong lòng cậu, trầm lặng, mắt khép hờ, ánh mắt như con mèo nhỏ. Tình cảnh như trong phim mình mong chờ bấy lâu, hôm nay cuối cùng cũng trở thành sự thật, Trương Thụy cảm giác thật huyền diệu.

Tim cậu nhảy loạn.

“Á Á? Á Á?” Trương Thụy nhỏ giọng thử gọi nhưng Triệu Á không có phản ứng.

Triệu Á nức nở một tiếng, nhẹ nhàng động trong lòng cậu, hình như muốn xoay người. Trương Thụy ôm lấy thật chặt, tim đập thành thịch, trong lòng như có con mèo đang cào quấy, cúi thấp đầu, cậu chậm rãi hôn xuống.

“Cậu làm gì?” Triệu Á mở to con mắt lơ lơ say, mê man hỏi.

Màn đêm buông xuống, nơi nơi đều tối đen. Ánh sáng, chỉ duy nhất từ mắt hai người lộ ra.

Trương Thụy hỏi: “Tôi muốn cậu được không?”

Triệu Á không đáp, kinh ngạc nhìn Trương Thụy. Cậu không biết phải phản ứng thế nào, đẩy cậu ta ra? Hay là ôm cậu ta? Xung quanh tĩnh mịch, tối như mực, không khí vắng lặng đang quây quanh bọn họ.

“Tôi muốn... hôn cậu...” Trương Thụy nhắc lại, cúi đầu.

Hơi nóng phả trên mặt, gương mặt Đồ Nhan lại lóe lên trong đầu, tiếng phanh xe chói tai lại xuất hiện. Triệu Á sợ hãi, bỗng nhiên đẩy Trương Thụy ra.

Quá đáng, thật quá đáng.

Đây là lúc nào chứ, người chết vẫn còn ở trong phòng chờ cậu rơi nước mắt, vậy mà cậu còn muốn cùng Trương Thụy ở đây hôn nhau. Triệu Á cả người xấu hổ.

Trương Thụy cũng xấu hổ đứng bên cạnh. Cậu giậu đổ bìm leo, trong lòng có ý nghĩ không tốt, là một kẻ bại hoại. Triệu Á nhất định sẽ coi thường, sẽ nghĩ ngay từ lúc bắt đầu quan tâm là đều có mục đích.

“Á Á, tôi...”

“Dừng!” Triệu Á như bị sóng đánh, mãnh liệt đáp lại, cậu dùng ánh mắt khác thường nhìn Trương Thụy: “Cậu đi đi, đi mau đi.”

“Tôi... cậu cần người chiếu cố.”

“Tôi không cần.” Triệu Á nói: “Để cho tôi yên tĩnh một lúc.” Cậu yếu ớt dựa góc tường: “Tôi say, tôi muốn đi ngủ.”

Thường ngày cậu tuyệt đối sẽ không bỏ qua, nhưng giờ khắc này Trương Thụy thật hận bản thân. Cậu thấy mình đê tiện, vô sỉ, Triệu Á đương nhiên yêu cầu cậu rời đi.

“Mời đi đi.” Triệu Á bảo: “Về nhà đi.”

Trương Thụy run run, cầu xin nhìn Trương Thụy, Triệu Á trừng mắt nhìn cậu, trong con mắt say rượu của Triệu Á xuất hiện những tia máu. Trương Thụy tuyệt vọng, cậu đẩy cửa, nhẹ nhàng mà bỏ chạy.

Cửa đóng lại, có một loại tĩnh mịch đâm vào ngực Triệu Á.

Âm thanh cửa đóng dường như vang vọng mãi bên tai, Triệu Á lắc lắc đầu, nỗ lực nhìn rõ cảnh vật trước mắt.

Bên người không còn ai, không khí trong trẻo nhưng lạnh lẽo này bắt đầu bao phủ, như những chiến sĩ vây quanh lấy kẻ thù cuối cùng. Trương Thụy, đã đi thật rồi.

Triệu Á bỗng nhiên rét run, tay không mục đích lục lọi mọi thứ, muốn tìm cái gì đó ấm áp, trên tay cảm nhận mát lạnh, thì ra là chai rượu Ngũ Lương. Mở nắp chai, cậu tham lam uống một ngụm lớn.

Cảm giác nóng rất cùng với lạnh lẽo vẫn chẳng bao giờ dung hợp được với nhau, cay, lạnh, người như bị ngâm trong một bể nước vừa nóng vừa lạnh.

Trương Thụy đâu?

Triệu Á hung hăng uống ngụm nữa, Trương Thụy đi thật rồi, đồ phản bội. Không hiểu vì sao, Triệu Á lại dùng từ “phản bội” khi hình dung về Trương Thụy. Cậu sợ cô đơn.

Cái chai rỗng tuếch, Triệu Á vứt chai đi, ngồi xồm xuống ôm đầu, nhỏ giọng nức nở.

Đều đi cả rồi, chẳng có gì là vĩnh cửu hết. Đồ Nhan đi, Trương Thụy đi, ngay cả bản thân mình cũng không đứng dậy nổi, đều chẳng vượt qua nổi thử thách. Vững chắc nhất là ba mẹ, nhưng giờ họ cũng rời đi rồi.

Bản thân không có lỗi, hay lỗi là do số phận.

Triệu Á chưa từng thất vọng đến thế này, toàn thân đều phát nhiệt, rét run từng đợt, từng đợt. Cậu muốn gào lớn lên, muốn phát ra hết mọi bị phần, tốt nhất là làm cho cả tòa nhà này sụp đổ đi,... hoặc là, có ai đó đến ôm cậu, chỉ cần một người thôi là tốt rồi.

Vì sao phải đuổi Trương Thụy đi? Cho dù là Trương Thụy, chỉ cần có người ôm, như thế so với một người vẫn tốt hơn. Hận Trương Thụy, cậu bắt đầu vò tóc hối hận.

Kiên quyết gọi như thế, bản thân đâu có bản lĩnh?

Triệu Á thấp giọng khóc, trong tiếng khóc của mình, cậu bỗng nhiên nghe thấy một tiếng “Á Á” ngay trên đầu.

“Á Á, đừng khóc.”

Đã trở về?

Triệu Á ngưng khóc, trong lòng kiên định hơn, cậu mơ mơ màng màng cảm giác yên ổn, giống như chú mèo nhỏ mới sinh lạc đường cuối cùng cũng tìm được nhà.

Cậu khóc, để cho người kia ôm lấy mình. Tiếp cận đôi môi ấm nóng, không chút chần chờ mà hôn. Triệu Á không trốn tránh, cậu cũng không tức giận, Trương Thụy muốn hôn thì hôn, giờ chuyện đó không còn quan trọng nữa.

Hai người ôm nhau, hôn, không nói bất cứ lời nào. Rượu Ngũ Lương tác dụng chậm cũng bắt đầu quấy rối. Triệu Á nghĩ có phải mình đang bay lên không, trước mắt những đám mây năm màu cứ bay vờn quanh.

Ấm áp dào dạt, tứ chi tiếp xúc nhiệt tình, cậu nhớ rõ.

Cuối cùng cũng đi vào giấc ngủ.

Hừng đông tỉnh lại, Triệu Á trợn mắt phát hiện bên cạnh mình nằm còn có một người khác. Xương sống, thắt lưng cậu đau nhức, chuyện tối hôm qua như mơ, rồi chính mình lại đổ mặt. Cậu thở dài, nghĩ cuối cùng chuyện này cũng tới.

“Tỉnh rồi à?”

Người bên cạnh xoay người, ôn nhu nghiêng đầu nhìn Triệu Á. Đường nhìn giao nhau, Triệu Á bỗng nhiên chấn động.

“Là cậu?” Triệu Á thốt ra. Rồi chỉ sau đó một phần vụn giây, cậu cực kì hối hận vì hai chữ này.

Vẻ mặt dịu dàng của Đồ Nhan bị hai chữ đó đánh cho thất linh bát lạc, phản ứng nhanh nhạy, khóe miệng hiện lên nụ cười thật kinh khủng.

Không khí đột nhiên trầm lại.

Cuộc đời chung quy cũng chẳng thể tránh được sự phán quyết của Thượng Đế, và liệu giờ có phải đã đến lúc.

Vẻ mặt Đồ Nhan tràn ngập kinh ngạc, phẫn nộ, bi thống cùng thất vọng.

“Vậy thì là ai?” Sau một lúc, Đồ Nhan miễn cưỡng nói ra những lời đó, gương mặt vặn vẹo.

Triệu Á nói không nên lời. Đầu không chuyển động, chỉ cảm thấy ông ông, môi khô lại.

Thật lâu sau, cậu hỏi: “Cậu thế nào ở Mỹ mà lại về đây?”

Đồ Nhan theo dõi cậu, ánh mắt nhìn thẳng không khỏi có chút suy sụp. Đồ Nhan nói: “Tớ không nên trở về.” Bỗng nhiên từ trên giường nhảy xuống, nhặt quần áo mặc vào, bước nhanh ra cửa.

“Đồ Nhan!” Tim Triệu Á đập mạnh, cậu lão đảo đuổi theo ra phòng khách: “Đừng, Đồ Nhan. Không phải như thế, cậu hãy nghe tớ nói...”

Cửa ngoài phòng khách bỗng nhiên mở, lộ ra gương mặt mệt mỏi của Nhược Lâm. Cô mới từ Phiên Ngụ gấp gáp trở về. Ba ánh mắt nhìn nhau, thời gian như ngừng lại.

“Đồ Nhan? Con...” Nhược Lâm giật mình, nói không nên lời. Cô nói được ba chữ, giọng như bị người bịt lại. Cô nhìn dáng dấp lộn xộn của Đồ Nhan, nhìn thấy trên cổ Triệu Á có mấy dấu vết, liền hiểu được toàn bộ.

“Trời ạ...” Nhược Lâm nhỏ giọng rên rỉ, mềm nhũn tựa ở cửa.

Đồ Nhan thấy mẹ, gương mặt nhu hòa đi một chút, cẩn thận đỡ Nhược Lâm ngồi xuống sofa.

“Mẹ, con tối hôm qua đi máy bay về gấp.” Đồ Nhan nói: “Hôm nay đến nơi.” Về mặt cậu lạnh lùng không để người khác phản đối.

Trong lòng Triệu Á tê rần, nhắm mắt lại, lò dò trở về phòng, gắt gao khóa trái cửa.

Tất cả đều kết thúc rồi. Tất cả, tất cả đều đã kết thúc.

Bãi cỏ nơi trung tâm thể dục, đám mây trên bầu trời xanh, sao trên bầu trời đêm, những cơn gió thoảng, tất cả quãng thời gian qua đều đã không còn nữa.

Cậu rốt cuộc cũng đến hôm truy điệu, vừa vào nhà tang lễ liền gào khóc, ra sức vuốt ve thi thể qua chiếc quan tài thủy tinh, dường như muốn đem người chết kia lay tỉnh.

Triệu Á xanh mặt đứng đó, có chút si ngốc. Cậu khóc chị, anh rể, ôm lấy Triệu Á, nam tử hán đại trượng phu khóc so với ai khác đều dữ dội hơn. Hàng xóm, đồng nghiệp đến đưa tiễn đều hết lòng khuyên nhủ.

Nhạc buồn vang lên, khiến Nhược Lâm nhiều ngày cố gắng, cuối cùng cũng có cơ hội khóc thật lớn, nhìn gương mặt hòa ái của Quyên Tử mà khóc đến rối loạn. Lòng cô đau đớn, đây không chỉ là người bạn tốt nhất chết, mà con mang theo sự lo lắng cho đứa con trai của họ. Bốn chữ nan ngôn chỉ ẩn cứ quanh quẩn mãi trong lòng cô, làm cô lại càng thêm đau. Nếu như Quyên Tử không chết thì thật tốt, chuyện gì cũng có thể bàn bạc. Hai người mẹ, hai đứa con, mọi chuyện đều giải quyết êm đẹp.

“Quyên Tử à! Quyên Tử!” Cô khóc nghẹn ngào: “Cậu đây là có chuyện gì? Như thế nào nói đi là đi?”

Triệu Á gì cũng không nghe thấy, cậu cảm thấy những thứ trước mắt mình... chỉ như giấc mộng, chỉ cần giơ tay ra, khua nhẹ một chút, tất cả đều sẽ như bong bóng xà phòng bay đi. Cậu thực sự đưa tay ra, định đập tan quan tài thủy tinh chứa ba mẹ trong đó. Cảm giác lạnh lẽo, thủy tinh là thật. Chết, cũng là thật.

Trương Thụy xa xa nhìn Triệu Á, dáng vẻ kiên trì của Triệu Á sau hai ngày đều không ổn, cậu biết đây là lỗi của mình nên không dám tiến lên. Vạn nhất sự xuất hiện của Trương Thụy làm Triệu Á kích động, ngay tại tang lễ ba mẹ Triệu Á, bị cậu ấy đánh thì không được.

Thời gian vô tình trôi, mọi chuyện không chân thật dần dần lui vào dĩ vãng.

Nhược Lâm xử lý xong tang sự, đem mọi chuyện sau đó giao cho cậu Triệu Á, rồi không nói lời nào biến mất. Hàng xóm, đồng sự khóc một hồi, cảm thấy hết trách nhiệm của mình cũng rời đi.

Phòng khách giờ càng vắng vẻ, các bạn học cũng thỉnh thoảng gọi điện tới, Triệu Á biết mình vẫn còn bài vở đang chờ phía trước.

Đồ Nhan, Trương Thụy, ba, mẹ, Nhược Lâm, mô hình... dường như đã từng tồn tại, dường như tất cả đã rời bỏ thế giới này lâu lắm rồi. Triệu Á không biết vì sao mình lại có cảm giác như vậy, cậu cho rằng đây biểu hiện cho việc vết thương đang dần lành lại.

Cậu vội vã mua vé đứng tới đây, ngay cả quần áo một bộ cũng không mang.

Ngày thứ hai của lễ truy điệu, mộ đến, phá tan toàn bộ sự vắng vẻ.

“Phòng ở nhỏ như vậy à?” Đây là câu đầu tiên khi mộ vào nhà, mộ buông hành lý nặng trĩu xuống, nhìn xung quanh lần nữa, tấm tắc: “Ngay cả cái sân ở Vu Hồ của chúng ta cũng không sánh bằng.”

Thấy Triệu Á, mộ thân thiết, vừa khóc vừa cười một phen, nói tội nghiệp Triệu Á, lấy trong vali một quyển ghi chép mới, nói là quà.

“Đây là em họ cháu, dưới quê lúc nó sinh ra, cháu cũng có nhìn rồi, giờ nó đã lớn. Á Á, cháu không nhận ra sao?” Mộ lôi thằng nhóc tầm 7, 8 tuổi từ phía sau ra: “Hào Hùng, gọi anh đi.”

Triệu Á nhìn đứa nhỏ. Đôi con ngươi đen lúng liếng đảo quanh, vẻ mặt ương bướng, nghe thấy lời mẹ nói, không tình nguyện mà kêu “Anh!”, xoay người muốn đến phòng khách xem TV.

Mộ cho nó một cái tát: “Ít nghịch đi! Chuẩn bị phá phách đấy!”

Hào Hùng ngay lập tức không hào hùng mà oa oa khóc, khiến người trong phòng khách nhú mày.

Gặp mộ, Triệu Á không chịu đựng được mà bỏ về phòng.

15. Chương 15

Thật lâu sau, Triệu Á vẫn không chịu thừa nhận mình khi ấy là bị vây hãm trong trạng thái cái xác không hồn.

Cậu vẫn sống, mũi vẫn phả ra hơi nóng. Trong đầu hiện ra rất nhiều hình ảnh, khi thì là một mảnh trời

xanh đẹp khiến người ta rơi lệ, khi thì là một bàn cơm ngào ngạt hương thơm, nhưng khi giọng nói sắc bén của mợ vang lên thì tất cả “oanh” một tiếng, nhẹ nhàng mà biến mất. Vì thế, ánh mắt của cậu lại dừng trên bức tường trắng.

“Mợ nói Á Á à, gia đình cháu ở Quảng Châu có... quen người nào có chức quyền không?” Mợ cười đến nhiệt tình.

“Người quen?”

“Nói đúng ra là, đang làm việc, hoặc là nhà có người thân mất, đơn vị đem vị trí công tác hiện tại trao lại cho người nhà.” Mợ thở dài: “Cháu biết đấy, cậu cháu mới đến đây, hiện tại tìm công việc không phải dễ dàng gì.”

Triệu Á lãnh đạm nói: “Cháu không biết.” Cậu không để ý lắm đến sắc mặt của mợ, cuối cùng nhịn không được, lảng tai nghe động tĩnh phòng bên cạnh. Bởi vì có đôi khi bất tri bất giác, tai nghe thấy giọng nói quen thuộc của mẹ vọng lên từ góc phòng: “Á Á ăn đi.” “Á Á cũng, mang thức ăn lên giúp mẹ”, trong phòng khách thoáng nghe có tiếng TV, đó là chương trình tiếng Anh mà ba thích xem nhất.

“Ài?” Mợ thất vọng cần nhân: “Chuyện này sao giờ? Lúc ấy nhà mợ...”

Triệu Á bỗng nhiên đứng lên, chạy ra khỏi phòng.

“Ai? Thằng nhóc này có chuyện gì, mợ còn có chuyện muốn thương lượng với cháu!” Mợ gào lên, sắc mặt thoát nhìn thật khó coi.

Triệu Á ở hành lang chợt đứng lại, cậu hoang mang nhìn phòng khách, TV không bật, Hào Hùng đi giày đứng trên sofa nhảy cứ như là dưới chân có con chuột. Cậu kinh ngạc, nhìn phòng bếp một chút.

Trống trơn, không có ai.

“Á Á, Triệu Á! Cháu trở về, mợ còn có việc...”

Cậu ở trong phòng mình ló đầu ra, nhăn mi: “Em ồn ào cái gì? Nó còn buồn phiền, em để nó yên tĩnh một chút đi.”

Đôi lông mày thưa thớt của mợ dựng đứng lên, hừ nói: “Yên tĩnh? Tôi còn không phải vì anh sao. Chỗ ở, ăn, mặc, cái gì cũng tiền hết. Nếu như không có việc làm, không bằng về nhà cày ruộng!”

Hào Hùng từ sofa nhảy xuống, tinh thần sáng lạn đưa ra ý kiến: “Mẹ, về với ông bà thì phải nhớ mang TV đi nữa.”

“Ba.” Mợ cho nó cái tát: “Mày im miệng cho tao!”

Hào Hùng gào khóc.

Triệu Á từng thấy qua một lần, giờ nhìn cũng quen. Cậu không để ý tới gia đình nhà này, lẳng lặng đi một vòng quanh phòng khách, đem cái ghế Hào Hùng làm đổ dựng dậy. Đi vào nhà bếp, cậu chậm rãi mở tủ bát, đem mấy lọ dầu, tương, muối nhẹ nhàng cất vào chỗ cũ.

“Anh dám cãi nhau với tôi sao? Họ Trần kia, anh đừng có âm ỉ. Có bản lĩnh, anh đánh tôi đi. Dù sao cũng không ở nhà, cách cha xa lắm, có đánh vợ cũng không ai biết!”

“Cô nói cái gì?”

Giọng mợ cao vút không để cho ai chen vào: “Tôi nói anh nếu có bản lĩnh, thì đã không phải là con rùa! Cả đời nghèo hèn!”

“Cô...” Giọng cậu cũng cao lên: “Tôi... tôi...”

“Anh đánh xem? Dám đúng không?” Mợ khóc lóc: “Số tôi như thế nào khổ thế này? Đến Quảng Châu hai ngày, liền bị đồ không lương tâm này đánh!”

Bên ngoài hỗn loạn khiến Triệu Á vô thức không muốn bước vào chiến trường, cậu yên lặng đứng ở cửa nhà bếp, để bản thân mình chìm đắm trong hương vị nhà bếp mang lại.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Cậu nỗ lực làm rõ ràng một đoạn kí ức. Kí ức cũng không hoàn toàn mất đi, đôi khi rất mơ hồ, đôi khi lại thật rõ ràng. Cậu nhớ rõ là cô giáo Từ tìm cậu, nhớ thật rõ từ xa thấy hai vị cảnh sát đứng ở cửa. Còn có Trương Thụy như cái bóng đuổi theo. Dì Nhược Lâm khóc thật nhiều.

Còn có Đồ Nhan.

Ba và mẹ đâu?

Tim cậu bỗng đập loạn, như bị ai đó nhét vào một cái chum. Chum rất nhỏ, máu tràn ra, tay cũng bị văng đi, bị văng đi.

Một thằng nhóc đang tuổi trưởng thành trong một thế giới liên tục đổi thay. Triệu Á chợt nhận ra mình thật nhỏ bé. Cậu đã từng vô số lần hi vọng bản thân có thể rời khỏi nhà, cậu đã lớn không cần ba mẹ phải nói nhiều, bảo cậu cái gì nên cái gì không nên làm, bảo cậu lúc nào thì ăn, ăn thì phải ăn canh trước tiên,

không được uống nước có ga...

Hóa ra cậu nhỏ bé như vậy. Một ngày không có ba mẹ, ngay cả phòng ở của mình cũng trở nên đáng sợ, nghĩ đến có con quái vật sẽ nuốt lấy bản thân mình.

“Á Á, Á Á.” Giọng mẹ lại vang vọng vào tai, chui vào đầu, tiến vào tủy não, xuyên qua thần kinh.

Trương Thụy, Đồ Nhan, cái gì cũng đều không rõ.

“Con chúng ta thật giỏi.”

“Trường trung học chuyên, trường chuyên của tỉnh.”

“Tương lai con giỏi hơn cả ba, thi làm bác sĩ.”

Thân thể Triệu Á dính sát trên tường, dường như muốn hòa vào làm một. Cậu mở to mắt, mong muốn có thể đem những thanh âm này... nghe lại thật cẩn thận, tập trung tinh thần, thế nhưng lại chẳng nghe thấy tiếng gì.

Nhà bếp vắng vẻ, vắng vẻ giống như chết vậy.

“Oa oa oa...” Tiếng Hào Hùng khóc vang lên.

Không có ba, không có mẹ. Chỉ có cậu mợ, cùng một con chuột thích khóc nhè.

“Rốt cuộc là làm sao?” Triệu Á tự hỏi: “Thế giới này rốt cuộc là bị sao vậy?” Cậu dựa tường, trượt xuống, gào khóc trong góc.

Cô nhi, cậu tự nhiên thành cô nhi.

Triệu Á nỗ lực thanh tỉnh đầu óc, nhưng những ý nghĩ đó lại ngày càng loạn.

Này có phải là làm chuyện xấu nên bị báo ứng không? Một ý nghĩ chợt đến trong đầu, Triệu Á chấn động. Cậu cùng Đồ Nhan, cậu cùng Trương Thụy... Triệu Á liên tục lắc đầu, không nên. Việc này tuy rằng sai... cậu bao biện, buổi tối ngày hôm đó lại chợt hiện về, như có một tiểu ác ma ghê tởm đang nhắc nhở đạo đức của Triệu Á.

Ra là như vậy, lúc đó mày đang làm gì?

Uống rượu, làm tình, làm chuyện không thể nói cho ai biết.

“Á Á? Á Á?” Có người vỗ vỗ mặt cậu: “Á Á, tỉnh tỉnh.”

Triệu Á lấy lại tinh thần, Trương Thụy ngồi xổm trước mặt.

Trương Thụy hỏi: “Cậu ở trong nhà bếp làm gì? May mà tôi có chìa khóa dự bị, không thì phải phá cửa mất.”

Triệu Á nói không nên lời.

“Đến, chúng ta trở về phòng.”

Tim Triệu Á đập loạn. Tim cậu loạn hình như cũng liên quan tới chai rượu Ngũ Lương, cậu không thể nào vứt bỏ được những muộn phiền đó. Nếu như Triệu Á không nhớ, nếu như cậu không quan tâm nữa...

Cậu mợ không còn ở phòng khách.

Trương Thụy đóng cửa phòng.

“Có muốn uống nước không?”

Triệu Á lắc đầu.

“Này, chúng ta nói cái gì đi.” Trương Thụy ngồi xuống, nỗ lực tìm chuyện nói. Bất luận là chuyện gì, chỉ cần phân tán nỗi đau của Triệu Á cũng được: “Mình nói về kế hoạch, nghỉ đông chúng ta trở về trường sớm một chút, tôi giúp cậu phụ đạo hai tuần cuối.”

Triệu Á nhìn Trương Thụy nói, cảm giác thân thiết không nói nên lời, cái cảm giác ấm áp này chạm đến từng dây thần kinh, bỗng nhiên cậu tự hỏi.

Trương Thụy có thể nào cũng sẽ rời đi?

Buổi tối hôm đó cậu ta cũng rời đi đó thôi?

Vì vậy, Triệu Á lại bắt đầu suy nghĩ.

Vĩnh cửu, từ này tự nhiên bật ra. Có gì là vĩnh cửu không? Người yêu mình, hay người mình yêu, có thể

nào vĩnh viễn làm bạn được không?

Mẹ và ba là người mình yêu nhất, nháy mắt cũng biến mất.

Đồ Nhan, nghĩ tới Đồ Nhan ngồi trong máy bay, bay trên trời xanh. Thảo nào, cậu lại thích trời xanh như vậy.

Trương Thụy.

Triệu Á bỗng nhiên giơ tay, sờ sờ mặt Trương Thụy.

“Nếu như có thể, chúng ta có thể đi tìm cô Từ...” Trương Thụy bị bàn tay lạnh lẽo sờ hoảng sợ, ngậm miệng, quan sát Triệu Á.

Triệu Á sờ gương mặt trắng nõn, nhẹ nhàng chạm.

“Là thật.” Triệu Á nói một câu thật buồn cười.

Thế nhưng Trương Thụy lại không hề thấy buồn cười, đột nhiên, cậu muốn khóc.

“Đúng vậy, là thật.” Trương Thụy nói.

Triệu Á cho cậu ta một nụ cười âm đạm.

Trương Thụy cũng sẽ rời đi. Thân tình máu mủ, không phải là số phận có thể an bài.

Mà bọn họ, cậu cùng Đồ Nhan, cậu với Trương Thụy, quan hệ như vậy, vốn không được số phận ưu ái.

Triệu Á nghĩ mình đã hiểu.

“Trương Thụy, về nhà đi.” Triệu Á nói: “Đừng trở lại nữa.”

Trương Thụy không hiểu nhìn cậu.

“Buổi tối hôm đó, Đồ Nhan đã trở lại. Những chuyện nên làm, chúng tôi đã làm rồi.” Triệu Á nhìn gương mặt Trương Thụy dần mất đi huyết sắc: “Cậu đã mất đi cơ hội duy nhất rồi.”

Câu nói như viên đạn, chuẩn xác trúng mục tiêu.

Trương Thụy cứng người.

Triệu Á trong chốc lát phát hiện, tàn nhẫn hóa ra vui như thế. Cậu biết mình không cần vì chần chừ đến phát sầu, không cần vì người nào đó rời đi mà đau thương.

Thế giới không hề lắc lư mà lại đu đưa, trầm xuống, tất cả đều thay đổi hình dạng.

Nhưng một cánh cửa sổ còn sót lại, một tia chớp lóe lên.

“Đi thôi.” Triệu Á bảo.

Trương Thụy mắt hứng đứng lên, ánh mắt phát sáng nhìn Triệu Á.

“Gặp lại sau.” Triệu Á nói với cậu ta.

Khóe miệng Trương Thụy khe giập, cậu dự định cười một cái, thế nhưng một giọt nước mắt thật lớn từ không trung rơi xuống, thấm vào thảm.

Triệu Á tiễn Trương Thụy rồi nằm trên giường.

Cậu có lẽ là chết rồi, hay cũng có lẽ là đã trưởng thành.

Hoặc là, lớn lên chẳng khác nào chết đi, có được tự do so với mất đi lại càng quý trọng.

Triệu Á rút ra được kết luận cho bản thân, song song đó, từ sâu thẳm trái tim, cậu lại hoài nghi. Cho nên cậu giữ cửa, một cánh cửa nho nhỏ.

Nếu như, nói là nếu như nhé. Nếu như Trương Thụy trở lại tìm, gọi cậu một tiếng “Á Á” thì cậu sẽ cùng cậu ta một chỗ.

Nếu như, số phận thực sự không có gì là không làm được, mà con người có dũng khí đối chọi với mọi bất hạnh, vậy thì cứ đến đi.

Chỉ cần có Trương Thụy, Triệu Á xác định sẽ không giống cậu với Đồ Nhan chia li. Cậu khẳng định được rằng, Trương Thụy tốt hơn Đồ Nhan rất nhiều, Trương Thụy so với Đồ Nhan thì càng thương cậu hơn.

Nhưng, cái trò chơi kiểm tra xem ai yêu ai nhiều hơn này từ khi nào thì bắt đầu vậy? Là ai nghĩ ra?

Liên tiếp nhiều ngày, Trương Thụy không xuất hiện.

Tết âm lịch tới, pháo hoa nổ rộ, trên trời tràn ngập hương vị vui sướng. Công ty ba mẹ Triệu Á nhận cậu vào làm công nhân, mẹ mua cho Hào Hùng quần áo mới.

Triệu Á nhận được điện thoại an ủi của cô Từ, thuận tiện cũng biết được thành tích học của mình, tuy rằng cô giáo Từ đã cố gắng xin, nhưng trường học vẫn quyết định học kì sau cậu chuyển khỏi lớp chọn.

“Á Á, nghỉ đông trở về học phụ đạo không? Trương Thụy đã trở lại chuẩn bị bài cho học kì sau, em cũng trở lại đi, bảo cậu ấy phụ đạo cho?”

Triệu Á không suy nghĩ kĩ ý kiến này, cảm kích nói: “Cảm ơn cô, không cần đâu.”

Đầu năm, là ngày bọn trẻ khắp nơi nhận được tiền lì xì.

Triệu Á đóng lại cánh cửa mình vẫn để hé.

Không ai biết Triệu Á đã trải qua những gì. Mọi người chỉ cảm giác được Triệu Á thay đổi, không hề hốt hoảng, cũng tỉnh táo lại rất nhiều, dường như đau thương qua đi, biết cố gắng sống mới tốt.

Bác gái Vương thấy thế yên lòng, cậu cũng hiểu, cảm thấy dễ ăn nói với chị gái hơn.

Thái độ của mẹ ngày càng lạnh nhạt, từ khi biết tiền gửi ngân hàng của gia đình Triệu Á chỉ có mấy nghìn, sắc mặt liền xấu đi trông thấy.

“Hừ, còn nói là người thành phố, mua nhà, tiền dư cũng chẳng có.” Mỗi ngày Triệu Á ở trong phòng im lặng, mặc kệ những lời châm chọc của mẹ: “Số tôi là số con hầu sao? Trước là mẹ già của Trần gia, giờ còn muốn hầu hạ cả người của Triệu gia nữa.”

Cậu bảo mẹ nói ít đi, mẹ lập tức hùng hổ: “Tôi đâu có nói sai? Quét rác, rửa bát, nấu cơm, giặt giũ, già trẻ lớn bé nhà các người không phải là ngồi vắt chân chờ tôi hầu hạ sao?”

Cửa phòng bỗng nhiên mở, Triệu Á cầm một túi xách ở trong phòng đi ra.

Cậu hỏi: “Á Á, cháu đi đâu?”

“Trở về trường học phụ đạo.”

Nhìn Triệu Á ra cửa, mợ hừ mũi: “Đúng là đáng vẽ cậu ấm.”

Trước khai giảng ba ngày, Triệu Á vô thanh vô tức trở về. Triệu Á có vẻ chán chường, vừa vào phòng khách liền ngồi xuống sofa. Cậu ở trong phòng đi ra hỏi: “Đã về? Ăn gì chưa?”

Triệu Á lắc đầu.

Cậu gọi: “Mẹ Hào Hùng, làm đồ ăn cho Á Á.”

Giọng mợ từ trong phòng vọng ra: “Tôi không phải cái tiệm cơm, canh ba canh năm phải dậy nhóm lửa. Giờ là lúc nào rồi? Ngài muốn ăn cơm trưa hay cơm tối đây?”

Cậu lắc đầu hướng Triệu Á nói: “Tủ lạnh có thức ăn, cháu sao lại về giờ này? Lần sau...”

Triệu Á không lên tiếng, tự mình mở tủ lạnh, nhìn một chút, đem bát cháo lớn bên trong đem ra, muốn tìm đậu phụ.

“Đậu phụ buổi trưa ăn hết rồi.” Cậu cười gượng, quay đầu hướng về phòng ngủ hỏi: “Trứng muối buổi trưa em để đâu rồi?”

“Tôi không phải nói rồi sao? Muốn ăn thì tự mình tìm.”

“Tìm không thấy mới hỏi em chứ.” Cậu nói: “Không phải em chiên nhiều lắm sao?”

Trong phòng không có tiếng đáp lại, chắc là mợ bận mình rồi.

Cậu đối với vợ mình từ trước tới nay đều ba phần sợ, cho nên cũng không dám hỏi lại, muốn tự mình chiên trứng cho Triệu Á, nhìn lại, thấy Triệu Á tìm được một đĩa dưa muối, đang bắt đầu ăn.

“Á Á... hắc...” Cậu xoa xoa tay.

Triệu Á không để ý, cười một chút với cậu, rồi đem hết chỗ cháo lạnh nuốt vào bụng, dường như đã no, Triệu Á tự mình thu dọn sạch sẽ, vào phòng, đóng cửa.

Nửa ngày, cậu mang theo một cái túi to, so với lúc trước còn to hơn nhiều.

Triệu Á không đi ngay lập tức, mà trở lại phòng khách, buông túi xuống, chỉ vào sofa: “Cậu, mời cậu ngồi.”

Cậu không hiểu gì ngồi xuống.

Triệu Á bắt đầu nói chuyện.

“Cậu, gia đình cậu có dự định ở lại Quảng Châu không?”

“Ai, công việc có, vợ cháu cũng tạm thời có việc.”

“Vậy em họ?”

“Đang sốt ruột tìm trường.”

Triệu Á suy nghĩ một chút, lấy một túi tiền trong người ra, đặt vào tay cậu: “Quảng Châu là nơi đắt đỏ, tìm trường cũng phải mất tiền, tiền này... cậu cầm lấy.”

Cậu nhìn xấp tiền, có lẽ con số lên đến hàng vạn mất, lấy làm sợ hãi: “Này... này...”

Triệu Á nói: “Cậu, trường chuyên cháu học không nổi nữa, cho nên mấy hôm nay ở bên ngoài liên hệ với các trường học khác ở Quảng Châu. Họ không những nhận cháu mà còn miễn phí tiền học, tiền ở kí túc xá cho cháu.”

“Cháu muốn học trường khác.”

Triệu Á gật đầu, đứng lên xách hành lí: “Cháu hôm nay đi. Chú và gia đình cố gắng tìm công việc tốt, tìm một chỗ để ở.”

“Tìm chỗ ở?”

“Vâng.” Triệu Á ra cửa, quay đầu lại nhìn nhặt nói: “Nhà này cháu đã bán lại cho bác gái Vương dưới tầng, con trai bác ấy năm nay cưới vợ, không muốn xa con trai, này cũng tiện, cháu có thể ở trường chăm chỉ học.”

Cậu ngây ngẩn cả người, ngẩng đầu nhìn trần nhà màu trắng, cảm giác tất cả đang đu đưa.

Triệu Á ôn nhu nhìn cậu: “Cậu, đừng buồn. Trên đời này không có gì là vĩnh viễn, không thay đổi, hướng chỉ đến nơi ở.”

Triệu Á đeo túi trên lưng, tựa như một kẻ bị trời đất vây khốn, cuối cùng cũng có thể thoát, thở hắt, đi ra khỏi cửa.

Từ ngày hôm nay, cậu là kẻ không nhà.

Trời không xanh, bầu trời năm mới vẫn hơi lạnh lạnh.

Triệu Á đứng trên đường, thử mỉm cười. Cơ mặt tạo nên nụ cười theo thói quen.

Hành lí rất nặng, bên trong đều là mô hình quý giá, nếu như bán đi cũng được không ít tiền.

Bác gái Vương rất quen thuộc với gia đình Triệu Á, không cần đến xem phòng mà quyết định mua luôn căn nhà. Giấy tờ đã kí, Triệu Á lấy một phần chuyển cho dì Nhược Lâm, dì vì ba mẹ Triệu Á mà tốn không ít tiền, một phần đưa cho cậu để sinh hoạt ở Quảng Châu, số tiền còn lại gửi tiết kiệm, này coi như tiền sinh hoạt và tiền học đại học tương lai của Triệu Á.

Cậu cảm thấy mình trưởng thành lên rất nhiều, nhưng trong ngực nặng nề quá, dường như có một tảng đá đè ép lấy, trái tim không sao chống đỡ được trọng lượng như vậy.

Trương Thụy mãi đến khi khai giảng, từ cô giáo Từ mới biết tin Triệu Á thôi học.

16. Chương 16

Trường mới của Triệu Á không ở trong Quảng Châu, đó là trường ở một khu cũng không tệ lắm, nơi mà tất cả học sinh đều tâm nguyện muốn thi vào dĩ nhiên là trường nổi nhất Cháp Tín hoặc Hoa Phụ.

Triệu Á che giấu tên trường trước của mình, chỉ có thầy Trương và hiệu trưởng biết cậu là học sinh từ Cháp Tín chuyển đến, bọn họ đều tin chắc rằng Triệu Á đột nhiên chuyển trường cũng có thể kéo được thành tích bình quân của trường lên.

Các học sinh đều rất thân thiết, đối với bạn học mới chuyển lớp tràn ngập hứng thú. Con gái thường ở phía sau Triệu Á thì thầm, ánh mắt lộ vẻ ái mộ, bọn con trai thì cả ngày muốn tìm cơ hội rủ Triệu Á cùng chơi đá bóng. Nhưng Triệu Á luôn luôn cô đơn, cô đơn có lẽ là người bạn thân nhất của cậu, cho dù tất cả mọi người tập trung lại, mắt thấy Triệu Á, đều nói Triệu Á là một người cô đơn.

Tầng nhàn nhạt tựa như một vòng bảo vệ vây xung quanh Triệu Á khiến các bạn học muốn gần gũi với cậu cũng chịu, không tìm được cách.

Triệu Á đối với những điều ấy không chút để ý, cậu chăm chỉ đọc sách, đi học, duy nhất khiến cậu bất an đó là buổi tối. Khi tất cả các bạn chung kí túc đều đi ngủ, cả căn phòng đen tối và vắng vẻ làm cho tinh thần Triệu Á căng thẳng.

Cậu nằm trên chiếc giường nhỏ hẹp, con mắt mở to nhìn trong bóng đêm, lỗ tai bắt giác vang vọng đủ loại âm thanh. Lúc này, suy nghĩ của cậu như bay về nơi nào rất xa, như dòng nước xiết chảy từ cao xuống.

Triệu Á nhớ tới ba mẹ, nhớ tới Đồ Nhan, nhớ Trương Thụy, thỉnh thoảng cũng nghĩ tới dì Nhược Lâm. Tất cả cứ như vậy trở nên xa xôi, tưởng như chuyện của thế kỉ trước, nhưng hết lần này tới lần khác rất rõ ràng, vách tường trắng trong phòng, quần áo trên người con búp bê bằng vải cũ, dáng người hơi nghiêng nhìn qua lỗ nhỏ, đều có thể nhớ đến tỉ mỉ.

Sinh hoạt ở trường tựa như một vùng nước ứ đọng.

Triệu Á nỗ lực quên đi những gì mình có trước đây. Cậu cố gắng chiếu cố bản thân, dùng số tiền lúc trước chia đều ra, cậu không muốn khắt khe với bản thân, nhưng bản thân cũng hiểu tiền gửi ngân hàng ngày càng hụt đi. Điều duy nhất trên thế giới này thuộc về chính mình đó là, cậu không giống như những học sinh khác, ra ngoài gặp sự không theo ý muốn liền có thể chạy về nhà khóc lóc kể lể.

Cậu thuộc loại cô đơn có trái tim bằng giá.

Trong những lúc cô đơn, cậu lại không chịu được nhớ tới khoảng thời gian ấm áp vui vẻ trước đó.

“Đây là con búp bê vải của tớ.”

“Con trai mà cũng chơi búp bê sao?”

“Á Á khi còn bé rất thích khóc.”

“Ha ha, con trai ba giỏi nhất. Chắp Tín đấy nhé, trường chuyên của tỉnh.”

Cũng có lúc dáng dấp đáng ghét của Trương Thụy hiện ra trong đầu, trước cậu nghĩ cậu ta là đồ đáng ghét nên không kiềm chế được bản thân mà suy nghĩ có chút lệch lạc.

Cậu nhớ Trương Thụy có thật nhiều điểm tốt.

Hôm nay, Triệu Á mới rõ ràng những điều trước đây mình không hiểu.

Cậu nhớ đến thái độ của mình đối với Trương Thụy hồi sơ trung, có ít nhiều áy náy. Sau lại cười rộ lên, con người không quay đầu lại nhìn, sao có thể biết mình đã từng trẻ con đến như vậy?

Học kì thứ hai của năm nhất cao trung nhanh chóng qua đi.

Năm hai, năm ba cao trung, học tập bắt đầu căng thẳng. Triệu Á so với các bạn cùng học thì có vẻ ung dung hơn, cậu vẫn bình thường đến lớp, đến phòng tự học. Kết quả kì đại học cuối cùng cũng có, điểm trúng tuyển của Triệu Á không kém thế nhưng so với trường đại học có tiếng vẫn còn kém xa.

Nếu như là trước đây, cậu nhất định sẽ vì không vào được trường đại học tiếng tăm mà cảm thấy tự ái. Nhưng hiện tại, cậu thật bình tĩnh thu dọn hành lí, vẫy tay với mọi người, ra đi không quay đầu lại.

Nghĩ đến hai năm trước, cậu dùng dáng vẻ như đi phiêu bạt từ cao trung bước vào đại học.

Học phí, tiền sách vở, tiền sinh hoạt, cậu bắt đầu đi dạy thêm.

Một người thật bình thường, một sinh viên bình thường, Triệu Á dùng những từ đó để tự định nghĩa mình.

Con người. Cậu rất thích cuộc sống trần thế này, người bên cạnh cậu đến rồi đi, nhiều người như vậy, cũng không hề có ai dừng lại. Không ai thật đặc biệt quan tâm tới cậu, hỏi han ân cần như ba và mẹ ở trên trời.

Á Á, trời lạnh đấy, phải mặc thêm quần áo.

Á Á, nhớ ăn đúng giờ, không sẽ đau dạ dày.

Á Á, đừng ngủ muộn.

Khụ khụ, không xong rồi, nhanh lên uống thuốc vào.

Bản thân không phải là trung tâm của một ai đó, cho nên sẽ không có ai dùng tất cả suy nghĩ chỉ để quay quanh cậu. Không ai lo lắng cho cậu, cậu cũng không cần phải lo cho ai hết.

Triệu Á nghĩ, như vậy cũng tốt.

Cậu giữ suy nghĩ ấy và cứ thế kết thúc bốn năm học đại học.

Tốt nghiệp, các bạn sinh viên uống say mềm, Triệu Á mỉm cười nhìn mọi người ngã trái ngã phải, ra sức đập vào vai đối phương, tương lai nào biết còn có thể gặp lại nhau hay không.

“Đến đây, đến đây, Triệu Á, cậu cũng uống chút đi!” Thường ngày nghĩ không có cách thân cận, giờ này, người bạn ở chung bốn năm cuối cùng cũng chiếm được chút ưu thế.

Triệu Á biết sẽ bị người chúc rượu.

Bốn năm, cậu chưa từng uống rượu trong bất cứ cuộc tụ họp nào. Tất cả nam sinh dừng cảm nhìn cậu, nữ sinh thì mong chờ, Triệu Á nhàn nhạt nở nụ cười, lộ ra má lúm đồng tiền xinh đẹp, uống rượu: “Mình sẽ nhớ kĩ mọi người.”

Cậu nhẹ nhàng nói, từng lời từng lời lọt vào tai các bạn. Chẳng hiểu vì sao, có vài người ghen ngào. Buổi tiệc tốt nghiệp náo nhiệt bỗng chốc yên tĩnh không ít.

Ngửa đầu cạn nốt chỗ rượu trong chén, cậu lại nói: “Mình sẽ không uống rượu, hôm nay là ngoại lệ, uống ba chén, chúc mọi người tương lai rộng mở.” Triệu Á với lấy chai rượu, rót đầy chén, quả nhiên uống liên tiếp ba chén.

Mọi người không nghĩ cậu thẳng thắn như vậy, trầm trồ khen ngợi.

Sau liên hoan là một đồng hồ ồn ã, có người khởi xướng đi KTV. Nam sinh say khướt, nữ sinh nhả nhặn quần áo cũng nhăn nhúm, vất vả mãi mới tìm được một nơi cách đó không xa, bao cả phòng rồi bắt đầu hát.

Triệu Á thừa dịp không ai để ý, nói nhỏ với cậu bạn chung kí túc, rồi ra khỏi phòng.

Trời vừa mưa xong, gió đêm mát mẻ, cầu vồng xuất hiện hấp dẫn ánh mắt của mọi người trên đường. Tại cậu vẫn còn cảm thấy ừ ừ bởi những thanh âm trong phòng.

Tốt nghiệp.

Triệu Á nhắm mắt lại, cậu bắt đầu tính đi tìm việc.

Khổ cực không sao, miễn có bản lĩnh, có thể kiếm tiền, tốt nhất là bao chỗ ở. Nghĩ, cậu bỗng nhiên lại tự mình cười mình.

Trong sách, trong TV, sinh hoạt của tiểu nhân vật là không nên chọc nhát, mau như vậy đã bắt đầu rồi sao?

Hiện tại sinh viên tìm việc không dễ như trước đây, nghe thầy giáo nói, có mấy anh khóa trên cho đến giờ vẫn không tìm được việc làm.

Triệu Á chăm chú xem xét tiền gửi ngân hàng, may mà cậu luôn tiết kiệm, hơn nữa thỉnh thoảng còn đi dạy thêm, nhiều lúc còn ăn cơm tại nhà học sinh mình phụ đạo, cho nên cũng tiết kiệm được chút tiền cơm. Cứ như vậy, cho đến khi tốt nghiệp đại học, tiền gửi ngân hàng cũng không có thành hàng đơn vị, nếu chẳng may tìm không được việc làm, tiết kiệm một chút, số tiền này cũng đủ sống trong vòng nửa năm.

Ở Quảng Châu có một hội chợ việc làm rất lớn, mỗi đợt hội chợ các sinh viên đã tốt nghiệp đều chuẩn bị

thật tốt để đi phỏng vấn.

Hội trường rộng lớn, người ta dựng hàng chục tấm vải cao thành gian hàng, mỗi gian chỉ rộng có khoảng năm, sáu mét vuông. Người phụ trách thông báo tuyển dụng của công ty ăn mặc chỉnh tề đứng trước bàn, nhìn thật kĩ người nộp hồ sơ. Sinh viên chỉ thêm tiền cho trang phục, cố gắng tìm kiếm cơ hội cho bản thân.

Nhiều người, đường đi chật hẹp, mặc dù có điều hòa nhưng không khí vẫn ngột ngạt. Không khí ấy cũng tràn ngập mong chờ cùng tương lai, còn có hai ba chỗ tranh thủ buôn bán.

Tình cảnh mất trật tự.

Hội chợ việc làm lần này, có mấy công ty nhận được rất nhiều sự quan tâm. Công ty thiết kế Đông Thắng là một trong số đó.

Khác với các công ty khác, Đông Thắng tuyển dụng, trên thông báo có ghi rõ tiền lương, số tiền gần như là hơn 150% so với các công ty, phúc lợi ưu đãi, hàng năm còn có ngày nghỉ.

Đãi ngộ như vậy, đương nhiên số người nộp hồ sơ là không ít. Quản lí của công ty thiết kế Đông Thắng ngồi im một chỗ, tự mình phỏng vấn những người đến nộp hồ sơ.

Số người đợi phỏng vấn và đến xem náo nhiệt vây thành ba vòng.

“Cậu về trước đi, có tin chúng tôi sẽ thông báo sau.” Nếu như quản lí nói như vậy chung quy làm cho mọi người mang chút hi vọng, mà người vừa phỏng vấn cũng không để ý thắng hay bại, đều mỉm cười đứng lên.

Phỏng vấn mười mấy người, tìm không được người mình muốn, quản lí chịu không nổi, tạm dừng một lúc, ngẩng đầu nhìn người phỏng vấn tiếp theo.

“Chào anh, tôi muốn phỏng vấn xin vào làm việc trong quý công ty.”

Triệu Á mặc một bộ âu phục mới mua, dáng vẻ cao gầy dường như thể hiện rõ nét nhanh nhẹn, giỏi giang, có chí tiến thủ nơi cậu. Mọi người vừa nhìn, trong lòng tựa như vừa uống rượu trắng. Cậu tự nhiên đưa ra hồ sơ, cười nhẹ.

Không giống những người khác, quản lí đối với người này cảm thấy hứng thú, cười ôn hòa: “Mời ngồi.” rồi cúi đầu mở hồ sơ ra xem, phát hiện trang bìa là do chính Triệu Á làm, vô cùng đơn giản, hiện không có sinh viên mới tốt nghiệp nào có thể làm được như vậy, bên trong từng tờ từng tờ hồ sơ đều hấp dẫn ánh mắt của quản lí.

“Báo cáo khảo sát lắp đặt thiết bị trong chợ Quảng Châu?”

Triệu Á ánh mắt đen lầy cười nhìn quản lí: “Là tôi làm.”

Quản lí chăm chú nhìn vào trang đầu, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, lật tiếp phía sau, có một tờ do mấy nhà thiết kế của công ty có tiếng lắp đặt thiết bị ở Quảng Châu để đối chiếu. Anh ta liếc Triệu Á, lơ đãng hỏi: “Đây là muốn để đối chiếu sao?”

Má lúm đồng tiền của Triệu Á hơi lộ, mở miệng đáp, quản lí gõ gõ bàn: “Đi. Cậu ngày mai đến công ty. Tôi họ Trương, đây là danh thiếp của tôi.” Anh ta đưa ra một tấm danh thiếp, mặt trên có ghi Tổng giám đốc Trương Lâm.

Mọi người xì xào, Triệu Á cũng sững sốt một hồi, cậu không nghĩ phỏng vấn nhanh như vậy đã kết thúc, mới hỏi có một chút, không giống với mọi người.”

“Cảm ơn.”

“Dừng đến muộn.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Triệu Á đến công ty, chính tổng giám đốc Trương Lâm phỏng vấn cho nên vấn đề lần này cũng không quá nhiều, muốn cậu thể hiện năng lực của mình một chút, rồi lại hỏi đái ngộ đã thỏa mãn chưa. Một lát sau, Trương quản lí đứng dậy, nói với Triệu Á: “Hoan nghênh cậu gia nhập Đông Thắng.” Tay anh ta nắm lấy tay Triệu Á, bỗng nhiên cười rộ lên: “Tay đây mồ hôi thế? Ha, tôi đã nói sinh viên mới tốt nghiệp sao lại có kinh nghiệm như thế.”

Ăn ở có chỗ, Triệu Á thở phào nhẹ nhõm. Thả lỏng, cậu âm thầm châm biếm bản thân thật tầm thường, tương lai vì bát gạo mà phải khom lưng.

Thư kí Trầm đưa cậu đến chỗ bàn làm việc, trên đó có để một chiếc bàn máy tính. Thư kí Trầm có má lúm đồng tiền ở hai bên má, cười rộ lên như một búp bê, dường như đã từng đi du học, trên người có dáng vị phương tây rất sâu: “Đây là chỗ của cậu, bộ phận thiết kế có ba người, đây là sư phụ Đại (sư phụ: cách gọi tôn kính), thiết kế ra rất nhiều thứ chúng ta không nghĩ tới.” Cô chỉ vào một người đàn ông mập mạp hơn bốn mươi tuổi, rồi chỉ bên cạnh một người phụ nữ trẻ tuổi đang cật lực đánh chữ: “Kia là Tiểu Trần. Sư phụ Đại, Tiểu Trần, đây là người mới đến, Triệu Á, thiết kế trợ lí (người phụ tá – cái này có vẻ như khác với “trợ lí” – mình nghĩ thế).”

Sư phụ Đại thân mật gật đầu với Triệu Á, Tiểu Trần quay sang tùy tiện gật đầu một cái rồi lại chăm chú vào màn hình máy vi tính.

“Mọi người chiếu cố một chút.” Thư kí Trầm nói một câu rồi đi mất.

Hoàn cảnh lạ lẫm khiến Triệu Á có chút không tự nhiên, bàn làm việc trống không, bên cạnh máy vi tính là mấy giấy tờ xếp ngăn nắp, sư phụ Đại nhắm mắt như đang nghĩ lại việc gì đó, Tiểu Trần vội vàng làm việc. Cậu quay đầu nhìn bốn phía, bên ngoài hành lang, hình ảnh mọi người chớp động, có vẻ như tất cả đều có việc của mình.

Nhịn một hồi, nghĩ để bản thân được ấm no, cậu phải bảo trụ công tác, mà bảo trụ được công tác, tất nhiên ngày đầu tiên phải biểu hiện phải thật tốt.

“Ừm, tôi có thể giúp gì được hay không?” Cậu lộ ra biểu tình sinh viên tốt bụng.

Sư phụ Đại lúc này dường như mới chợt nhớ ra trong phòng còn có một người, mở mắt: “Ừ, cái kia... Triệu Á nhỉ?”

“Vâng.”

“Có thể cầm cái này đi photo giúp tôi không? Đi ra khỏi phòng này rẽ phải, cách ba phòng là phòng photo.”

“Được ạ, cháu đi liền.”

Sư phụ Đại nói thì thật có vẻ đơn giản, nhưng Triệu Á ra khỏi phòng làm việc, lòng vòng ba bốn lần cũng không thấy phòng photocopy đâu cả, lại phải hỏi đồng nghiệp xa lạ đi ngang qua, hỏi rõ, quay người, thành linh đụng phải một người.

“Ai nha, xin lỗi.” Bản vẽ trên tay bay tứ tung, cậu vội vàng cúi đầu nhặt: “Không sao chứ, tôi không để ý.”

Thật vất vả photo xong, Triệu Á ôm trong lòng quay trở lại phòng làm việc: “Sư phụ, photo xong rồi, tổng cộng là mười hai tờ, toàn bộ đều ghim lại đầy đủ.”

“A, đã quên không bảo cậu tiện thì fax đưa cho khách hàng một bản. Cậu xem, này là địa chỉ.”

“Tôi giờ đi fax luôn.”

Fax xong trở lại bàn làm việc, vừa ngồi xuống.

“Chuyển được chưa?”

“Vâng, chuyển được rồi.”

“Gọi điện thoại hỏi xem khách hàng nhận được chưa?”

Triệu Á ngẩn người, cậu vừa vào công ty, không biết còn có những bước như vậy.

Tiểu Trần ngón tay vẫn đang lách cách gõ phím, quay đầu lại nhỏ giọng nói: “Có đôi khi trong quá trình

fax gấp trực trực, khách hàng không nhận được, cho nên mỗi lần fax xong, đều phải gọi điện lại xác nhận xem khách nhận được không.”

Triệu Á đứng lên: “Tôi đi gọi điện.”

Chuyện vụn vặt không ít, Triệu Á ở công ty đi tới đi lui. Tất cả mọi người đều biết có một nhân viên mới vào, mà lại bị sư phụ Đại “đức cao vọng trọng” xưa nay tùy ý sai bảo như người hầu.

Triệu Á trở về chỗ của mình, sư phụ Đại dường như rất thỏa mãn gật đầu, ôn thanh nói: “Cậu cũng mệt rồi, trong công ty có phòng chuyên để đồ uống cho nhân viên, cậu đến đó lấy gì uống đi.”

Triệu Á muốn ngồi nghỉ, đang muốn lắc đầu bảo không khát, Tiểu Trần tranh thủ thời gian, quay đầu lại: “Tiện mang cho tôi chén hồng trà được không? Cảm ơn cậu, Triệu Á.”

Sư phụ Đại cũng bỏ thêm câu: “Tôi uống cafe, nhiều sữa một chút.”

Triệu Á không thể làm gì khác hơn là đi ra cửa hỏi vị trí phòng để đồ uống.

Nước uống để tại tầng ba. Đông Thắng quả không hổ là công ty thiết kế, đầu tiên là trong văn phòng của mình khắp nơi đều vận dụng tư duy thiết kế, toàn bộ phòng và đường đi thiết kế rất đẹp. Triệu Á lại hỏi hai lần đường, mới tìm được phòng để đồ uống.

Phòng uống nước không người, cậu lấy cho mình cốc nước đá, giữa đầu uống, cảm giác thật thoải mái.

“Cái gì phụ tá? Rõ ràng là tạp dịch.” Tìm chỗ thoải mái trên sofa ngồi xuống, điện thoại trong túi trước bỗng nhiên “Ding ding” vang lên. Triệu Á nhìn lại, thì ra là tin nhắn, bạn học cùng kí túc Hà Bình Kỳ gửi, “ông chủ chủ tôi là đồ nhà quê, ông đây mặc kệ”.

Triệu Á cười. Hà Bình Kỳ nhà dưới nông thôn, cậu ta hận nhất là bị người nói đồ nhà quê, hết lần này tới lần khác, tính tình rất quật cường. Cậu ta là bạn học tốt nhất của cậu, cũng là người tìm được việc sớm nhất, mỗi lần đều độc mồm đòi nghỉ việc: “Ông đây về quê làm ruộng, lão nhà quê không thể nào chịu được tính khí ông chủ nữa rồi!”, thế nhưng mỗi lần mẹ lão nhà quê ấy gọi điện bảo về nhà thì cậu ta cắn răng không chịu, nhất quyết cắm rễ ở Quảng Châu.

“Là cậu sao?” Phía sau bỗng nhiên truyền đến giọng nói trầm thấp.

Triệu Á chấn động, ngày đầu tiên đi làm đã bị người ta phát hiện là lừa dối, cậu không phải là Hà Bình Kỳ, không có ba mẹ gọi trở về. Xoay người, đối diện với người mặc âu phục sa hoa, ánh mắt chuyển từ bờ vai rộng lên đến khuôn mặt, Triệu Á ngạc nhiên.

“Đúng là cậu. Vừa nãy đụng phải, tôi nghĩ thật quen thuộc, thế nhưng không thể nào nhớ ra được...”

Triệu Á giọng khô khốc, gọi: “Trương Thụy?”

Sáu năm không gặp, Trương Thụy đen đi không ít, mũi cao thẳng, càng toát lên vẻ nam tính. Gỡ trán Triệu Á, Trương Thụy thật không biết nên khóc hay nên cười, dù sao cũng không thể khóc thật, cười thì cũng chỉ có thể cười khổ, nhìn chằm chằm Triệu Á, đầu đầu: “Cậu không phải là ra nước ngoài sao?”

Nhìn dáng vẻ vò đầu của Trương Thụy, cảm xúc của Triệu Á trước kia như ùa về, không khỏi cảm thấy thân thiết, kì quái hỏi: “Tôi ra nước ngoài bao giờ?”

“Cậu không phải cùng Đồ Nhan...” Trương Thụy bỗng nhiên dừng lại, dáng vẻ thông dong giả vờ biến mất, vẻ mặt ngưng trọng.

“Đồ Nhan?” Triệu Á nhíu mày, dưới chân dường như đang nứt ra tạo thành cái hố hút cậu xuống. Cậu không tự nhiên cười: “Cậu nói cái gì vậy? Tôi nếu ra nước ngoài, còn có thể trở về đây làm tạp dịch à?” Cậu tránh đi ánh mắt của Trương Thụy, đi tới nhét tiền vào máy bán nước tự động, hỏi: “Cậu như thế nào lại ở đây? Cũng là nhân viên à? Tốt rồi, chúng ta là đồng nghiệp, tôi ở bộ phận thiết kế, làm phụ tá cho sự phụ Đại. Tôi phải trở về, sự phụ Đại đang đợi tôi...”

Một lực mạnh từ phía sau ập tới, Triệu Á bị ôm vào trong lòng, li cafe trong tay rớt xuống đất.

“Vậy cậu đi đâu?” Trương Thụy gắt gao giữ chặt Triệu Á, khiến cậu hầu như không thể thở. Vẻ mặt Trương Thụy có vẻ bình tĩnh, nhưng lực trên tay cậu ta lại thực lớn, lạnh lùng hỏi: “Cậu vô thanh vô tức rời đi, đã xảy ra chuyện gì?”

Triệu Á mở to hai mắt nhìn Trương Thụy. Cậu bắt đầu thấy hoảng sợ, một lúc lâu sau mới trấn định được: “Thành tích trong đợt thi không tốt, chuyển trường, chuyển tới cao trung ở Phiên Ngụ.”

“Đồ Nhan đâu?”

“Gặp Đồ Nhan để làm gì?”

Trương Thụy bị một câu nói của Triệu Á khiến ánh mắt lộ ra hỏa khí. Nhưng cậu ta dường như điềm tĩnh đi rất nhiều, chỉ ghì lấy Triệu Á, gắt gao trừng mắt, con mắt thâm thúy lại lóe ra hỏa quang, lát sau, cậu thở phào nhẹ nhõm, giọng nói cũng không hề run rẩy, nhẹ nhàng nói: “Á Á, tôi vẫn nhớ cậu.”

Một tiếng “Á Á” lọt vào tai, mắt Triệu Á không hiểu sao lại nhìn không rõ.

Gương mặt Trương Thụy trở nên không rõ ràng rồi biến hóa, như muốn biến thành gương mặt trắng nhỏ đáng ghét trước đây. Triệu Á bất giác lâm bầm, mãi sau mới nói được thành lời: “Tôi ở tỉnh Quảng Đông, cậu muốn tìm tôi kì thực không khó.”

Vẻ mặt Trương Thụy như ăn phải ruồi.

“Tôi... tôi...” Trương Thụy run rẩy: “Tôi nếu biết rằng cậu không cùng Đồ Nhan, thì đã sớm đi tìm.”

Triệu Á bình tĩnh cũng nhin không được đỏ mặt: “Câm mồm! Ai cùng Đồ Nhan chứ? Cậu ít nói bậy đi.”

“Tôi nói bậy?” Trương Thụy không phục trừng mắt lại: “Nếu không phải cậu ngày đó...” Cậu ta bỗng nhiên ngậm miệng.

Sáu năm tâm tình được nuôi dưỡng tốt lên rất nhiều, nhưng thoáng chốc gặp Trương Thụy, nhắc tới Đồ Nhan, cảm giác như cây hoa trên mặt đất bằng phẳng bất ngờ bị người ta giựt lên, mang theo rễ cùng bùn đất dính dính.

Mắt Triệu Á đỏ, cúi đầu, im lặng chôn mặt trên vai Trương Thụy.

Trương Thụy nhất thời không biết làm sao: “Á Á? Á Á?”

“Đừng có ôm tôi chặt như vậy có được không?” Triệu Á nhắm mắt nói: “Sẽ chết đấy.”

Trương Thụy lập tức lỏng tay, Triệu Á dựa vào người cậu, cậu thật tự nhiên ôm lấy Triệu Á.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có chuyện gì cả.”

“Đồ Nhan đâu?”

Triệu Á muộn phiền. Hơn nửa ngày, cậu không cam lòng hỏi: “Cậu có tin không, nếu tôi bảo tôi không biết tin gì về Đồ Nhan, tôi thật tôi đúng không?”

Giờ đến lượt Trương Thụy buồn bực.

“Á Á, cậu thành thật hơn.” Trương Thụy mãi sau mới nói một câu.

Triệu Á ngẩng đầu, cách Trương Thụy một khoảng: “Tôi thông minh hơn. Nói dối nhiều như vậy để làm gì, chỉ làm ghen chính mình.”

“Tôi đây muốn nói cho cậu...” Con ngươi đen láy của Trương Thụy sáng lên: “Tôi hiện giờ muốn nói cho cậu

biết...”

“Ít phiền tình, đi làm việc đi.” Triệu Á gầy gầy ngón tay, quên luôn cả cốc cafe của sư phụ Đại với hồng trà của Tiểu Trần, cứ như vậy mà rời khỏi phòng uống nước.

Trở lại phòng làm việc mới phát hiện ra tim mình đang đập thành thịch, Triệu Á ngồi xuống, Tiểu Trần quay lại liếc nhìn hai tay cậu trống trơn, sư phụ Đại nhẹ ho khan, nhắc nhở Triệu Á cốc cafe.

Triệu Á thực sự là không nghe thấy ám chỉ của bọn họ, mắt nhìn chăm chăm máy vi tính, bắt đầu chơi trò chơi.

Sư phụ Đại không nhận được câu trả lời, lại ho khan hai tiếng, Tiểu Trần xoay người lại, gõ thật mạnh vào bàn phím.

Sư phụ Đại vẫn tiếp tục ho khan, Tiểu Trần nhin không nổi, bỏ không gõ bàn phím nữa, thở dài, vắn thắt lưng, hình như đã ngồi suốt đêm: “Sư phụ Đại, tôi muốn đi uống tách hồng trà, mang cho sư phụ cốc cafe nhé?”

“Được, cảm ơn cô, Tiểu Trần.” Sư phụ Đại cố tình lớn tiếng đáp trả, đôi mắt nhỏ liếc liếc Triệu Á.

Triệu Á nhin xuống buồn bực trong lòng đứng lên: “Tôi đi cho.”

“Không cần, không cần.”

Một đám mây đen bắt đầu bao phủ, Triệu Á ngồi xuống. Thanh âm bất mãn trong bụng lại quấy nhiễu, cậu nhớ tới chuyên ngành của mình, nhớ tới ánh mắt quản lý Trương quả thực là muốn tìm người tài, nhưng... tạp dịch?

Cứ tưởng rằng buổi sáng đi làm sẽ thật tốt đẹp không ngờ thương tích đầy mình. Buổi trưa chỉ có một tiếng đồng hồ ăn trưa, Tiểu Trần vội vàng gọi điện đặt cơm, nghiêng đầu hỏi sư phụ Đại: “Hôm nay cháu ăn thịt bò ướp đắng. Cháu giúp sư phụ gọi luôn nhé.” Lại không nỡ bỏ qua, quay đầu hỏi Triệu Á: “Cậu đó, ăn gì? Chúng tôi buổi trưa đều ăn cơm hộp, cửa hàng đưa đến.”

Triệu Á thẳng thắn trả lời: “Thật tiện.”

Tiểu Trần giúp cậu gọi cơm.

Một giờ sau cơm mới đưa tới nơi, hơn nữa trên tay chỉ có một hộp cơm.

Sư phụ Đại bực mình, Tiểu Trần tranh cãi cùng người đưa cơm.

“Chỉ có một hộp.” Nhìn tờ giấy trên tay, người đưa cơm lần thứ hai xác định lại với Tiểu Trần: “Chỉ có một hộp cơm, chuyển cho người họ Triệu ở bộ phận thiết kế thứ ba.”

Triệu Á bảo: “Đưa cho sư phụ Đại ăn trước đi, chúng tôi ăn sau.”

Sư phụ Đại chân mày vui hơn chút, không ý tứ xua tay: “Này sao được? Không nên, không nên.” rồi lại cúi đầu nhìn: “Cái này cũng là thịt bò ướp đấng sao?”

Trương Thụy lúc này bỗng nhiên ở ngoài thò đầu vào hỏi: “Đưa tới chưa?”

Ba người trong phòng làm việc song song ngẩng đầu.

Triệu Á hiểu ra: “Cơm là cậu gọi sao? Trách không được...”

Tiểu Trần đang ngồi nhảy dựng lên, nhiệt tình: “Ngồi, mời ngồi.” trên mặt như nở hoa.

Sư phụ Đại đứng lên, bỏ hộp cơm của Triệu Á xuống, cúi đầu mượn bút vẽ.

Trương Thụy bắt chuyện với mọi người đôi câu, tùy ý kéo chiếc ghế qua, ngồi đối diện Triệu Á: “Buổi tối đi ăn có được không?”

“Ăn?” Khóe mắt Triệu Á khẽ nhú, Tiểu Trần và sư phụ Đại trao đổi với nhau hình ảnh vừa rồi bằng mắt. Cậu cười rõ lên: “Vì sao muốn mời tôi đi ăn?”

Trương Thụy né tránh hỏi lại: “Cậu nói xem?”

Triệu Á cố tình trầm mặc.

Trương Thụy có vẻ không nhận được nữa, bĩu môi: “Không rảnh thì thôi.” đứng lên, Triệu Á ở phía sau nói: “Buổi trưa cậu gọi cơm cho tôi, tối tôi mời cậu ăn.”

“Quyết định thế. Tan tầm tôi tới tìm cậu.”

Buổi chiều đám mây chuyển sáng, sư phụ Đại thân thiện cùng Tiểu Trần thân mật hợp lại càng mạnh. Triệu Á bất động thanh sắc: “Trương Thụy là nhân viên bộ phận nào?”

“Cậu không biết?” Tiểu Trần kinh ngạc nhìn Triệu Á. Cô nói thật sinh động: “Nổi danh là người có tài, vừa tốt nghiệp khoa thiết kế đại học Thanh Hoa, nghe nói rất nhiều công ty lớn tranh nhau mời cậu ấy.”

Câu cuối cùng mới là quan trọng nhất: “Cậu ấy là con trai của ông chủ.”

“À, giám đốc Trương cũng ra khơi rồi.” Triệu Á hiểu (không chắc lắm nhưng theo mình hiểu ở đây có vẻ như là phát lên ý)

Tan tầm sư phụ Đại cùng Tiểu Trần phải tăng ca, 6 giờ 5 phút, Trương Thụy xuất hiện ở phòng làm việc.

“A, sư phụ Đại, mọi người tăng ca à?”

Sư phụ Đại so với khi đi làm lại càng vội vàng, không ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: “Những bản vẽ này... nhất định phải hoàn thành trong đêm nay.”

“Rất nỗ lực, cố gắng lên.” Trương Thụy an ủi hai tiếng, quay sang Triệu Á hất cằm, hai người ra khỏi công ty.

Thang máy xuống hẳn bãi đỗ xe, Triệu Á ngạc nhiên: “Cậu có xe?”

“Ừ.”

Chiếc xe mới tinh đỗ ở một góc, Trương Thụy bảo Triệu Á lên xe, đóng cửa lại, cắt đứt mọi âm thanh vô nghĩa bên ngoài. Không khí âm trầm nặng nề trong thùng xe nhỏ, tuyến thượng thận của Triệu Á bỗng nhiên gia tăng, làm tim đập nhanh hơn. Cậu cảnh giác nhìn Trương Thụy.

“Ngày đầu đi làm, cảm giác thế nào?”

“À? Tốt...” Triệu Á hỏi: “Cậu như thế nào biết tôi ngày đầu đi làm?”

“Gọi một cuộc điện thoại hỏi bộ phận nhân sự không phải là rõ ràng sao? Sư phụ Đại có bắt nạt người mới không?”

“Không có.”

Trương Thụy đặt tay lên vô lăng, nhưng hình như không có ý định lái xe. Bãi đỗ xe ngậm vắng vẻ, ánh sáng mờ nhạt. Cậu ta liếc mắt Triệu Á, khóe miệng vẽ lên nụ cười thoảng: “Nói dối.”

Triệu Á không nói gì.

“Cậu chừng nào mới học được cách nói dối mà không đổ mắt?” Trương Thụy híp mắt quan sát Triệu Á: “Tôi nhớ rõ, từ trước tới giờ, khi nói dối, mặt cậu đỏ như mông khi.”

Triệu Á bình tĩnh: “Thứ nhất, con người đều có lúc tiến bộ hơn, thứ hai, nghe nói mộng của con khi không đỏ, thứ ba...” Cậu không thể tiếp tục nói được nữa.

Thân thể cường tráng của Trương Thụy đè ép Triệu Á ở phía dưới.

“Hử?” Triệu Á khó khăn nhú mày, nhìn gương mặt phía trên mỉm cười.

“Cậu nói đúng. Con người theo thời gian rồi sẽ tiến bộ. Tôi cũng tiến bộ không ít, Á Á à.” Trương Thụy bình tĩnh, tia sáng trong mắt như con sói trên cánh đồng hoang vu đang săn tìm mồi: “Tôi trước đây thật ngốc, liên tiếp không có dũng khí, nên bỏ lỡ cơ hội. Hiện tại không giống thế nữa, tôi đã trưởng thành. Cậu xem, cậu cũng thay đổi. Trước tôi tới gần cậu như vậy, cậu chắc chắn sẽ sợ sẽ run, giống như con thỏ con vậy, nhưng giờ thì trấn định hơn.”

Không khí trong ***g ngực như bị thiêu cháy, Triệu Á vốn tưởng rằng mình đã chuẩn bị rất tốt rồi, nhưng chợt phát hiện, mình căn bản, cái gì cũng không chuẩn bị. Tay cậu che lấy miệng Trương Thụy.

“Có phải là nhanh quá hay không?”

“Bây giờ là thời đại tiên tiến rồi.” Trương Thụy đẩy tay cậu ra.

Triệu Á lần thứ hai ngăn lại: “Chờ một chút, tôi chưa có chuẩn bị tốt.”

“Cậu còn lo lắng cái gì? Đồ Nhan ư?” Trương Thụy lắc đầu: “Đừng có xấu xa như vậy, cậu chịu theo tôi ra đây, chứng tỏ cậu không muốn chờ cậu ta nữa rồi. Vốn, cậu ta không đáng để cậu chờ.”

Triệu Á không có lí do gì để phản bác, cậu chớp chớp mắt. Trương Thụy cậy mạnh hôn lên môi cậu.

Khí tức thuộc về Trương Thụy toàn bộ chiếm lĩnh khoang miệng Triệu Á, đầu lưỡi lướt ngang qua lợi, ngọn đèn nơi bãi đỗ xe ảm đạm chiếu qua, tạo thành một cảnh lãng mạn.

Có cái gì đó trong đầu trở nên hỗn tạp, Triệu Á khó thở, chăm chú suy nghĩ, đây là nụ hôn đầu của cậu. Cậu bỗng nhiên nhớ đến đêm hôm đó, trong phòng, cậu chắc là đã cùng Đồ Nhan hôn nhau, tuy rằng không rõ ràng, không nhớ được bất kì cảm giác gì, nhưng đó có được tính là nụ hôn đầu tiên không, hay đây mới là nụ hôn đầu... chuyện linh tinh gì thế này?

“Chuyên tâm một chút có được không?” Trương Thụy có vẻ không vui. Động tác của cậu ta cũng không dịu dàng, chỉ ít là không có dịu dàng như Triệu Á đã tưởng tượng, Trương Thụy cứ như đứa trẻ bướng bỉnh chơi đùa với đồ chơi của mình không biết mệt mỏi.

“Bực mình...”

“Cho cànng bực mình.” Trương Thụy tấn công mạnh hơn.

“Ừ... ừ... ngừng...”

Thanh âm phiền tình trong xe không thể thoát ra ngoài, lại tiến vào chính tai mình. Triệu Á cảm thấy hạ thân bỗng nhiên bị tay ai đó nắm lấy: “A!”

Theo phản xạ, cậu dùng hết sức ẩn Trương Thụy ra.

Trương Thụy đang kích động bị người phản kháng, cái ót đập vào vô lăng. Cậu ta sửng sốt, vài giây sau về mặt ý loạn tình mê triệt để hạ xuống âm hai mươi độ.

Trương Thụy khoanh tay trước ngực, ánh mắt chuyển sang nhìn thẳng phía cửa sổ xe.

Triệu Á xúc động dần bình tĩnh lại, bất an nhìn Trương Thụy.

“Cậu rốt cuộc có định theo tôi cùng một chỗ không?” Trương Thụy giống như bị người tạt gáo nước, lạnh lùng hỏi.

Triệu Á cúi đầu trầm mặc.

Trương Thụy cũng không chịu bỏ qua: “Dự định theo tôi thì đừng có kéo dài thời gian, không có ý gì thì cũng đừng có lên xe của tôi.”

Triệu Á bị Trương Thụy tức giận gây sự, cậu ngẩng đầu lên, bất mãn nhìn Trương Thụy: “Cậu có ý gì?”

“Tôi mới là người hỏi cậu có ý gì!” Trương Thụy quay đầu lại, hỗn hển: “Cậu biết rõ tôi đối với cậu như vậy, cậu nghĩ tôi ngốc lắm à, là một thằng nhóc theo đuổi cậu suốt bốn năm, sau đó lại như quỷ biến mất sáu năm, đột nhiên xuất hiện, định tiếp tục chơi trò gần xa với tôi ư? Triệu Á, đừng có biến người khác thành kẻ ngốc!”

“Cậu... cậu...” Triệu Á ngây người, cậu không tìm được từ nào thích hợp để nói, nhiều lần muốn dùng từ ngữ phần nộ để nói, nhưng tất cả đều ngưng lại khi nhìn vào đôi con ngươi đen láy của Trương Thụy.

Trương Thụy khinh miệt cười: “Cậu cho rằng mình rất trong sáng? Cậu là kẻ dối trá, một kẻ khốn nạn, đồ vô lương tâm. Cậu ra về cái gì cũng không hiểu, kì thực cậu biết rõ mọi thứ.” Cậu ta nhẹ nhàng thốt ra từng lời, từng lời.

Triệu Á ngay cả từ “cậu” cũng chẳng nói được nữa.

Trương Thụy nhìn gương mặt tái nhợt của Triệu Á, không muốn nghĩ tới chuyện cũ, ánh mắt lạnh lùng dần xuất hiện tia âm áp. Cậu ta nhẹ nói: “Á Á, thế giới thay đổi rồi. Người chấp nhất như tôi không nhiều đâu, tôi khuyên cậu đừng bỏ lỡ.”

Trên mặt cậu ta hiếm khi nào nghiêm túc như thế, Triệu Á mê man nhìn.

Trương Thụy còn nói: “Tôi có đôi khi rất hận cậu, chán ghét cậu, hận không thể tát cho cậu mấy cái, sau đó nhỏ nước bọt lên mặt cậu rồi nghênh ngang mà bước đi; đối với cậu, tôi luôn có điểm không buông được. Cũng có khi, tôi hận bản thân mình. Tôi có tiền bạc, có tiền đồ, đối với cậu lại bất lực, ngày một trở thành đồng tính luyện ái, là một kẻ ghê tởm, từ lúc còn nhỏ đã thích cậu.”

Sự trầm mặc chiếm hữu toàn bộ không gian nhỏ hẹp, hô hấp Triệu Á cũng dần yếu.

“Tôi biết cậu thích Đồ Nhan.” Trương Thụy cười khổ: “Nhưng chiếm được hay không chiếm được, cậu chờ cái gì? Không ai sẽ nghĩ cậu trung trinh, bọn họ sẽ chỉ cười cậu ngốc. Tôi nói với cậu toàn những lời thật lòng, những lời chân thật thì sẽ là như thế, cậu hiểu tôi, tôi hiểu cậu, nhìn thấy chúng ta cùng một chỗ, trong lòng mỗi người đều hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Chậm chậm, cậu không tính toán, tôi cũng sẽ không tính toán.”

“Tôi... không hiểu...”

Trương Thụy trầm ngâm: “Nói đơn giản một chút, tôi thích cậu, tôi nghĩ muốn cậu. Nhưng tôi không có tâm tư chậm rãi cùng cậu chơi trò chơi, tôi không muốn chơi trò mèo vờn chuột. Cậu hãy thành thật cho tôi một câu trả lời thuyết phục, đừng đùa giỡn tôi lần nữa.” Cậu ta thở dài: “Tôi biết cậu không thích tôi, tôi biết cậu cũng đã không gặp Đồ Nhan nữa.”

Tim Triệu Á bị Trương Thụy bắn trúng: “Cậu ít lấy Đồ Nhan ra làm bia đỡ đỡ đi.”

“Cậu đừng lãng sang chuyện khác.” Trương Thụy cương quyết: “Cho tôi một câu trả lời thật thuyết phục. Cậu ở lại, chúng ta ở trên xe giao dịch xong, cậu đi, tôi từ lúc đó sẽ coi như chưa từng quen biết cậu.”

Lời nói thẳng thắn khiến Triệu Á không cách nào tiếp nhận, cậu ngây ngốc nhìn Trương Thụy, cắn môi: “Ở trên xe giao dịch thành? Hừ, cậu là đồ cầm thú.”

Trương Thụy bất vi sở động, nghe Triệu Á nói xong, tiện tay ấn một cái nút, nút khóa cửa xe hai bên mở ra, tạo thành tiếng “cạch.”

“Xuống xe.” Trương Thụy nhìn phía trước, ngọn đèn chiếu không tới góc tối nơi cậu.

Triệu Á không do dự mở cửa. Chân cậu có điểm mềm nhũn, tựa như giẫm phải cây bông. Một loại lòng tin giấu giếm sâu trong lòng từ trước, giờ phát giác, chỉ cần dăm ba câu nói liền nát bấy. Một góc thế giới trong mắt vỡ vụn, Triệu Á chậm rãi ra cửa.

Cậu kì thực cố tỏ vui vẻ, nhưng khi quay đầu lại, trong nháy mắt thấy Trương Thụy.

Cậu thậm chí, còn chủ động vùi đầu vào vai cậu ta khóc.

Cậu còn chuẩn bị mời Trương Thụy đi ăn, tuy rằng, tiền gửi ngân hàng không còn nhiều lắm, tiền lương thì phải 15 tháng sau mới thấy bóng.

Cậu thậm chí, không chống cự để Trương Thụy hôn.

So với trước đây, cậu đã rất nhượng bộ, vì sao kết quả so với trước đây lại kém hơn gấp trăm lần. Cảm giác ê ẩm tràn ngập trong lục phủ ngũ tạng, cậu muốn khóc, nhưng nghĩ khóc không đáng.

Cậu chỉ cần có một người ôm mà thôi, có cái gì sai chứ.

Ánh mắt cậu mơ hồ nhìn cửa ra, phía trước là bóng đêm đen tối, tất cả vô thức lọt vào đôi mắt không chút tiêu cự của cậu. Triệu Á thống hận tất cả, sợ hãi tất cả.

Trên giường, muốn hay không muốn. Trương Thụy tìm được đề tài thật tốt.

“Bíp...” Phía sau bỗng vang lên tiếng còi xe chói tai, duy trì liên tục, vang vọng cả bãi đỗ xe ngầm.

Triệu Á dừng lại, cậu đấu tranh không nên quay người, thế nhưng thân thể không chịu nghe lời, cậu quay lại.

Qua cửa sổ xe, có thể thấy Trương Thụy. Cậu ta hai tay ôm lấy vô lăng, mặt đặt bên trong đó, mãi không nhúc nhích. Tiếng còi xe là do mặt Trương Thụy đè lên, không có dấu hiệu ngừng lại.

Triệu Á mở cửa xe, chân chừ ngồi trở lại.

Trương Thụy vẫn úp mặt.

Triệu Á bình tĩnh nhìn lên phía trước, nơi chỉ toàn màu đen, nói: “Đứng lên đi, bảo vệ sẽ tới đây mắng đấy.”

Trương Thụy hình như nghe thấy, ngẩng đầu lên từ vô lăng, chậm rãi ngồi thẳng dậy, tiếng còi xe cuối cùng cũng ngừng lại.

Cậu ta mệt mỏi tựa lưng vào ghế, nhắm mắt: “Không đi sao?”

“Tôi mệt mỏi.” Triệu Á nói: “Ngồi một lát sẽ đi.”

Trương Thụy trầm mặc, bỗng nhiên xoay mạnh người, ngã vào trong lòng Triệu Á.

Triệu Á lại càng hoảng sợ: “Này!” Trương Thụy ôm lấy chân cậu, đem mặt giấu trong bộ quần áo của Triệu Á. Động tác này cực kì quái dị, nhưng lại tràn ngập khổ sở mà Trương Thụy không muốn ai thấy, Triệu Á chân tay luống cuống, cúi đầu nửa ngày, sau hạ quyết tâm để cậu ta chiếm chút tiện nghi vậy. Chốc sau, Triệu Á kêu lên: “Cậu cần người!” rồi đẩy Trương Thụy ra.

Trương Thụy cuối cùng cũng ngồi thẳng lại, cắn Triệu Á một cái, tâm tình có vẻ như thoải mái hơn, cậu ta cười xấu xa: “Cậu muốn trả thù à, lại đây.” Vươn tay, giơ ngang trước mắt Triệu Á.

Con mắt trong suốt của Triệu Á nhìn cậu ta.

Trương Thụy lại càng cao hứng cười ha ha, cười đến nỗi nước mắt vô thanh vô tức rơi, cậu dùng tay áo lau lau mặt, dịu dàng nói với Triệu Á: “Á Á, Á Á, trên thế giới này, sẽ không có ai yêu cậu như tôi, đây là duyên phận mà ông trời đã định trước rồi.”

Triệu Á phát hiện bản thân mình vô lực.

Cậu không cách nào cự tuyệt cái ôm ấm áp của Trương Thụy, cũng giống như cậu không cách nào quên được mình yêu Đồ Nhan ra sao.

17. Chương 17

Hoa cúc lại nở.

Cậu nhớ mang máng hồi còn bé, mẹ có từng hát bài đó.

“Hoa cúc, hoa cúc bao giờ thì nở, hôm nay không nở thì mai ra hoa...”

“Chuyển đến nhà tôi đi.” Trương Thụy bảo: “Nhà tôi rộng hơn.”

“Để nói sau được không?”

“Sau là khi nào?”

Một mình đi phía sau, hoảng hốt không nhìn đường, dường như va phải ngực ai đó.

“Trương Thụy, cậu đi nhanh quá.”

Trương Thụy từ xa dõi theo, cười khở: “Tôi đợi là được rồi.”

Còn có thể nói gì đây? Nói gì cũng đều là khẩu thị tâm phi. Lòng mày người ta thế kia, đôi mắt, mũi, miệng đều quen đến thế.

Thời đại này không nói đến tấm lòng.

Triệu Á kinh ngạc. Cậu khẽ cong khóe miệng: “Ôm tôi một chút được không?”

“Cẩn tuân thánh mệnh.”

Nhất thời, trong lòng tràn đầy ấm áp.

Cậu ngửi mùi hương trên người Trương Thụy, nghĩ tới nửa đêm hoan lạc vô độ. Mặt đỏ, cậu nhớ rõ trong nháy mắt khi tứ chi va chạm, cái cảm giác đó là khát vọng.

“Chuyển đến đi.” Giọng nói Trương Thụy quanh quẩn bên tai, tựa như tiếng hát trầm trầm.

Cậu đáp có lệ: “Sẽ bàn sau.”

Lười biếng, cái gì cậu cũng không muốn nói. Công việc đã dần quen, không còn gì tốt hơn thế, cậu ngày ngày ngồi trong phòng làm việc nghe tiếng gõ bàn phím cùng tiếng sự phụ Đại tự biên tự diễn.

“Á Á, Á Á, cậu biết không? Tôi từ nhỏ đã thích gọi cậu như vậy. Tên của cậu thật dễ nghe.”

“Tôi biết.”

“Kì thực tên của tôi cũng thế, Thụy Thụy. Cậu gọi xem.”

“Thụy Thụy, Thụy Thụy.” Triệu Á bị Trương Thụy nhảm chán làm cho buồn cười: “Thụy Thụy...”

“Chuyển sang đi.” Trương Thụy kể lể: “Tôi sẽ nấu cơm cho cậu, gọi cậu rời giường, giúp giặt quần áo, giúp cậu đun nước rửa chân.”

Triệu Á đánh giá vẻ mặt đầy mơ tưởng của cậu ta, đột nhiên hỏi: “Kì lạ, nhiều năm như vậy, cậu sao lại không có quen ai hết?”

Trương Thụy mở miệng phản bác: “Cậu sao cũng không gặp ai khác ngoài Đồ Nhan.”

Bầu không khí vui vẻ thoáng quay một trăm tám mươi độ, hai người trầm mặc, nhưng hết lần này tới lần khác lại giả vờ không thèm để ý sắc mặt nhau.

Triệu Á cúi đầu xem báo, Trương Thụy bóc cái túi công văn ra.

So với Đồ Nhan, thì Triệu Á đối với Trương Thụy vẫn là kiên trì hơn.

Trương Thụy đưa ra rất nhiều thứ, tuy nhiên cậu vẫn không chịu chuyển qua. Trương Thụy chẳng thể làm gì khác hơn là mỗi ngày chạy đến kí túc xá đơn của cậu.

“Phòng tắm riêng cũng không có, này là kí túc xá gì chứ.”

“Bốn năm đại học của tôi đều tắm ở nhà tắm công cộng, cũng thành quen rồi.”

“Tất cả đều bị nhìn thấy?”

“Đúng vậy, tôi bình thường đều *** đi tới đi lui trong nhà tắm công cộng.”

“Đi tới đi lui?” Vẻ mặt Trương Thụy ghen tuông.

Triệu Á nén cười, nghiêm trang gật đầu: “Mượn xà phòng mà.”

Bất mãn bắt đầu bộc phát, Trương Thụy kêu: “Sau này không cho cậu đến nhà tắm công cộng tắm nữa!”

Triệu Á cười ha ha, quấy động không khí trong căn phòng. Hai người dây dưa, “bịch”, tiếng vang nặng nề truyền tới, hai người từ trên sofa lăn xuống dưới đất.

Cuộc sống thì ra rất đơn giản, chỉ là chúng ta cứ phức tạp hóa nó lên.

Ăn, ngủ, làm việc, thư giãn, tất cả đều đã làm.

Tiền, đến tay thì tiêu. Cảnh đêm trên sông Châu ngày càng đẹp, bỏ ra bốn mươi nhân dân tệ là có thể an an ổn ổn đi ngắm một hồi và thưởng gió sông.

Triệu Á làm đồ ăn không được tốt lắm, Trương Thụy nấu canh cũng tạm được. Trù nghệ của hai người kẻ tám lạng người nửa cân, kết quả là hai người tranh nhau xuống bếp.

“Đây là tôi nấu, cậu không ăn hết thì là đồ không có nghĩa khí.”

Trên bàn là đĩa trứng rán biến thành màu đen, co lại, người làm ra món này vô cùng đắc ý.

Còn người đáng thương kia: “Cùng nhau ăn nhé?”

“Không được, này là làm riêng cho cậu. Bữa cơm tình yêu, ha ha.”

Cậu tới tôi đi, quay đi quay lại thành tôi và cậu cùng sống.

Trương Thụy học rất thông minh, cuối cùng có thể ở nhà Triệu Á tự mình nấu một bữa cơm. Cơm nóng, còn có vịt quay và thịt gà kho mua trên phố tỏa hương thơm ngào ngạt.

“Này, tôi khao cậu.” Trương Thụy phát hiện trên mặt đất một túi plastic (nhựa) to, bên cạnh là một mảnh hỗn độn: “Làm gì vậy?”

Triệu Á quỳ trên mặt đất, hết sức chăm chú: “Dọn dẹp lại một chút.” rồi nhanh tay mở túi, lấy từng thứ trong túi, phân loại đầu ra đáy.

“Đồng phế phẩm này?” Trương Thụy đặt đồ ăn, cũng ngồi xồm xuống.

“Không cho nói chúng là đồ phế phẩm.” Trừng mắt cậu ta, Triệu Á tiếp tục cẩn thận lấy đồ trong túi nhỏ.

Mở ra, toàn bộ là mô hình.

Nhiều năm trôi qua, có bộ đã biến màu. Triệu Á cầm lên, nhẹ nhàng thổi, dùng khăn ướt tỉ mỉ lau.

“Cậu đều giữ lại?”

“Ừ.”

Ánh mắt lơ đãng như đang thấy lại ngày ấy.

Triệu Á bày hết đồng mô hình ra, trông thật như trẻ con.

Hình dáng chiếc KK45BW ngày ấy Triệu Á chăm chú lắp trong kí túc xá hiện ra trước mắt, gần như vậy, dường như đưa tay là sờ thấy. Trương Thụy cong khóe môi, bùi ngùi: “Á Á, cậu biết không, kì thực tôi không thích mô hình, tôi sẽ không mua mấy thứ này.”

“Tôi biết...” Triệu Á cúi đầu sờ sờ đồng mô hình: “Hiện tại tôi đã biết.” Cậu ngẩng đầu lên, cau mày hỏi: “Tôi nói... chúng ta lúc đó sao lại ngốc như vậy?”

Một cái túi to có thể che được hai người đều dựng mô hình, Trương Thụy giúp cậu lấy bớt: “Tôi giúp cậu.”

Tiếp tục mở cái túi, đầu tiên là sừng sốt, dịu dàng trong mắt biến mất, kia chẳng phải là KK45BW. Trương Thụy liếc nhìn Triệu Á, cầm lấy bộ mô hình hỏi: “Đây là gì?”

Mô hình này cùng với bộ KK45BW vừa nãy giống hệt nhau.

Trương Thụy không nói lời nào.

“Một bộ là cậu tặng, một bộ là của Đồ Nhan.” Triệu Á đem mô hình chia làm hai, ở giữa là một khoảng trống làm hàng rào: “Này.. tất cả đều là của cậu lúc trước, ở Cháp Tín tặng, kia... là Đồ Nhan tặng.”

“Cậu đều giữ lại?”

“Cậu nghĩ tôi có thể vứt bỏ sao?”

Ánh mắt đôi bên giằng co. Triệu Á nỗ lực phân tích ý tứ trong ánh mắt đó, nhưng vô ích.

Trần ngập kia, đồng ngổ ngang ấy là minh chứng cho quá khứ của bản thân, là thứ đáng quý trọng, là khoảng thời gian hoàng kim chẳng thể nào trở lại được nữa.

Không khí đột nhiên ngưng đọng, thế giới dường như chỉ còn lại mô hình, những hoang mang, ngưng ngừng cùng hoảng hốt của ngày hôm qua đều đang du dương ngoài cửa sổ.

Triệu Á im lặng mãi mới lên tiếng: “Cậu còn không biết, lúc trước bọn tôi gọi cậu là ô tô con.”

“Bọn tôi?” Trương Thụy nhấn mạnh: “Hừ, bọn tôi.” Cậu ta cười, nụ cười lạnh lùng che giấu đau khổ.

“Cậu mất hứng?”

“Không, tôi thật cao hứng.” Trương Thụy đứng lên, dường như muốn thả dài một cái quên mọi chuyện cũ, ngã vào sofa, giọng thì thào: “Dù sao hiện giờ chỉ có tôi và cậu. Tôi và cậu, Trương Thụy và Triệu Á, là

chúng ta...” Ánh mắt thường ngày lợi hại giờ mất đi ánh sáng, ngẩn ngơ, chăm chú nhìn đồng mô hình dưới sàn nhà.

Triệu Á có chút bất an: “Không phải là muốn ăn gì sao? Tôi đi làm, cậu mua gì vậy, đun nóng lại nhé?” Cậu đứng dậy, tay nắm lấy vạt quần.

Trương Thụy như bị giật mình tỉnh giấc, bỗng nhiên đứng lên. Đứng không vững, lão đảo, dưới chân truyền đến tiếng “rắc” thanh thúy, hình như là vật gì đó bị gãy.

Hai người cúi đầu, đường nhìn đều dừng trên bộ KK45BW bị giẫm phải.

Đuôi máy bay bắt mắt, không chịu nổi trọng lượng cơ thể Trương Thụy đã từ bỏ thế gian, gãy rời.

“Đây là của tôi tặng.”

“Ừ.” Triệu Á gật đầu.

Trương Thụy thở dài: “Vây cũng tốt.” dừng một chút, cậu thờ ơ: “Tôi đêm nay phải tặng ca.”

“Này...”

“Cơm tối cậu ăn đi. Nhớ đun nóng lại.” Cậu ta đặt cái túi vào tay Triệu Á, bỗng nhiên mỉm cười với Triệu Á: “Không cho tôi một nụ hôn tạm biệt sao?”

Triệu Á đưa người tới, nhưng Trương Thụy lại nghiêng đầu tránh.

Triệu Á ngây ngẩn, con người đen láy trừng nhìn Trương Thụy.

Trương Thụy nhàn nhạt nói: “Tôi đi.”

Cậu lách qua người Triệu Á, cẩn thận không để giẫm phải đồng mô hình bày đầy trên đất.

Cánh cửa sau lưng Triệu Á nhẹ nhàng đóng. Trong không khí vắng vẻ là sự sợ hãi, bi ai, còn có Triệu Á kiêu ngạo đứng đó.

Đi đi.

Tinh linh trong không khí tràn ngập đắc ý cười nhạo, ca hát lượn vòng quanh Triệu Á.

Đi đi.

Cả người Triệu Á rét run, cậu tinh tường nhớ rõ mùi vị này. Trái tim như bị nghiền thành bột, lại thêm nước mắt dinh dính chảy ra, hòa vào nhau, tạo thành hình dáng trái tim khác, một lần nữa để nguyên chỗ cũ.

Lấy tay sờ, sẽ tan vỡ mất, những mảnh vụn ấy.

Cậu bất lực muốn tìm một góc để dựa, dùng hai tay ôm chặt bản thân.

Răng rắc! Một tiếng truyền đến, lòng bàn chân như có gì đó! Triệu Á như giẫm phải bom, kinh hoàng cúi đầu.

Chính mình giẫm lên bộ mô hình xe của Trương Thụy, phần nhô lên ở trên đầu mô hình bị gãy, còn in cả dấu bản.

Triệu Á ngồi xuống, mô hình không tiếng động nằm đấy, dùng sự im lặng tuyệt đối lên án.

“Xin lỗi.” Triệu Á xin lỗi mô hình. Vừa mở miệng nói, viền mắt đỏ hoe, cậu vội vàng lấy tay dụi mắt, hơi nước ẩm ướt mu bàn tay, dưới ánh sáng đèn trông lại có vẻ lạnh lẽo hơn.

“Có gì mà phải khóc chứ.” Cậu để mô hình lên sofa, trên đó sẽ không dễ dàng giẫm phải. Quay đầu lại nhìn kí túc vắng vẻ: “Không có việc gì.”

Trong ngực cũng cảm giác trống rỗng như kí túc xa, khoảng trống khiến cậu đau, khiến cậu bất an. Triệu Á nỗ lực nghĩ sự việc rốt cuộc là sai ở đâu. Mặc kệ ra sao thì đều là do cậu.

Trương Thụy? Trương Thụy không sai.

Trương Thụy sống phóng khoáng, chân thực. Triệu Á khâm phục cậu.

Cửa lúc này có tiếng vang lên. Triệu Á tự hỏi, là bị ai đẩy ra vậy.

Phía sau có người nhẹ nhàng tới gần Triệu Á. Người đó không lên tiếng, nhưng Triệu Á dường như biết rõ từng hành động của người nọ. Mãi cho đến khi người ấy quỳ xuống, từ phía sau ôm lấy Triệu Á, thu vòng tay, gắt gao ôm cậu vào lòng.

“Ai?” Triệu Á dùng chất giọng hầu như chưa bao giờ nghe thấy hỏi.

“Cậu nghĩ là ai?”

Triệu Á yên tâm, thả lỏng cơ thể, tựa trong lòng người ấy, nhớ lại: “Buổi sáng hôm cùng Đồ Nhan, tôi tỉnh dậy, phát hiện cậu ấy nằm bên cạnh. Tôi quay đầu lại, nói hai chữ.”

“Hai chữ gì?”

Con mắt trong suốt của Triệu Á bỗng nhiên run rẩy, cơ thể cậu trong lòng Trương Thụy như bị công kích, căng lên: “Tôi nói... tôi nói...” Cậu giống như lá vàng bị gió thu thổi cuốn đi. Cấn rắng, chăm chăm nhìn lên trần nhà trắng, hai chữ kia lại ủa về trong đầu, mãi không chịu biến mất.

Nước mắt rơi.

Trương Thụy an ủi vỗ vỗ lưng, nhẹ hôn lên cổ cậu, ôm lại càng chặt hơn.

Triệu Á từ bỏ, nỗ lực ổn định lại tâm tình, nhắm mắt. Một lúc sau, cậu thấp giọng nói: “Tôi thường nghĩ, con người không chung huyết thống, như thế nào có thể yêu nhau. Cũng không nhận ra rằng, yêu và được yêu, tìm hòa vào với tim, điều này là có thể. Có thể nào giống tình yêu kinh thiên động địa như vua chúa xưa, như vua Đường Minh đêm mộng Dương quý phi, rồi thì Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài hóa bướm bướm, thật có dũng khí, tình yêu thật sâu đậm. Rồi hiện tại, sao tìm mãi mà không được nổi một người?”

Trương Thụy thở dài: “Á Á ngốc, cậu cho rằng những chuyện này tồn tại thật ư?”

Á Á mơ màng, nhìn vào khoảng không trước mắt.

Ngoài cửa trời tối đen, ánh đèn ne-on sáng che khuất ánh trăng, một phần kí ức cùng mộng tưởng của cậu lang thang ngoài cửa sổ. Mộng ước có cánh nhàn nhã bay, bỗng nhiên như bị hóa thạch, ở giữa không trung rơi xuống, tan thành từng mảnh nhỏ.

Triệu Á lớn tiếng khóc.

“Dừng khóc, Á Á.” Trương Thụy quay người cậu lại, lau nước mắt, ôm lấy cậu.

Triệu Á không dừng khóc được, cậu không cách nào dừng được.

Cậu từng cho rằng mình chỉ có một mình.

Từng cho rằng tình yêu chỉ là tình yêu.

Cậu cũng từng nghĩ trời đất thay đổi vô thường, nhưng ít ra còn có gì đó gọi là vĩnh cửu.

Cậu từng nghĩ đến một người, nhưng giờ lại ngã vào trong lòng một người khác mà khóc.

Triệu Á cảm hận bản thân, cậu bắt đầu rõ ràng Trương Thụy cũng hận cậu khắc cốt ghi tâm. Trương Thụy hận cậu, cũng không nói ra miệng, cậu ta là thật lòng hận, cũng như thật lòng yêu cậu.

Triệu Á khóc: “Tôi tàn nhẫn, vô tình, phụ bạc, nhu nhược.”

Trương Thụy nhẹ xoa lưng cậu: “Cậu chỉ tham lam chút thôi.”

“Đúng, tôi tham lam.”

Tiếng nước nở lại tiếp tục vang lên, Trương Thụy ôm chặt, lẳng lặng xoa lưng cho cậu.

Tấm lưng gầy trơ cả xương, khuôn mặt bất lực tái nhợt.

Cứ ôm như thế đến đêm, mãi khi Triệu Á không khóc nữa. Hai người động đậy, chậm chậm thu dọn đồ đạc mô hình.

Từng bộ từng bộ để vào cái túi cũ, đợi đến lần thứ hai đóng lại.

“Tôi vẫn cho rằng mình rất yêu Đồ Nhan.”

“Hiện tại thế nào?”

“Khoảng thời gian kia, tôi rõ thế nào là yêu sao?”

“Hiện tại thế nào? Hiện tại sẽ biết rồi chứ?”

Triệu Á tức giận ngẩng đầu, vỗ nhẹ lên khuôn mặt Trương Thụy. Trương Thụy di chuyển, cắn lên môi cậu.

“Ừm...”

“Không nên suy nghĩ nữa.”

Thở dốc, ngực phập phồng, con trai với con trai kịch liệt một hồi, tình cảm triền miên mãnh liệt.

Cái túi to trên mặt đất không được chú ý.

“Gì cũng đừng nghĩ đến.”

Chỉ cần đôi môi đỏ mọng này còn, nụ hôn nồng nhiệt này còn, cảm giác chạm vào da thịt nóng bỏng này còn.

Đừng bận tâm.

Không cần phải lo lắng tìm kiếm mục tiêu, có lẽ trái tim, là điều trước giờ chúng tôi không hề có.

Càng tìm kiếm lại càng mông lung, càng chắc chắn thì càng bất an.

“Á Á, cậu vĩnh viễn sẽ không thật lòng yêu tôi.”

“Hử?”

“Tôi biết.”

Ái ngữ bên tai bồi hồi.

Cơ thể dính sát vào nhau, nhưng vẫn thấy thật xa lạ.

Chúng tôi cũng chỉ là những con người bình thường. Cái gì dài đằng đẳng, cái gì mà sông cạn đá mòn, không tới lượt chúng tôi.

“Nhưng chúng ta cùng một chỗ.” Gương mặt Triệu Á dịu dàng: “Tôi và cậu, Triệu Á và Trương Thụy, là chúng ta.”

Trung tâm thể dục ngày trước, cỏ không ẩm, nhưng lại có rất nhiều người nằm trên đó thoải mái ngắm sao, cười, hát, giẫm lên.

Quên đi Đồ Nhan, không có tiếng khóc của Hào Hùng.

Cô đơn cùng vắng lặng, đó mới là kẻ thù lớn nhất.

“Tôi rất cô đơn.”

“Tôi cũng vậy.”

Ôm, hôn nồng nhiệt, triền miên, có thể khiến chúng ta chống lại được sự cô đơn vắng lặng, giờ phút khó khăn.

Chỉ cần có người bên cạnh, mặc kệ là ai.

Là cậu?

Là cậu?

Sáng sớm hôm đó, hai chữ, cũng hiểu rõ nội tâm mình.

Công việc bận rộn, cậu khó chịu công việc lại càng bề bộn, càng chậm, dù sao người thúc giục cũng không hung dữ.

Triệu Á ở công ty thường tìm được khoảng thời gian trống để nhâm nhi tách cafe, hương vị thơm ngon tỏa xung quanh.

“Màu xanh có lẽ sẽ hợp hơn.”

“Khách hàng là mấy bà mẹ thì thường có xu hướng thích màu hồng.” Triệu Á đem giấy tờ để trên bàn: “Vật dụng trong gia đình bằng gỗ lim, dường như là truyền thống của họ.”

“Như vậy, cũng không phải theo phong cách phương Tây, chả có thẩm mỹ gì cả.”

“Thẩm mỹ là dựa vào sáng tạo của chúng ta.”

Trương Thụy dựa vào bàn làm việc, ngón tay di di trên mặt bàn gỗ: “Thẩm mỹ cũng dựa trên mỹ quan khoa học.”

Triệu Á cười rộ lên: “Kế hoạch tôi đã viết rồi, vừa đóng dấu, cậu nhìn xem.”

Nhận lấy tờ giấy được đưa đến, nhìn lướt qua bản vẽ, nụ cười câu dẫn bên môi hiện ra, nhẹ tay kéo, ôm lấy gương mặt người kia.

“Trương Thụy?”

“Tôi muốn ôm cậu.”

Hai tay Triệu Á ngăn lại: “Nhìn kế hoạch trước.”

“Xem rồi, tốt.” Trương Thụy nói: “Cậu ngày hôm qua tăng ca xong ngủ quên, trong tay còn cầm bản sơ thảo. Đừng quên là ai ôm cậu lên xe.”

“Đồ lừa đảo cậu, ư...”

“Tôi là kẻ lừa đảo.”

Lừa và bị lừa, chỉ cần là cam tâm tình nguyện.

Cậu yêu Triệu Á, người này vừa rời khỏi cậu thì bóng lưng liền cô đơn, một người đơn độc bước đi bỗng nhiên quay đầu lại dường như đang tìm kiếm vật nhỏ của mình.

Á Á, tên này thật dễ nghe, nhiều năm như vậy, gọi cứ như nhai trà trong miệng, dư vị vô tận.

Cậu ở trong gió si ngốc yêu Á Á, nghe tiếng mưa rơi. Á Á thường đưa tay sờ thân cây già nua ven đường, cúi đầu trầm tư. Não Á Á nhỏ bé nhưng lại thật chứa thật nhiều ưu phiền. Trương Thụy cảm thấy những phiền não ấy rất thú vị, Á Á giống như nhà thơ đa sầu đa cảm, giống như thủy tinh trong suốt.

“Chúng ta vĩnh viễn cùng một chỗ.”

Triệu Á ngửa đầu hỏi: “Có phương pháp nào vĩnh cửu sao?”

“Sẽ có.”

“Thôi đi.”

Trương Thụy bị kích động, muốn hôn đôi môi hồng nhạt kia: “Chỉ cần không xa rời nhau.”

“Nếu như chúng ta là một nam một nữ, có giấy đăng kí kết hôn. Chí ít còn có chút bảo đảm.”

“A, cậu đánh mất cái gọi là cảm giác an toàn rồi.” Trương Thụy ung dung: “Một tờ giấy cũng có thể khiến cậu thấy an toàn.”

“Một tờ giấy so với không có, vẫn có sức mạnh hơn.”

Cần nhần, củi gạo dầu lửa. Hôn nhân với công việc, tình yêu với bánh mì, không có đời sau, điều đó bọn họ đều rõ ràng.

“Tôi thật muốn có một thứ để bảo đảm, đem giấu bên người, cậu đã bị tôi bắt gọn.”

Trương Thụy chớp mắt: “Cuối cùng không thể trao nhần cho cậu rồi.”

“Vì sao không thể?”

“Cậu không phải phụ nữ.”

Triệu Á gật đầu: “Đúng vậy, không phải phụ nữ.” Vai, chân, thắt lưng, mắt, tất cả đều là của đàn ông. Đường như cảm thấy cậu chịu đựng áp lực hiện thực so với dự tính đã đủ, Trương Thụy ôm lấy cậu.

Thời gian trôi qua, Triệu Á tốt nghiệp đã được hai năm.

Sau một hồi triển miên, gương mặt hồng nhuận. Nửa đêm, nằm trên giường thương lượng, cách vài giây có người lại hối lộ một nụ hôn, cuối cùng cậu đáp ứng chuyển đến nhà Trương Thụy.

Triệu Á bảo: “Dọn nhà không đơn giản, cần phải xin nghỉ.”

“Nơi này của cậu có cái gì? Đồ dùng gia đình không có, bỏ hết đi, chỉ cần mang theo mấy bộ đồ là được.”

Triệu Á nằm nghiêng, khoe môi nhếch lên: “Hay là chỉ cần mang người đi thôi?”

Trương Thụy vẻ mặt khiêu khích, bắt chước giọng Bắc Kinh gật đầu: “Diệu kế, diệu kế.” lộ ra nụ cười quỷ dị, ôm lấy thắt lưng Triệu Á, để cậu dính sát vào người mình, trầm giọng nói: “Chúng ta làm lần nữa nhé.”

“Tôi muốn ngủ.” Triệu Á nhắm mắt.

“Tốt thôi. Cậu ngủ, tôi chủ động là được.” Trương Thụy trộm cười.

“Kháng nghị.”

“Kháng nghị vô hiệu.”

“Này! Tôi... ư... ừm...” Lửa nóng bắt đầu bao trùm, Triệu Á vội vàng thở dốc: “Ít động đi, lại ra mồ hôi giờ. Ngủ!”

“Ngoan, tẹo tôi giúp cậu tắm, chà lưng.”

Đêm xuân, khí nóng tỏa ra.

Chăn rơi xuống giường, chừa ra được một khoảng không. Tiếng gọi thấp cùng tiếng rên rỉ hợp tấu, trang trí trên đó là một chút mồ hôi.

Chúng ta, tôi và cậu, Trương Thụy và Triệu Á. Hòa vào nhau.

Nhưng vẫn thiếu. Phải gần thêm nữa, cho đến khi trong tôi có cậu, trong cậu có tôi.

“Ngày mai muốn ăn gì?”

“Tay nghề của cậu, tôi xem như miễn.”

“Gần đây có tiến bộ...”

Tiếng thở dốc cũng ngọt ngào, đắm mình trong hương vị tiếng cười. Mỗi một mảnh xương đều được bao bọc bởi làn da mềm mại, nhấp nhô lên xuống thật tuyệt đẹp.

Bỗng nhiên nhận một lực lớn, khiến trước mắt trắng xóa.

“A!”

Triệu Á hét lên, ngã cổ ra sau, thân thể như cứng lại. Nhìn đỉnh giường vài giây, sau chậm thả lỏng, thở mạnh.

“Tôi sớm muộn gì cũng chết trên tay cậu.” Triệu Á oán giận.

Trương Thụy cúi đầu, cắn cái thân thể cậu vừa yêu vừa hận: “Cậu không chết trên tay tôi thì chết trên tay ai nữa?”

Triệu Á thấy buồn cười, cong môi, tay vỗ lên cái trán ướt sũng của Trương Thụy: “Có lí.”

Trương Thụy xoay người, nằm song song với Triệu Á.

“Á Á, chuyện còn nhỏ của chúng ta, ấn tượng với cậu nhất là gì?”

“Chuyện cậu trêu chọc tôi đều nhớ kĩ.”

“Hắc, vẫn mang hận sao?”

“Trước đó tôi bị cậu chinh cho thảm lắm.”

“Nào có? Tôi lúc nào cũng che chở cho cậu.”

“Gạt tôi đến dự sinh nhật của cậu, mẹ tôi còn bắt mang siro bổ dưỡng đi tặng cậu. Kết quả bị cậu ép uống.”

“Đó không phải vì tốt cho cậu sao.”

Triệu Á đâm nhẹ một cái vào bụng dưới Trương Thụy: “Đấm này cũng là tốt cho cậu, cho cậu hiểu được đạo lí làm người.”

“Hu...” Trương Thụy khoa trương ôm bụng: “Ruột đều đứt cả rồi.”

“Ha, đáng đời.”

“Ha ha, tôi muốn trả thù.” Trương Thụy đột nhiên ngồi dậy, cúi người dè Triệu Á.

Triệu Á liếc mắt: “Có muốn tôi kêu to cứu mạng để phối hợp không?”

“Đừng mạnh miệng, đợi ít nữa thế nào cầu xin tha thứ.”

Cười cười.

Xa xa ánh đèn ne-on lóe sáng, nơi nào thiếu tiếng cười?

Tiếng động ồn ào, nhưng đời người khổ đau ngán ngủ chỉ như chén rượu giải sầu.

Đêm khuya, trong phòng tối đen, còn lại tiếng hô hấp bình thường, hai người như sợ lạnh, ôm lấy nhau.

“Biết tôi sợ nhất là gì không?” Trương Thụy hỏi.

Trong bóng tối, Triệu Á tròn mắt: “Trương Thụy, không nên để lộ nhược điểm của mình cho người khác.”

Trương Thụy thấp giọng: “Á Á, tôi sẽ mãi mãi bên cậu.”

“Thế nào tự đừng nhớ cho tôi một lời hẹn ước vậy?”

“Có hứa hẹn so với không hứa hẹn tốt hơn mà.”

Trầm mặc.

“Chúng ta đều không thể có con cháu.” Triệu Á thở dài: “Cậu như vậy, có ai biết?”

“Cậu đừng bận tâm.” Trương Thụy nói: “Bình lai tương đáng*, có thể làm gì được tôi nào.”

*Nguyên là “Bình lai tương đáng, thủy lai thổ yểm”. Ý nghĩa là phải căn cứ vào tình huống cụ thể mà ra biện pháp thích hợp. Thành ngữ này có từ đời Nguyên. Tuy nhiên văn Huỳnh Dị vẫn thường dùng điển tích, câu thơ hay thành ngữ của đời sau dùng cho đời trước.

Triệu Á không nói gì, trước mắt bỗng nhiên chợt lóe, quay trở lại vườn trường Cháp Tín quen thuộc.

Ngoài cửa cổng Cháp Tín, có đại thụ tán cây um tùm xanh biếc. Ngồi đối diện với Nhược Lâm, trên bàn đều là những món Triệu Á thích.

Đồ Nhan phải đi, Đồ Nhan phải đi du học.

Triệu Á nhớ rõ, bởi vì cậu hôn bức ảnh chụp Đồ Nhan. Ảnh chụp Đồ Nhan thật đẹp, trông như một thiên thần vậy.

Kìm lòng không được, thực sự là kìm lòng không được.

Một đám mây trắng trôi dạt qua tim, thật nhiều thật nhiều biến thành cây bông, che lấp mắt.

Khó thở quá.

“Á Á, làm sao vậy?” Trương Thụy xoay người, một tay chống đầu.

“Không...”

18. Chương 18

Xin nghỉ hai ngày để chuẩn bị dọn nhà, Triệu Á gọi điện báo Trương Thụy: “Ngày mai tới sớm một chút giúp nhé.”

“Đêm nay tôi ở lại giúp cậu dọn dẹp.”

“Đừng, cậu dọn dẹp đồ đạc hay “dọn dẹp” tôi? Đừng quấy rối nữa, ngày mai, nhớ đấy.”

Sáng sớm hôm sau, tâm tình thật tốt, mùi thơm của cây cỏ thoảng qua mũi, Triệu Á tham lam hít, nhìn gian nhà nho nhỏ, bình thường nghĩ nơi này thật gò bó nhỏ hẹp, giờ lại thấy nó thật đáng yêu.

Đúng là lòng tham của con người, có cái này lại không nỡ bỏ cái kia.

Không nỡ bỏ, ba chữ này đã làm lỡ bao nhiêu người?

Hành lí không nhiều lắm, đầu tiên là tìm một cái túi lớn để mô hình. Quan tâm đồng mô hình đó dường như đã trở thành một loại bản năng của Triệu Á, rời nhà đi, cao trung, đại học, đều là cái túi này theo cùng.

Mô hình Trương Thụy và Đồ Nhan tặng để bên trong. Triệu Á nghĩ Trương Thụy sẽ mất hứng, nhưng để Trương Thụy không mất hứng nữa thì chỉ cần theo yêu cầu của cậu ta, yêu cầu không có nhiều, chỉ là mấy thứ mô hình nhỏ bé đó vẫn nằm trong túi.

Thu dọn các thứ xong rồi vẫn chưa thấy Trương Thụy đến. Triệu Á gọi điện cho cậu ta.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện đang khóa máy...”

Điện thoại đến nhà Trương Thụy cũng không thấy ai nhắc máy, gọi đến công ty thì đồng nghiệp nói Trương Thụy xin nghỉ. Ngược Triệu Á nhói, cảm giác có điềm không lành.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện đang khóa máy...”

Tiếp tục gọi, lại vẫn là giọng nói nhàm chán của hệ thống tự động.

Tắt máy, tắt máy, Triệu Á nôn nóng gọi liên tục, nhưng máy vẫn tắt.

Cậu buông điện thoại, bầu trời sáng đến khó chịu, Triệu Á chán ghét cái ánh sáng này.

Cậu đứng bên bệ cửa sổ chớp mắt: “Mặt trời!” không muốn làm gì nữa, cậu buông rèm cửa, che một bên ánh sáng.

Cảm giác không lành này luôn kích động đến thần kinh, khiến cậu co quắp, tuy rằng nguyên rửa mặt trời nhưng cậu cũng thấy lạnh.

Đã xảy ra chuyện, Trương Thụy có chuyện rồi, có chuyện rồi, tình cảm nói với lí trí như vậy.

Sớm mà, còn sớm nên chưa đến thôi, lí trí nói lại với tình cảm.

Ở trong phòng đi lại hai vòng, nhin không được suy nghĩ linh tinh. Phát hiện quan hệ của bọn họ, là cha mẹ của Trương Thụy, hay là bạn bè của cậu ấy? Bọn họ sẽ dùng biện pháp gì?

Sự bình tĩnh cuối cùng cũng bị phá vỡ, Triệu Á nghĩ mình không nên đồng ý dọn nhà, cậu với Trương Thụy thật ngây thơ, thế giới này vốn không cho phép hai người cùng một chỗ, làm sao có thể quang minh chính đại dọn qua ở chung?

Đáng đời, ai bảo các người không kiêng kị gì mà khiêu chiến.

Không người bên cạnh thật quạnh quẽ, nói thẳng ra là sợ hãi. Không thấy người tới, bốn phía dường như đang giương mắt hả hê xem kịch vui.

Tim Triệu Á càng nhói càng đau, đồng hồ chỉ 9 giờ.

Mỗi lần Trương Thụy nói đến, nhất định đến trước 8 giờ, cậu ấy có thói quen dậy rất sớm.

Triệu Á bất an ngẩng đầu, bầu trời xanh lại khiến cậu càng bất an hơn.

Hình ảnh máy bay trên bầu trời xẹt qua trước mắt, con chim sắt kia tự do, mang theo hàng vạn mong muốn một đi không trở về.

Trương Thụy sẽ đến chứ?

Thời gian trôi thật chậm, cuối cùng cũng qua 10 giờ.

Triệu Á cầm lấy điện thoại, ấn gọi lại, giọng nói ngọt ngào tự động vang lên.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện đang khóa máy...”

Tiếng Quảng Đông, tiếng phổ thông, tiếng Anh, tất cả đều chung một nội dung.

Thời gian tùy hứng trôi, bất chợt nhanh, chợt chậm, Triệu Á khó khăn nhìn mỗi phút đồng hồ trôi, ngược đầu nhìn, đã 12 giờ.

Cảm giác bị vớt bỏ mãnh liệt như vậy, không cách nào bỏ qua được.

Tất cả đặc biệt yên tĩnh, giống như trước khi động đất đều thật yên bình.

Trong lòng trống rỗng, Triệu Á nhú mày, cậu cảm hận cái cảm giác bất an của chính mình, căm ghét bản thân không cách nào ngừng miên man suy nghĩ.

Trương Thụy vì sao tắt máy?

Hay là cậu ta không phải tự nguyện như vậy, ai có thể tắt di động của Trương Thụy? Hay là có người nào đó muốn nói chuyện với Trương Thụy, không muốn người khác quấy rầy, giống như trước kia dì Nhược Lâm cùng Đồ Nhan nói chuyện vậy.

Triệu Á không biết Nhược Lâm trước ở đâu, thế nào nói chuyện với Đồ Nhan, nhưng cậu có thể cảm nhận rõ ràng được sự trĩu nặng ấy.

Giờ, đến Trương Thụy.

Đến bao giờ thì nói xong? Triệu Á ngẩng đầu nhìn mãi đồng hồ, 3 giờ.

Ba giờ, Trương Thụy đã vắng mặt tròn một ngày đêm. Triệu Á đồng ý với cậu ta dọn nhà, bảo đến giúp, cuối cùng lại biến mất.

Cậu tự giễu, tiếng cười khô khốc.

Kim giây tích tắc chạy, những khi không có ai cô nàng thời gian đó liền kiêu ngạo, di chuyển từ từ trong lòng Triệu Á, không đem hình dạng bị dày vò của Triệu Á bỏ vô mắt.

Trương Thụy có thể cứ như vậy, từ nay về sau sẽ biến mất? Một ý nghĩ tự nhiên chạy tới trong đầu, Triệu Á biết cái suy nghĩ này thật buồn cười, nhưng cậu vẫn rùng mình, xoay người chạy về phía cửa.

Biến mất, Trương Thụy bỗng dưng biến mất... Tuy rằng không thể tưởng tượng được, mặc dù tối qua vẫn còn cười nói trên điện thoại, mặc dù có đồ ngon đồ ngọt nhiều như thế, nhưng nếu giờ bị chia rẽ, thì cũng không phải không có khả năng.

Triệu Á không có cảm giác an toàn.

Ai có thể bảo chứng Trương Thụy sẽ không tự dưng gọi một cuộc điện thoại, trầm giọng nói: “Á Á, xin lỗi, tôi chuẩn bị ra nước ngoài.”

Có lẽ giám đốc Trương sẽ gọi điện thoại: “Triệu Á, Trương Thụy nhà chú đã lên máy bay rồi.”

Công nghệ thông tin giờ phát triển, con người hiện đại hành động quyết đoán, cấp tốc, mọi người nói đều không chính xác gì hết.

Đồng hồ điểm giờ, vẫn không có điện thoại.

Triệu Á bị những thứ này quay mòng mòng, cảm thấy khó thở, cậu không biết phải đi đâu, nhưng vẫn cố sức chạy ra khỏi cửa.

Trước mắt, thấy có một hình ảnh xuất hiện ở ngoài cửa, dường như đang định ấn chuông, cửa bỗng nhiên mở, người nọ ngậy ngấn.

Trương Thụy? Kinh hỉ ở trong lòng chớp cái, nồn nóng như muốn cầu xé để chui ra ngoài, ánh mắt Triệu Á còn chưa kịp hiện ra ý cười, liền hiện lên vẻ bất an cùng ngạc nhiên.

Không phải Trương Thụy. Cậu thất vọng đứng đó, không biết cư xử như thế nào.

“Dì...” Môi mấp máy, Triệu Á không tinh thần khống chế bản thân, cậu hoài nghi gương mặt đang hiện hữu trước mặt mình.

Khách không mời mà đến.

Hóa ra là người ấy.

Nhược Lâm, chính là Nhược Lâm, tính tình dịu dàng thuộc về dì mãi không thay đổi, ánh mắt nhìn Triệu Á vẫn cứ từ ái như vậy, tràn ngập tình cảm.

Nhìn người đối diện hồi lâu, Nhược Lâm gọi: “Á Á.” Hai chữ bao hàm thật nhiều ý tứ trong đó.

Vì sao tự dưng lại xuất hiện? Triệu Á hoang mang nhìn Nhược Lâm. Cả người không được tự nhiên, cậu lui về phía sau, tay chân luống cuống: “Mời vào.”

Nhược Lâm nhẹ nhàng bước vào, quan sát gian nhà lộn xộn.

“Con đang định dọn nhà, rất bừa.” Triệu Á chột dạ, giải thích.

Cũng không phải là chột dạ, cậu chỉ là bất an, lúc này, Nhược Lâm đại diện cho sự không may mắn. Cậu nhớ rõ Nhược Lâm đã từng sắm vai gì.

“Mời ngồi, dì uống gì?” Triệu Á dọn đồng báo chí trên sofa: “Tủ lạnh chỉ có bia, không ai uống nước trái cây nên không chuẩn bị. Trà... còn một chút, con đi pha.”

Ánh mắt dịu dàng của Nhược Lâm vẫn dừng trên mặt Triệu Á, cô có rất nhiều điều nói không nên lời, đành mượn ánh mắt biểu đạt. Thấy Triệu Á rối loạn khẩn trương tìm trà, Nhược Lâm mở miệng: “Á Á, cho dì nhìn con thật kĩ nào.”

Triệu Á lúng túng tới gần.

Phòng ở lộn xộn, tâm tình ngổn ngang, ông trời thật ưu ái đem tất cả kịch tính thay nhau xảy ra, như con sóng to trong cái hồ tạt vào người.

Không thấy bóng dáng Trương Thụy.

Mà Đồ Nhan... Đồ Nhan, hai chữ này xuất hiện thật nhanh. Triệu Á muốn ngăn cũng ngăn không được. Cậu lén liếc Nhược Lâm, sợ cô nghe được tiếng lòng mình.

“Đã lâu không gặp, dì có khỏe không?” Triệu Á xoa hai tay vào nhau: “Không có thời gian nên con không đi thăm dì. Con cũng vừa tốt nghiệp, tương đối bận. À, dì sao biết con ở đây?”

Cái cầm thon gầy của cậu vẫn còn bóng dáng hồi nhỏ, nhưng cũng dài ra không ít. Nhược Lâm chăm chú nhìn, không bỏ lỡ bất cứ chi tiết bé nào. Cô dường như đang thay Quyên Tử quan sát Triệu Á, tưởng tượng, nếu Quyên Tử thấy cô ấy chắc chắn sẽ vui mừng.

Quyên Tử, cậu nên hận tôi thật nhiều.

“Con vừa đi, bằng đã nhiều năm như vậy.”

Triệu Á xấu hổ cúi đầu, mím môi. Một câu vu vơ, giống như trước kia, làm tan nát cõi lòng.

Nhược Lâm không tìm được gì để nói, cô tin Quyên Tử trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ hận cô, khinh bỉ cô.

“Vì sao không nói lời nào đã rời đi?”

Triệu Á hoàn hồn, con người chuyển động nhìn cô, ánh mắt như kim đâm vào da thịt, Nhược Lâm không tự nhiên lui bước. Cô cười khổ: “Dì... vẫn không ngừng tìm con.”

Ánh mắt Triệu Á trong suốt, như roi quất xuống.

“Dì nhận được tiền con gửi, nghĩ con đã đi. Nhà bán, trường học cũng nghỉ, dì ở dưới nhà con mấy ngày, muốn xem con có trở về lấy gì đó không...” Nhược Lâm cảm thấy ánh mắt Triệu Á lộ rõ vẻ lạnh lùng, châm chọc, cô hồi hận, vươn tay, cầm lấy tay Triệu Á: “Con có biết, dì không ngừng tìm con, muốn đưa con trở về. Dì nên chiếu cố con thật tốt, khoảng thời gian đó...”

“Dì, đừng nói nữa.”

“Không, không, không phải, Á Á, con hãy nghe dì nói.” Nhược Lâm ánh mắt u buồn, ngấn lệ: “Đồ Nhan lúc đó mỗi ngày đều gọi điện về hỏi, nó còn lên về, dì gọi điện yêu cầu ba nó trông chừng nó. Dì nói với nó, con đang ở cùng với bạn học Trương Thụy, dì nói con sống tốt, dì nói, con không muốn gặp nó. Dì biết nên tìm con về, chăm sóc cho con, thế nhưng dì sợ nhìn thấy con, con sẽ nhận ra nhiều mâu thuẫn của dì. Trong lòng dì như có một chậu lửa độc ác, không cách nào nhẫn nhịn được, dì thật muốn tìm con, đem tất cả nói với con.”

Lời này đi thẳng vào vấn đề, thản nhiên xuyên vào trái tim đang đóng kín, nhẹ nhàng lang thang nơi đó.

Triệu Á hơi nhú mày.

Tim cậu không có cảm giác như bị kim châm, giống như bị người ta tiêm thuốc tê đặt trên bàn phẫu thuật, cậu mở to mắt, thờ ơ nhìn bác sĩ đang rạch bụng mình, xuyên qua các mạch máu.

Tuyệt đối không đau.

“Á Á, dì xin lỗi, tôi xin lỗi Quyên Tử.” Nhược Lâm không cách nào khống chế, rơi nước mắt, trong ấn tượng của Triệu Á cô luôn là người mạnh mẽ, dịu dàng, hiện tại cô khóc đau thương như vậy, giống như là đau khi cả đời không được Triệu Á tha thứ: “Xin con tha thứ cho dì.” Nước mắt nóng hổi rơi trên tay Triệu Á.

Triệu Á nhẹ nhàng rút bàn tay bị Nhược Lâm nắm, lấy giấy đưa cho cô.

Cậu bình tĩnh nói: “Dì nói không sai, con với Trương Thụy cùng một chỗ, chúng con tốt, hết sức vui vẻ.”

Nhược Lâm như được an ủi, ngừng đầu nhìn Triệu Á.

Đây là một bà mẹ, chẳng qua chỉ là một bà mẹ. Hơn nữa, cô còn là mẹ của Đồ Nhan.

Bảo vệ một người, bỏ rơi một người, đó là đạo lí tất yếu.

“Con tha chứ cho dì chứ?”

“Việc này không có gì là tha thứ hay không cả.” Triệu Á chậm rãi nhìn chung quanh: “Trương Thụy cũng sắp tan ca rồi, dì có muốn ăn cùng chúng con không.”

“Không, dì phải đi.”

Ở cửa, Nhược Lâm lần thứ hai cầm tay Triệu Á, theo dõi ánh mắt cậu hỏi: “Thực sự không hận dì chứ?”

“Không.”

“Tuyệt đối không?”

“Tuyệt đối.”

“Á Á, dì mong con mãi vui vẻ. Con thực sự hạnh phúc ư?”

Triệu Á nghiêm túc: “Thực sự hạnh phúc.”

Nhược Lâm thở dài: “Nói như vậy dì yên tâm. Dì sau này sẽ thường xuyên đến thăm con ớợc chứ? Nếu nhý bất tiện, dì có thể...”

“Dì.” Triệu Á nhẹ nhàng cắt đứt lời: “Đồ Nhan về nước sao?”

Về mặt Nhược Lâm cứng lại, cô nhìn Triệu Á, hé miệng, gật đầu: “Ừ, nó đã về.”

“Cậu ấy khỏe không?”

“Nó về với ba nó, tốt nghiệp xong, khá tốt.” Nhược Lâm cẩn thận nói: “Nó... còn mang một cô gái về gặp dì.”

Triệu Á sâu sắc nhìn Nhược Lâm, đột nhiên cười rộ lên.

“Dì, dì xem...” Cậu xoay người trước mặt Nhược Lâm, để Nhược Lâm thấy rõ cơ thể cao gầy của mình, sau đó đứng thẳng trước mặt cô, mang theo kiêu ngạo: “Á Á đã trưởng thành.”

“Đúng vậy, bọn nhỏ đều lớn rồi.” Nhược Lâm cúi người nói nhỏ.

“Gặp Đồ Nhan, nói với cậu ấy, con rất khỏe.”

Tiếng cửa đóng rõ ràng, khóa “cách” một tiếng thật dễ nghe.

Triệu Á dựa lưng trên cánh cửa gỗ dày, nụ cười cứng ngắc trước mặt Nhược Lâm vẫn lưu lại trên khóe môi.

Giương mắt, kim đồng hồ chỉ 6 giờ, bóng tối buông xuống, nuốt lấy mặt trời, như muốn nuốt luôn cả căn phòng nhỏ này, kể cả Triệu Á với cái túi mô hình cậu quyến luyến cũng muốn nuốt.

Mất hết sức lực, trượt xuống sàn nhà bên cạnh cửa, cậu ngẩn ngơ không để ý trong đầu mình có một ý nghĩ đang được theo dõi.

Đồ Nhan đi, cậu ấy bị ba canh chừng, cậu ấy gọi điện thoại về...

Á Á mạnh khỏe, Á Á cùng Trương Thụy một chỗ, Á Á thật hạnh phúc.

Tất cả là hiển nhiên, hết thấy của hết thấy, đều thật rõ ràng.

Cô đơn, tịch mịch, không khí vắng lặng, đau thương nhàn nhạt Triệu Á từng trải qua, thì ra đều bị hạnh phúc gói lại rồi đưa đến một nơi thật xa.

Bóng tối ngày càng gần hơn, trở lạnh, con mắt Triệu Á trong bóng tối mở to, dần mất đi tiêu cự.

Nhìn chằm chằm cái điện thoại đối diện, cậu cố tìm sức lực để đứng dậy.

Trương Thụy, cậu ở đâu?

Ngón tay run rẩy ấn dãy số quen thuộc, hoảng loạn kiếm tìm.

Vĩnh cửu, người hiện đang ở đâu?

Máu trong mạch máu dần mất đi, thân thể không còn độ ấm, vì sao linh hồn vẫn cứ bất diệt như thế, vẫn biết thế nào là khóc?

Tôi không muốn khóc.

Nguyên vọng của tôi nhỏ bé như vậy, chỉ là một cái nhẵn, một đóa hoa, một ánh mắt, một nụ cười, chỉ cần bất cứ gì trong số đó có thể cho tôi sự vĩnh cửu.

Vĩnh cửu, người ở đâu?

Triệu Á không bật đèn, trong bóng tối, cậu lục tìm cái túi to của mình. Hai tay ôm chặt đồng mô hình, nhẹ nhàng thâm tình xoa chúng.

Mặc kệ người là ai, xin đừng rời xa tôi.

19. Chương 19

Cậu khóc đến nỗi rơi vào giấc ngủ, rồi lại khóc đến tỉnh dậy.

Ngoài cửa sổ, đen tối đã qua đi, trên bầu trời xuất hiện những vệt xám trắng. Có người vỗ bờ vai cậu, Triệu Á ngẩng đầu, thấy ánh mắt dịu dàng của Trương Thụy.

“Xin lỗi, tôi đến muộn.”

Triệu Á tỉnh tỉnh mê mê nhìn cậu ta, nhẹ giọng yêu cầu: “Trương Thụy, tặng tôi một cái nhẵn đi.”

Ánh mắt sâu sắc Trương Thụy nhìn cậu một hồi.

“Được.” Trương Thụy gật đầu.

Triệu Á thở dài.

Con người nếu như biết hết mọi thứ thì thật tốt, như vậy sẽ không còn nhiều điều không chắc chắn, cũng sẽ không phải bất cứ lúc nào cũng không có cảm giác an toàn.

Điều duy nhất Triệu Á biết đó là Trương Thụy đã trở về, vẻ mặt mệt mỏi của Trương Thụy che giấu rất kỹ, nhưng Triệu Á vẫn thoáng nhìn được.

Trương Thụy của cậu đã thắng trận trở về.

Có bị thương không?

“Chúng ta... tạm thời dừng chuyển nhà nữa.”

Triệu Á một chút kinh ngạc và nghi ngờ cũng không có: “Ừ.”

“Á Á...” Trương Thụy ôm Triệu Á, trầm ngâm: “Chúng ta đổi chỗ làm đi. Có lẽ là một phòng làm việc nhỏ nào đó.”

“Tranh cãi cho nên vậy sao?”

“Mẹ tôi bị bệnh, ba và tôi không cho bà biết chuyện này. Yên tâm, tôi sẽ giải quyết.”

Triệu Á bất an tìm kiếm hương vị của Trương Thụy, ở trong lòng cậu ta cố gắng ngửa cổ, nhìn xuyên qua những đám mây.

Chúa trời ơi, cậu thì thâm trong lòng, Trương Thụy đã trở về.

Tất cả cứ như chưa từng xảy ra, bữa trưa vô cùng đơn giản, người con trai ấy với kỹ năng nấu nướng của mình từ nguyên liệu là quả trứng làm ra các loại thức ăn khác nhau, rau xanh bỏ vào nồi nước sôi, thêm chút muối với bột ngọt, đảo đều, vớt vào đĩa, bưng lên bàn.

Gian phòng yên tĩnh, hai người như có một thỏa thuận ngầm, chăm chú ăn cơm, gấp thức ăn, thỉnh thoảng tay chạm nhau, đây đó trao đổi ánh nhìn ấm áp.

“Lúc nào tặng?”

“Cái gì?”

Triệu Á cho miếng trứng vào miệng: “Nhẫn.”

“À...” Trương Thụy đột nhiên hỏi: “Có qua có lại, cậu tặng gì cho tôi?”

“Cậu muốn gì?”

Động tác của Trương Thụy bỗng nhiên dừng lại, cậu ta nhẹ nhàng buông đũa xuống.

“Tôi muốn cậu yêu tôi.”

Triệu Á ngây ngẩn, chớp chớp mắt.

Trương Thụy chân tình nhìn cậu, cách cái bàn nói: “Á Á, tôi muốn cậu yêu tôi.”

Không khí ngưng đọng, như có áp lực vô hình.

Lông mi dày rậm dính hơi nước, trở nên nặng trĩu, trong lòng Triệu Á như bị vật gì đó khổng chế, trốn ở nơi xa xa, nghe thấy bản thân nói ba chữ.

“Tôi đồng ý.”

“Giống như trời đất rung chuyển cũng không thay lòng, như vua Đường Minh đem mộng Dương quý phi, như Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài hóa bướm?” Trương Thụy nghiêm túc hỏi.

Triệu Á cảm thán trí nhớ của Trương Thụy hơn người.

“Mấy thứ này, thực sự tồn tại sao?”

Trương Thụy nhú mày, trầm ngâm một lúc, lông mày rậm giãn ra đôi chút: “Chí ít, chúng ta, tôi và cậu, Trương Thụy và Triệu Á thực sự tồn tại.”

Chúa trời bí ẩn theo dõi trần thế ời, nếu như thế giới này tan vỡ, Người sẽ xây dựng lại nó chứ?

Sẽ có những cái cột trụ thế giới chắc chắn và rộng lớn hơn, sẽ áp đặt thật nhiều tham vọng, sẽ có nhiều kế hoạch chi tiết hoành tráng hơn phải không?

“Đúng, chí ít chúng ta tồn tại.”

“Hơn nữa, chí ít chúng ta mong muốn được yêu nhau.”

“Tôi sợ, tôi sợ áp lực.”

“Canh nguội rồi.”

“Tôi đi hâm nóng.”

20. Chương 20

Triệu Á không nghĩ bầu không khí trong nhà Trương Thụy căng thẳng như trái bom, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, làm theo những gì Trương Thụy nói, cậu viết một bức thư xin từ chức, in ra, rồi bỏ vào phong bì.

“Cho tôi đi.” Trương Thụy cũng cầm phong thư của mình.

“Cùng đến công ty?”

Trương Thụy quan sát Triệu Á từ trên xuống dưới, cười cười: “Đừng đi, tôi giúp cậu đưa đơn.”

Triệu Á âm thầm thở phào, cậu thực không muốn đối mặt với vị tổng giám đốc biết rõ nội tình, lại càng không muốn đối diện với giám đốc Trương.

Cậu trong tiềm thức luôn tránh những nguy hiểm và xấu hổ.

Trương Thụy không bao lâu trở về. Mở rộng cửa bước vào, người ấy với tay cầm lấy hộp giấy đặt ở góc, trên mặt mang theo dáng vẻ tươi cười giống như lúc ra cửa.

“Mặt làm sao vậy?”

“Không có gì.”

Triệu Á nghiêng đầu, nhăn mày: “Ai đánh?”

“Ông già, ông ấy cũng chẳng biết giữ thể diện cho tôi gì cả, đóng cửa, ở ngay trong phòng tổng giám đốc ra tay với tôi.”

Triệu Á chạm nhẹ tay lên khóe miệng cậu ta, Trương Thụy nheo một bên mắt, né tránh, đột ngột nắm lấy tay Triệu Á.

“Đừng nhúc nhích.” Trương Thụy trầm giọng.

Triệu Á khó hiểu ngẩng đầu.

“Á Á, cứ đứng như thế này đi.” Trương Thụy thỏa mãn muốn cười: “Cứ đứng như thế này một lúc.”

Triệu Á quả nhiên đứng thẳng như lao, cậu cũng không cách nào đối diện với ánh mắt tràn ngập ý cười của Trương Thụy, đầu dần thấp, đường nhìn rơi trên mũi giày Trương Thụy.

21. Chương 21

Đêm đó Triệu Á cũng không che giấu bất an, nhưng chuyện Nhược Lâm tới chơi, cậu giữ kín với Trương Thụy, như đang cố gắng che đi những hoa văn rõ ràng trên giấy.

Cậu nằm trên giường, lấy tay chạm vào Trương Thụy: “Ngủ một chút đi.”

Trương Thụy tựa mình, Triệu Á rúc lại gần.

“Để tôi dựa vào một chút.” Triệu Á lại lấy tay khẽ chạm.

Trương Thụy nửa nhắm mắt, xoay người, để lộ vị trí trong ***g ngực, một tay di chuyển về phía eo Triệu Á.

Triệu Á có vẻ như an tâm, nhắm mắt, nặng nề rơi vào giấc ngủ.

Mơ sao? Trong mơ có bồ câu, đôi cánh màu xám, vỗ cánh phản phật.

Bồ câu bay đi, xuyên qua những tầng mây, cây cỏ bên dưới khẽ lay.

Cứ bay như thế, âm thanh gọi người mê hoặc cũng xuất hiện, đó là tiếng kêu của bồ câu sao? Cánh chim tự do, nhưng tiếng kêu sao lại thê lương đến vậy. Trong mơ, Triệu Á từ đầu đến cuối vẫn ngẩng đầu, cậu lo lắng bồ câu bay không cao, rồi lại hi vọng chúng đừng rời xa tầm mắt mình.

“Chúng ta trước đi chơi vài ba ngày đi.” Giọng nói trầm thấp của Trương Thụy khẽ qua tai, Triệu Á mơ mơ màng màng ôm lấy người ấm áp bên cạnh, không chịu buông tay.

Nhưng ấm áp này lại chuyển động, trên lỗ tai bỗng thấy ngứa ngứa, như bị gì đó nhẹ cắn.

“Sáng mai muốn ăn gì?”

Triệu Á rớt cuộc ý thức được này không phải mơ, bồ câu bay không thấy, cậu mở mắt, thấy ánh sáng bên ngoài cửa sổ.

Trương Thụy cười cọt cọt mũi: “Ngủ như chết. Sáng muốn ăn gì?”

Triệu Á nhăn mặt, lầm bầm: “Chỉ cần không phải cậu làm, cái gì cũng được.”

Cậu xoay người, bị Trương Thụy ép buộc xoay lại: “Khinh thường tay nghề của tôi.”

“Hai chúng ta ở phương diện này kẻ tám lạng người nửa cân, tự mình phải hiểu.” Triệu Á đơn giản ôm cậu ta ngủ tiếp.

Trương Thụy gỡ tay cậu: “Xem ra phải cho cậu biết được bản lĩnh của tôi mới được.” Nói xong nhiệt tình, từ trên giường nhảy xuống.

Trong nhà bếp bắt đầu vang lên âm điệu của nồi niêu, đáng tiếc giai điệu không được đẹp, thỉnh thoảng còn có tiếng muôi thìa rơi xuống đất. Triệu Á ngủ không được, ngồi dậy xoa đầu, lê chân đứng dựa ở cửa: “Làm gì vậy?”

Trương Thụy nhếch miệng cười: “Rồi cậu sẽ biết, bảo đảm sau này cậu sẽ năn nỉ tôi làm cho ăn.”

Để lại một ánh mắt không tin, Triệu Á đi đánh răng, rửa mặt.

Hơn nửa tiếng sau, khúc hợp tấu ở phòng bếp cuối cùng cũng chấm dứt. Triệu Á ngồi bên bàn, thấy Trương Thụy nghiêm mặt đi ra.

“Bữa sáng đâu?” Triệu Á giả vờ hỏi.

Trương Thụy không nói gì, ngồi xuống, mở miệng: “Tôi xuống dưới mua bánh quẩy cho cậu.”

Triệu Á nhìn cậu ta một lát rồi phá ra cười: “Sớm đã đoán được mà.” rồi với cái túi lớn đặt trên bàn, bên trong đều là quẩy với gà mên cháo, sữa đậu nành.

Cậu đưa cho Trương Thụy một cái quẩy, hỏi: “Cậu rốt cuộc là muốn làm gì? Món tự tay làm đâu?”

Trương Thụy lắc đầu: “Coi như hồng, chẳng có gì cả. Sau này sẽ làm cái khác cho cậu ăn.”

“Kia đâu? Tôi không ăn, chỉ xem thôi.”

“Tổng vào bồn cầu rồi...”

Bầu không khí như dừng lại, Triệu Á nén cười, cúi đầu.

Hai người yên lặng ăn bánh quẩy. Trương Thụy làm một hơi hết hai cốc sữa đậu nành, cuối cùng cũng phục hồi tinh thần: “Hắc, đôi vợ chồng bán sữa đậu nành dưới nhà rất thú vị. Á Á, tôi đã suy nghĩ kĩ, trước chơi vài ngày rồi kiếm việc làm. Hiện giờ có rất nhiều công ty tuyển người, không cần lo lắng. Đến

đây, ăn bát cháo này đi.” Cậu mở nắp, đưa cháo đến trước mặt Triệu Á.

Tay Triệu Á khẽ chạm tay Trương Thụy.

Động tác nhẹ nhàng này, dịu dàng mà khiến người ta như bị điện giật, trái tim cứ như theo mạch đập mà ra ngoài. Trương Thụy nhảy cảm ngẩng đầu.

Triệu Á bảo: “Tôi biết cậu rất tốt với tôi.”

Một câu đơn giản, xen lẫn bao nhiêu tâm tình, chậm chậm được nói ra.

Ánh sáng màu vàng xua tan màu đen trên bầu trời, vầng mặt trời đỏ hồng ở phía Đông, rụt rè như đang nói: Ta đang mọc. Trong căn phòng đơn giản, ánh sáng chiếu vào tạo thành màu sắc dịu nhẹ đến lạ lùng.

Trương Thụy trong chốc lát thật muốn khóc lớn lên. Cậu không tự nhiên nói thắm, nghĩ muốn điên cuồng ôm lấy Triệu Á, nhưng sau chỉ nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay Triệu Á, đặt vào lòng bàn tay mình.

Hai người bắt đầu cuộc sống hạnh phúc, Triệu Á nói: “Đừng đi nơi nào quá xa.”

Du lịch ở Phiên Ngung, Tam Thủy, Quê Lâm, ngắm cảnh ở Phúc Kiến, Châu Hải, Thâm Quyển, đầu nghiêng nghiêng vui vẻ mà suy nghĩ.

“Nên tìm việc.”

Triệu Á nhớ tới, thế giới này vẫn xoay chuyển như xưa.

Vòng quay chu chuyển tiền tệ cũng không chặt chẽ, nhưng miệng ăn núi lở, hơn nữa căn nhà hiện nay của Trương Thụy đã bị tịch thu. Một người tốt nghiệp, một người hiện đang là nghiên cứu sinh, vẫn chưa ra trường.

Trương Thụy có lòng tin: “Tôi quen nhiều người, trước đây cũng có kinh nghiệm làm việc, kiếm việc bán thời gian cũng không khó.” Quả nhiên, vài ngày sau thật sự là tìm được việc làm bán thời gian, Trương Thụy đưa cho Triệu Á: “Này ở nhà làm là được rồi, chỉ bằng tổ chất của cậu cũng đủ. Tôi sẽ tìm việc khác.”

Nhưng công việc Trương Thụy tìm cũng không thuận lợi, cậu ta đã quen được người khác coi trọng, những chức vị nhỏ nhoi tầm thường đều không để vào mắt.

Triệu Á ở nhà làm việc thông qua liên lạc với công ty, thường xuyên thấy Trương Thụy mặc vest, mang theo hồ sơ ra ngoài, có lúc chốc lát sẽ về, có đôi khi qua 12 giờ vẫn không thấy bóng.

Thỉnh thoảng nửa đêm tỉnh dậy, sẽ thấy Trương Thụy muộn phiền ngồi hút thuốc ở đầu giường.

“Đừng lo lắng.” Triệu Á ngồi bên cạnh, cầm một điếu thuốc đưa lên môi mình: “Tôi biết khả năng của cậu, tiền lương vẫn còn mà, he he...”

Trương Thụy giật lấy điếu thuốc trên miệng cậu: “Đừng hút thuốc.”

“Cậu cũng hút mà.”

“Tôi có thể.”

“Tôi đây không phải suốt ngày cũng hít khói thuốc sao? Chi bằng tự mình hút còn hơn.”

Trương Thụy cũng dụi tắt điếu thuốc trên môi mình, vênh mặt lên với Triệu Á: “Ngủ thôi.”

Sáng sớm hôm sau Trương Thụy ra ngoài. Triệu Á làm xong công việc, vắn thắt lưng, đứng dậy định tới bên cửa sổ phơi nắng, một bóng người quen thuộc đập vào mắt, thiếu chút nữa khiến cậu vắn gãy cả thắt lưng.

Hai tay buông thông, cả người cứng lại.

Cứng đờ, sau lại như băng tan một nửa, nước chảy ra, băng giòn tan, khe miết tay lên là phát ra tiếng.

Mấy chữ, tê tâm phế liệt không ra được khỏi miệng. Triệu Á đứng bên cửa sổ, cúi đầu, ánh mắt dừng trên người con trai đứng dưới tàng cây.

Đàn ông, đã trở thành một người đàn ông thực thụ rồi.

Tay cậu cũng đã to lớn không ít.

Triệu Á đứng cách một tấm kính nhìn, khoảnh khắc, thanh âm đau thương lướt qua trong đầu.

Ring... ..

Chuông điện thoại kêu khiến tất cả tan vỡ, Triệu Á xoay người, tay run ruan cầm lấy điện thoại: “Alo?”

“Á Á, tôi trên đường đi gặp người bạn học đại học, hẹn cậu ta đi ăn tối, cậu có đi cùng không?”

“Cậu đi đi, tôi không đi đâu?”

“Thực không đến sao?”

“Công việc vẫn chưa làm xong.” Cầm ống nghe, cậu chợt dạ hướng phía cửa sổ.

“Tôi sẽ đem đồ ăn về cho cậu.”

“Ừ.”

Vội vã buông điện thoại, Triệu Á do dự. Ngoài cửa sổ, là những ngọn cây, cành cây, phía dưới, xa xa trên con đường là bóng người qua lại.

Dưới tàng cây ấy vắng vẻ, không có một ai.

Triệu Á cả người như có tia sáng xẹt qua, mắt hững ngồi sụp xuống, trong lòng thấy buồn vu vơ không nói thành lời.

Đó là Đồ Nhan, nhất định đó là Đồ Nhan. Triệu Á chắc chắn, sau lại nghi hoặc, là Đồ Nhan thật sao? Nhiều năm không gặp, còn có thể nhận ra? Lớn lên cứ như một người khác, đứng dưới tàng cây, dưới ánh mặt trời.

Không, không, đó chắc chắn là Đồ Nhan.

Triệu Á hồi hận, ngực như bị mèo cào, tại sao không chạy xuống, vì sao không chạy xuống? Chạy tới trước mặt cậu ấy, vuốt ve gương mặt, nắm lấy tay cậu ấy.

Tay của Đồ Nhan nóng như vậy, Triệu Á nhớ trước kia bọn họ nằm trên cỏ, tay bắt giắc chạm vào nhau.

Nên nói cho cậu ấy tất cả, vạch trần quỷ kế của Nhược Lâm, vui vẻ nháo một hồi. Triệu Á nghĩ.

Kinh coong...

Chuông cửa bỗng nhiên kêu, lần thứ hai phá vỡ mọi thứ.

Ai? Triệu Á trừng mắt nhìn cửa. Trương Thụy? Cậu ấy nói hôm nay không về ăn mà. Đồ Nhan sao?

Tim đập thành thịch, cậu cẩn thận lại gần, trên cửa vì sao không có mắt mèo? Cậu hận bản thân lúc đầu

sao lại làm đơn giản thế.

Người ngoài cửa là ai?

Kinh coong... chuông cửa lại kêu. Tay Triệu Á đặt trên cánh cửa như bị roi quất, rút về.

Đồ Nhan, là Đồ Nhan! Triệu Á bất an ôm lấy bản thân.

Không thể để cậu ta vào. Trương Thụy không ở nhà, mở cửa để cậu ta vào là có ý gì? Hơn nữa, mục đích Đồ Nhan tới không phải rõ ràng rồi sao? Chỉ là tiện đường đi qua chứng minh những lời mẹ cậu ta nói, bày ra gương mặt kẻ bị phụ lòng, nhưng chính cậu ta cũng dẫn một cô gái trở về gặp mẹ đấy thôi. Triệu Á tức giận, cậu nhìn chăm chăm vào cửa gỗ, tựa như kẻ oán giận đang đứng ngay trước mặt.

Kinh coong, kinh coong... Chuông cửa vẫn kiên nhẫn rung.

Mở cửa, nên hay không? Triệu Á bất lực khi phải lựa chọn, tay trái nắm chặt lấy tay phải, cậu chậm rãi lùi về phía sau, lưng áp trên bức tường lạnh.

Có ai kiên nhẫn ấn chuông cửa nhà người lạ thế chứ? Tiếng nhạc lẫn với tiếng chuông cửa, tiết tấu du dương, như đang hôn không khí, và rồi những hồi ức xúc động hiện về.

Á Á nhìn chăm chăm cánh cửa gỗ, sau đó lệ ứa mi. A, Đồ Nhan.

Hình ảnh diên rồ như vọt tới trước mắt, cổ vũ Á Á đi đến trước cánh cửa. Mở, mở cửa đi.

Ngoài cửa là Đồ Nhan, là thằng nhóc trước kia hay cười lăn trên bãi cỏ, là cậu con trai lái xe ô tô sáng chói dưới ánh sáng mặt trời, là cậu bạn buổi tối hôm đó đã nói: “Á Á đừng khóc”, là người trước khi rời đi đã khóc gọi điện thoại.

Hôm nay, cậu ấy đã trưởng thành, đứng dưới tàng cây, lẳng lẳng ngẩng đầu, ánh mắt chăm chú tìm kiếm một người.

Đèn kéo quân trong đầu xoay chuyển không ngừng, nhiệt độ nóng bao phủ Triệu Á, cậu bắt đầu di chuyển. Giống như đang giẫm lên cây bông, mỗi bước đi đều không vững vàng, mỗi bước đều phải dùng hết toàn bộ sức lực.

Mở cửa, Đồ Nhan, Đồ Nhan ngay phía sau cửa.

Mỗi bước chân liền có một hình ảnh hiện ra trong đầu, bọn họ đã từng rất vui sướng mỗi khi trở về, Triệu Á cắn răng, đi tới trước cửa.

“Tôi đồng ý.” Khoảnh khắc, ba chữ kia rõ ríng bật ra.

Triệu Á run lên, cậu nghi hoặc nhú mày, tỉ mỉ lắng nghe động tĩnh xung quanh. Chuông cửa vẫn rung, kinh coong, kinh coong...

“Tôi đồng ý.”

Tôi đồng ý.. tôi đồng ý... tôi đồng ý...

Thanh âm ấy cứ quanh quẩn bên tai, Triệu Á phát hiện, đấy chính là giọng nói của mình. Cậu giật mình che miệng.

Đúng, đúng, là cậu đã từng nói ba chữ kia.

“Á Á, tôi muốn cậu yêu tôi.”

“Tôi đồng ý.”

Tôi đồng ý, giống như trời đất rung chuyển cũng không thay lòng, như vua Đường Minh đêm mộng Dương quý phi, như Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài hóa bướm.

Gương mặt Trương Thụy phá tan tất cả, chiếm trọn suy nghĩ của Triệu Á, như ngọn Thái Sơn thành linh xuất hiện, nguy nga khuấy loạn lòng Triệu Á.

“Đừng ẩn nữa.” Triệu Á đứng trước cánh cửa, nhẹ mở miệng.

Chuông cửa vẫn tiếp tục, linh coong...

“Đừng ẩn nữa...” Triệu Á dùng hết sức lực hét lên: “Đừng ẩn nữa! Đừng ẩn nữa!” Cậu gần như phẫn nộ, ghê tởm cái cánh cửa.

Bọn họ chỉ là con người, vì sao lại phải chịu sự đùa cợt ác ý của số phận.

Đồ Nhan ngay sau cửa, cánh tay đặt trên cửa một phút, Triệu Á phát hiện tên Trương Thụy xẹt qua trong đầu, như dao nhỏ đâm xuyên qua tim.

“Đừng ẩn nữa!”

Chuông cửa không rung nữa, bốn phía chợt vắng lặng.

Cậu không thể mở cửa, đó là phản bội. Cậu không thể phản bội tình yêu của Trương Thụy, tuy rằng cậu mong muốn được nắm lấy bàn tay khi lớn của Đồ Nhan, nắm lấy tình yêu của cậu ta.

Triệu Á chốc lát run sợ, mặt dựa vào cửa, cảm xúc lãnh đạm giảm bớt kích động nơi cậu.

“Đồ Nhan... nếu cậu là Đồ Nhan,...” Cậu dựa cửa, vô lực, gian nan nói ra những điều vẫn mắc nghẹn nơi cổ: “Nếu như cậu là Đồ Nhan, xin cậu, hãy đi đi.”

“Tôi tốt, tôi biết cậu cũng sống tốt.”

“Tôi và Trương Thụy cùng một chỗ, chúng tôi rất hạnh phúc.”

“Nếu như cậu là Đồ Nhan, xin cậu, đừng đến quấy rầy chúng tôi.”

Giống như những gì cậu đã nghe được từ dì Nhược Lâm ấy, tất cả đều được gói lại như món quà đẹp vậy, tôi sống tốt, vô cùng tốt.

Chưa từng cô độc, chưa từng tịch mịch, chưa từng đấu tranh, cũng chưa từng khóc.

Phía sau cửa yên vắng, không thể biết được Đồ Nhan có còn đứng sau đó hay không.

Đêm không lạnh, mặt trăng ló dạng, nhẹ tỏa ánh sáng.

Con người cũng không đau thương, chỉ ít chính miệng còn còn nhận mình hạnh phúc.

Triệu Á tựa ở cửa, bất lực nhắc lại hạnh phúc của mình, an tĩnh ngày càng khiến cậu bất an, cậu kinh ngạc nhìn cánh cửa gỗ chia cách thế giới hai người, rốt cuộc rõ ràng, thứ mình đánh mất là cái gì.

Hồn nhiên của cậu, yêu dấu của cậu, đẹp nhất, đã trở về.

Đã trở lại.

Lúc Triệu Á bị cánh cửa mở chạm phải liên tỉnh giấc, trời còn chưa sáng.

Bầu trời tối đen có vài vệt sáng, Triệu Á mơ màng mở mắt.

Trương Thụy kì quái hỏi: “Sao lại nằm ở đây? Chờ tôi ở cửa ư?” Cậu ta ngồi xổm xuống, đem người nằm cuộn tròn trên sàn ôm vào lòng, đặt lên giường.

“Đi cả tối ư?”

“Ăn khuya rồi đi KTV, sau đi thành cả đêm.” Trương Thụy tùy ý trả lời, cúi xuống tỉ mỉ nhìn Triệu Á: “Sắc mặt có điểm là lạ.”

Triệu Á nhìn sâu vào đôi mắt Trương Thụy, chớp chớp mắt, cậu nghĩ mình đang nằm mơ.

Mơ rất kì lạ, cậu mơ Đồ Nhan đã trở về, lại còn ấn chuông cửa.

Trong mơ phản ứng của cậu cũng rất lạ, cậu không mở cửa. Đồ Nhan ngay phía sau cửa, mà cuối cùng lại gọi tên Trương Thụy đến ngủ quên.

“Đang suy nghĩ gì thế? Cười cổ quái thế?” Trương Thụy véo mũi cậu.

Triệu Á lắc lắc đầu trốn tránh ngón tay Trương Thụy, cậu xoay người cuộn tròn lại: “Không có gì.” Nhắm đôi mắt thu hút, tim bất giác đập tăng tốc.

Vì sao không ra cửa? Trong lòng cuộn sóng với vẻ bề ngoài bình tĩnh thật tương phản.

Cậu mơ hồ nhớ lại, Đồ Nhan đứng dưới tàng cây, ngẩng đầu nhìn, ánh mắt thâm trầm, khiến lòng ngổn ngang.

“Trương Thụy, ngủ rồi à?” Triệu Á xoay người, nhìn Trương Thụy.

Trương Thụy đứng bên tủ quần áo: “Đi tắm. Kí túc xá này không có phòng tắm, phải đi nhà tắm công cộng.”

“Đừng tắm.”

“Sao vậy?”

“Mai hãy tắm.”

Trương Thụy dừng động tác, ngồi vào bên giường: “Có chuyện muốn nói với tôi à?”

Cậu lui lại gần, chỉ cần vươn tay là có thể cho Triệu Á một cái ôm đầy an tâm. Hô hấp của cậu bao phủ Triệu Á, ánh mắt gặp nhau trong gang tấc.

Nhìn gương mặt Trương Thụy, Triệu Á muốn đem tất cả ra nói với cậu ta. Cậu chuyển động lại gần Trương Thụy, chăm chú nhìn đôi mắt luôn lấp lánh ánh sáng của Trương Thụy.

“Tôi...” Triệu Á nói được một chữ, bỗng nhiên phát hiện nói câu tiếp theo gian nan cỡ nào. Cậu không biết phải nói gì với Trương Thụy cả.

Đồ Nhan, Triệu Á không cách nào ngăn cản hai chữ này thôi quấy nhiễu trong lòng. Đồng thời, cậu cũng vô pháp khiến mình không nhớ lại, cậu không từ bỏ được.

“Muốn nói gì với tôi?” Trương Thụy dịu dàng gợi chuyện.

“Tôi...” Triệu Á cắn môi.

Nếu như cậu nói với Trương Thụy, Triệu Á đã cự tuyệt Đồ Nhan, thì Trương Thụy sẽ rất cao hứng. Triệu Á rõ ràng, cậu cũng không có hoàn toàn từ chối, cậu đóng cửa, đã mở miệng nói, nhưng tim vẫn còn loạn.

Trái tim này không chỉ thuộc về Trương Thụy, Triệu Á bị tình cảm không thuần khiết này làm cho xấu hổ.

Trương Thụy hăng hái chờ, tập trung tinh thần chờ Triệu Á tiếp tục, Triệu Á ngừng thật lâu, cậu ta vẫn kiên trì chờ đợi.

Cổ họng Triệu Á như vướng gì đó, cậu không cách nào nhìn thẳng đôi mắt thâm sâu của Trương Thụy, đường nhìn chậm đi xuống. Lướt qua vai Trương Thụy thì dừng lại.

“Đây là gì?” Triệu Á vươn tay kéo cổ áo Trương Thụy.

Trương Thụy nhắm mắt, vẻ mặt bình thường: “Không có gì.”

“Băng gạc?”

“Sát chỗ ăn có người uống say, nói không rõ, rồi có chút tranh cãi.”

Triệu Á hỏi: “Bị thương à?”

“Chai bia vỡ, bị đâm vào.” Trương Thụy ngáp một cái, vẻ mặt như không muốn nhắc đến việc này nữa: “Đã băng bó rồi, không có việc gì đâu.”

“Tệ đến thế kia còn gì?”

“Đã nói không có gì mà!”

Triệu Á ngẩn người, Trương Thụy cũng biết giọng điệu của mình, không biết làm thế nào, cậu ta đứng lên, lâu sau, nhẹ nhàng nói: “Thực sự là không có việc gì, thật sự đấy.”

Một tiếng thở dài thật nhỏ tản mát trong phòng, không biết là của ai.

Triệu Á ngậm miệng, có chút mệt mỏi, không muốn tiếp tục chịu cái cảm giác vừa rồi, xoay người nằm một góc giường. Trương Thụy không chịu được không khí trong phòng, cảm giác Triệu Á đã ngủ, cẩn thận ngồi bên đầu giường.

Cậu không còn tâm trạng nào đi tắm, hơn nữa trên cổ có vết thương cũng không thích hợp chạm vào nước.

Triệu Á bên cạnh yên lặng ngủ, Trương Thụy cúi đầu, bóng lưng cô đơn quen thuộc. Cậu ngẩn người ngồi suy nghĩ.

Cậu tưởng tượng Triệu Á bỗng nhiên xoay người, ôm lấy mình nói: “Thụy Thụy, tôi yêu cậu.”

Cậu tưởng tượng Triệu Á cùng cậu đứng sóng vai nhau tiến về phía trước, lộ ra đáng cười.

Những điều này... đều không có khả năng, chỉ là tưởng tượng của cậu mà thôi.

Triệu Á cũng không có thực sự ngủ, tâm tình lộn xộn khiến cậu không cách nào đi vào giấc ngủ. Cậu nhắm mắt, cảm giác Trương Thụy ngồi bên giường. Hô hấp Trương Thụy nặng trĩu, ánh mắt so với Đồ Nhan càng khiến tim người khác loạn.

Tôi nên làm gì bây giờ? Tôi nên làm gì bây giờ?

Triệu Á thật muốn làm gì đó, nhưng lại không biết theo ai.

Nếu như bỏ qua tất cả hồi ức, thật là tốt biết mấy. Quên Đồ Nhan, hay có lẽ quên Trương Thụy, phải chọn trong đó một người. Triệu Á mang theo cái suy nghĩ ngu ngốc, nếu như bọn họ chưa ai từng rời đi, nếu như trong hai người đó, chưa có ai từng xuất hiện.

Không cách nào mang theo những kỉ niệm về Đồ Nhan để yêu Trương Thụy, cũng không cách nào bỏ được kí ức về Trương Thụy để yêu Đồ Nhan, Triệu Á theo đuổi nhưng đó phải là một tình yêu thuần khiết, một tình yêu không phiền nhiễu.

Wướng mắc hết lần này tới lần khác, đều bắt nguồn từ bản thân mình.

Cậu bắt an tự hỏi, dần dần ý thức không rõ, rốt cuộc ngủ mất, lại còn ngủ một giấc thật ngon.

“Thụy Thụy?”

Thời điểm tỉnh lại, Trương Thụy đã ra ngoài. Triệu Á đứng dậy, thấy trên bàn cơm có tờ giấy ghi “Tôi ra ngoài có việc, trong lò vi sóng có để cháo với quẩy.”

“Cháo với quẩy.” Triệu Á phe phẩy tờ giấy, cười, vẻ tươi cười rất nhanh ngừng lại.

Cậu nghĩ tới chuyện tối hôm qua, lại càng khiến cái bóng của Trương Thụy và Đồ Nhan trong lòng hiện ra.

“Làm sao bây giờ?” Triệu Á lẩm bẩm.

Cậu yêu Đồ Nhan.

Cậu cũng đồng ý yêu Trương Thụy.

Tình cảm và lí trí đấu tranh, vì sao người yêu người không giống nhau?

Cậu thiếu Trương Thụy nhiều lắm, cho dù không thể toàn tâm toàn ý yêu Trương Thụy, cũng không thể báo đáp lại sự bảo hộ của Trương Thụy.

Cậu bỏ tờ giấy xuống, không đi xem bát cháo với quẩy trong lò vi sóng, thay quần áo xong, gọi một cuộc điện thoại.

“Bác Trương, cháu là Triệu Á, cháu muốn gặp bác...”

Gặp mặt tại một quán rượu tương đối yên tĩnh. Triệu Á cũng không biết mình làm gì. Tiềm thức cậu gọi điện, tiềm thức hẹn gặp mặt.

Cho đến khi giám đốc Trương về mặt âm trầm xuất hiện, lạnh lùng ngồi đối diện, Triệu Á mới rõ vì sao mình lại làm cái hành động lớn mật như vậy.

“Trương Thụy hôm qua bị thương.” Triệu Á nhìn chăm chăm vào gương mặt không biểu tình cho dù có chuyện gì xảy ra của giám đốc Trương, hỏi: “Vì sao?”

“Vì sao?” Giám đốc Trương dùng ánh mắt khiến bất cứ kẻ nào cũng phải run sợ nhìn thẳng Triệu Á, ông ngồi thẳng, giống như quân nhân đối diện với địch nhân, ánh mắt đó biểu hiện ông sẽ dùng mọi biện pháp để áp đảo đối phương.

Triệu Á cũng hiểu, đối mặt với ánh mắt sắc bén của giám đốc Trương, cậu vốn nên hoảng sợ. Nhưng cậu vì sao lại quên không sợ hãi, dùng con mắt trong suốt nhìn cha của Trương Thụy: “Vì sao?” Triệu Á hỏi lần thứ hai.

Giám đốc Trương trong lòng có chút kinh ngạc, Triệu Á cũng không phải đứa nhỏ lớn mật như vậy. Ông tin tưởng Trương Thụy mới là người giữ quyền chủ động, biết Trương Thụy quật cường. Chỉ cần Trương Thụy muốn quay đầu lại, Triệu Á có quần lấy cũng không được.

Ông cảm thấy thật lạ, một đứa thì làm ra chuyện mất mặt, một đứa thì từ nhỏ tới lớn trong mắt ông là đứa trẻ ngoan, giờ lại đang dùng ánh mắt trong suốt, ánh mắt không hề sợ hãi đối mặt với một người cha.

“Cậu ấy là con của bác, sao bác lại muốn làm cậu ấy bị thương?”

Giọng điệu Triệu Á chân thành, khiến giám đốc Trương phải mở miệng.

Ông lạnh lùng hỏi lại: “Cậu không biết nguyên nhân? Cậu có biết nó tới qua đã nói cái gì không? Đây... thằng con điên khùng của tôi đã nói...”

“Bởi vì cậu ấy thích cháu?”

“Tôi tổn hao tâm huyết cả đời, chỉ có mỗi thằng con trai.” Giám đốc Trương hỏi: “Nó yêu một thằng con trai, một đứa điên rồ như nó. Vì một thằng con trai, cái gì cũng từ bỏ. Lẽ nào nó không làm tổn thương cha mẹ nó ư?”

“Thụy Thụy yêu cháu.”

“Tôi không cho phép.” Giám đốc Trương nổi giận, hét to, gương mặt méo mó: “Cái gì mà yêu? Hai đứa không thấy xấu hổ sao? Tôi tuyệt đối không cho phép, có đứa con như vậy, thà tự tay đánh chết nó còn hơn.”

Giám đốc Trương thở hổn hển, ông không chú ý đến người phục vụ và khách hàng xung quanh đang nhìn với ánh mắt vô cùng ngạc nhiên.

Triệu Á cúi đầu, sau tựa lưng vào ghế.

“Vậy tới qua vì sao bác không ra tay?” Cậu bỗng nhiên ngẩng đầu.

“ ... ”

“Hôm qua, vì sao không đơn giản ra tay giết chết cậu ấy luôn? Dùng mảnh vỡ của chai bia cửa vào cổ cậu ấy làm gì?” Triệu Á vẻ mặt bình tĩnh nói: “Bác biết cậu ấy sẽ không quay đầu lại mà.”

“Cậu...” Giám đốc Trương bị chặn giọng sững sốt một chút, rồi tức giận: “Cậu nói gì? Trương Thụy là con tôi! Tôi...”

“Nhưng bác làm cậu ấy bị thương. Cháu hiểu Trương Thụy, bác mà ra tay, cậu ấy sẽ không phản kháng.” Triệu Á nhẹ cười, mang theo chút kiêu ngạo: “Nhưng dù có chết, cậu ấy vẫn yêu cháu.”

“Triệu Á!” Giám đốc Trương nổi giận gầm một tiếng, đột nhiên đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống, trừng mắt Triệu Á.

Triệu Á chậm chậm ngẩng đầu, giờ khắc này, dường như tính cách khó kiềm chế và quật cường của Trương Thụy đang chảy trong máu cậu, Triệu Á chưa từng nghĩ ngày nào đó mình sẽ điên cuồng và bình tĩnh như vậy.

“Cháu chỉ không rõ, vì sao một người cha lại có thể tổn thương chính đứa con ruột của mình.” Triệu Á cười khổ: “Chúng cháu yêu sai người, cho nên những mối quan hệ thân thiết xung quanh đều bị bóp méo sao? Bác hao tổn tâm trí tìm cách chia cách chúng cháu, vậy có từng nghĩ đến lối đi khác cho chúng cháu chưa?”

“Tôi chỉ vì muốn tốt cho Thụy Thụy.”

“Cậu ấy rời xa cháu sẽ ổn sao?”

“Đúng vậy.”

“Hay là sẽ sống không bằng chết.”

Giám đốc Trương hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Triệu Á, nếu như cha mẹ cháu còn, bọn họ cũng sẽ làm như thế. Không từ thủ đoạn đem cháu trở về làm một người bình thường, đây là việc mà bất cứ cha mẹ nào cũng sẽ làm.”

Triệu Á giật mình, trong chốc lát vẻ mặt cậu như đang trong mơ.

Cậu dần tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn chằm chằm giám đốc Trương, nhẹ nhàng mà kiên định lắc đầu: “Không, ba mẹ cháu sẽ không tổn thương cháu.”

“Á Á...” Giám đốc Trương chăm chú nhìn cậu, rồi thở dài, thay đổi sang giọng nói đầy tình thân: “Bác biết

Thụy Thụy rất yêu cháu, nhưng cháu thực sự yêu Thụy Thụy ư?”

Thực sự yêu Thụy Thụy ư? Triệu Á như bị trúng đạn, cứng đờ người. Cậu luống cuống, đứng, cậu yêu Trương Thụy ư?

“Nếu như cháu không thích nó, vì sao còn muốn ở chung với nó? Vì sao không đi tìm người cháu yêu? Vì Thụy Thụy, vì chính cháu, hãy rời nó, đi tìm người thuộc về cháu để hạnh phúc.”

“Không.” Triệu Á thở dài, nói ra một chữ, cậu cúi đầu.

Không cách nào rời khỏi Trương Thụy, Trương Thụy đã cố gắng rất nhiều, Triệu Á không cách nào thoát được. Tình yêu của Triệu Á đặt tại Đồ Nhan, nhưng người Triệu Á không thể nào rời đi lại là Trương Thụy.

Tinh thần và linh hồn chia lìa, thì ra đều do số phận trêu đùa, khó mà tránh khỏi đau thương.

Cậu hận bản thân bất lực.

Triệu Á phủ định, giám đốc Trương đau lòng, lắc đầu: “Triệu Á, cậu thật ích kỉ.”

“Cháu và Trương Thụy chỉ là khao khát nhiều một chút.” Triệu Á đứng lên, cách bàn mà đối mặt với giám đốc Trương.

Thì ra, cậu đã đủ cao để nhìn thẳng giám đốc Trương.

“Bác Trương, chúng cháu không phải tình thân máu mủ. Bác, cháu, Trương Thụy, đều chỉ là những người bình thường cầu mong được hạnh phúc, thật ra, đều thật bé nhỏ.” Triệu Á mở to đôi mắt phân rõ trắng đen, thông thả, nghiêm túc nói: “Nhưng chính vì hạnh phúc nhỏ bé không đáng kể này, chúng ta đã phải hi sinh rất nhiều, rất nhiều.”

“Bởi vì cho dù là người gần gũi nhất bên cạnh chúng cháu, cũng sẽ không cho phép chúng cháu có được hạnh phúc...”

Triệu Á không rõ cậu rời khỏi quán rượu lúc nào, không chỉ như thế, dường như trận này, ai thắng ai thua cậu cũng không biết.

Cậu chỉ biết, điều nên đối mặt cậu cũng đã đối mặt.

Trương Thụy sẽ không tùy tiện đánh nhau bên ngoài, cậu ta chưa bao giờ là người lỗ mãng, hiếu chiến.

Triệu Á cuối cùng cũng phát hiện mình rơi vào một trận chiến, trận chiến ấy cậu đã từng tham gia, lúc đó Đồ Nhan là đồng đội của cậu. Bọn họ nỗ lực chống lại, tràn ngập mong chờ và khao khát, nhưng cuối cùng lại bị đánh bại.

Hiện tại Trương Thụy là đồng đội của cậu.

Cậu không muốn tham gia trận chiến, nhưng không cách nào nhẫn tâm để Trương Thụy một mình chiến đấu, mất đi Triệu Á, Trương Thụy chỉ như một chiến sĩ không có khôi giáp.

Triệu Á ở trên đường đi không mục đích, cậu không hề cảm thấy hôm nay mình đã làm một chuyện rất to lớn, đơn giản là xác định đôi chút.

Triệu Á tự hỏi chính mình, xác định cái gì? Xác định Trương Thụy là người cậu phải bảo vệ, hay xác định Trương Thụy đã chiếm mất vị trí của Đồ Nhan?

Bước chân cô đơn, bởi vì cậu chẳng thể nào vung tay mà xóa bỏ tất cả. Cậu chân thành, tha thiết mong muốn lưu giữ khoảng thời gian thuần khiết, tốt đẹp nhất với Đồ Nhan.

Giống một tờ giấy trắng, chỉ có ngày càng không thuần khiết, tuy là tô thêm một lớp màu trắng, nhưng thế thì sao?

Trở lại kí túc xá, lên cầu thang, cậu còn đang tự hỏi về Đồ Nhan và Trương Thụy.

Nhân sinh là một đường thẳng, đã đi thì không thể nào quay trở lại.

Tình yêu thuần khiết ban đầu, sau trở nên mờ mịt.

Cậu mong ước lưu giữ lại những thuần khiết ấy, vững vàng kiên định mà yêu một người.

Nếu như cậu đủ vô tình, một ý nghĩ như mảnh hổ nhảy ra trong đầu, khiến Triệu Á dừng bước. Nếu như, Triệu Á bất an nghĩ. Nếu như cậu đủ tàn nhẫn.

Rời bỏ Trương Thụy mà quay trở lại bên cạnh Đồ Nhan.

Ý nghĩ trong đầu quá mức đáng sợ, không cách nào có thể diễn tả. Nhưng lòng Triệu Á lại rối loạn, vậy sẽ hạnh phúc chứ? Ít nhất Triệu Á và Đồ Nhan sẽ hạnh phúc chứ?

Hạnh phúc, hạnh phúc! Ngay cả cái bóng cũng không thấy, Triệu Á khao khát, hận không thể dùng tính mệnh mình để cầu khẩn, nhưng cậu không biết đáng về của hạnh phúc, nên chẳng biết phải khẩn nguyện thế nào.

Đứng ở cuối hành lang, cậu nghe thấy tiếng chuông cửa.

Bất giác Triệu Á tiến một bước, lộ đầu qua bức tường xem xét, thấy một người đứng trước cửa kí túc của mình.

Tim đập mạnh!

Triệu Á cuống quýt lùi lại, ẩn mình vào chỗ tối. Tay không biết để vào đâu, đầu gối nhũn ra.

Kinh coong, kinh coong...

Đồ Nhan, vì sao cậu lại tới?

Cổ họng Triệu Á run run, quay đầu lặng lẽ nhìn, không sai, là Đồ Nhan.

Triệu Á nhận ra ánh mắt, gương mặt ấy, cậu ta đã trở nên cao lớn rồi.

Hoang mang!

Triệu Á không dám bước ra, trước đó một ngày Triệu Á vẫn còn oán giận, nhưng lúc này lại cảm thấy có lỗi.

Số phận ép buộc Triệu Á bước đến đường cùng, không phải phản bội Đồ Nhan thì là Trương Thụy.

Triệu Á khóc không ra nước mắt.

Đi đi, xin hãy đi đi.

Đồ Nhan vẫn đứng bấm chuông cửa, cậu ấy từ nhỏ đã ngang bướng như thế.

Tiếng mở cửa khiến tim Triệu Á như ngừng đập.

Trương Thụy ở nhà.

“Anh tìm ai? Á Á hôm nay không có... Đồ Nhan?” Giọng nói Trương Thụy thay đổi hoàn toàn, cậu sững sốt chốc lát, sau bình tĩnh lại: “Cậu là Đồ Nhan.”

“Trương Thụy?” Giọng nói Đồ Nhan cũng thay đổi, so với trước đây thì trầm hơn.

Triệu Á muốn khóc thật to.

“Không sai, tôi là Trương Thụy.” Trương Thụy nói: “Á Á không có nhà.”

“Á Á ở đây? Tôi có thể vào chờ cậu ấy một lúc không?”

Thái độ Trương Thụy cương quyết: “Không được.”

Đồ Nhan trầm mặc, cậu đối với Trương Thụy vốn có ấn tượng không tốt, trả lời: “Tôi chỉ muốn nhìn cậu ấy chút thôi.”

“Nếu như cậu muốn nhìn cậu ấy, thì lại càng không nên đến.” Trương Thụy lạnh lùng nhìn Đồ Nhan.

Triệu Á trốn ở một nơi gần đó, lẳng lặng nghe bọn họ giằng co.

Đồ Nhan, vì sao cậu lại trở về?

Đồ Nhan nói: “Tôi đứng ở ngoài cửa chờ.”

“Tùy cậu.” Trương Thụy đóng cửa.

Triệu Á nhẹ thở, cậu ló đầu ra, Đồ Nhan thực sự tựa vào tường chờ.

Đi ra ngoài, có thể không?

Ngẩn ngơ, cảm giác như trở lại ngày hôm qua, trở thành một kẻ mất trí.

Hạnh phúc, hạnh phúc! Ác ma trong đầu cứ lượn lờ. Triệu Á mờ mịt nhìn bốn phía, chọn ai thì được hạnh phúc đây? Đôi môi run rẩy, nghĩ bản thân ích kỷ, nhưng cậu khát khao hạnh phúc, khao khao một nơi chốn tốt đẹp.

Chúa Trời ơi, tha thứ cho cậu, cậu chẳng qua chỉ là một con người, nào có thể không có phàm tâm?

“Á Á, cậu tham lam.” Trương Thụy đã từng nói như vậy. Triệu Á nghĩ Trương Thụy nói có rất nhiều điều có đạo lý. Cậu thực tham lam.

Nhưng ai mà không có làm tham chứ?

Đề bài chọn lựa trước mắt, ai có thể bình tĩnh như thường? Cậu chỉ là một người bình thường.

Đi ra ngoài hay không? Số phận vẫn đang đặc ý chờ đợi đáp án của Triệu Á.

Đáp án nào cũng ẩn chứa bên trong đó rất nhiều chuyện tồi tệ.

Triệu Á không đưa ra câu trả lời, cửa đóng bỗng nhiên mở ra.

Trương Thụy mở cửa, Đồ Nhan đứng thẳng dậy, nhìn Trương Thụy.

Bên môi Trương Thụy vẽ thành nụ cười, nói rõ ràng: “Á Á cho đến bây giờ vẫn yêu cậu.”

Đồ Nhan ngẩn người.

“Cho nên tôi không thích cậu ấy trông thấy cậu.” Trương Thụy bảo: “Không bằng chúng ta hiện giờ giải quyết vấn đề luôn đi.”

Triệu Á giật mình, bất an, cậu lộ đầu ra lần nữa, thấy Đồ Nhan và Trương Thụy đang đứng đối mặt nhau. Hai người con trai cao lớn, lẳng lặng nhìn đối phương.

Chọn ai? Yêu ai? Người cậu yêu là Đồ Nhan, thế sao lại không chịu rời bỏ Trương Thụy? Chỉ cần đủ vô tình.

Có lẽ tùy tiện chọn ai cũng tốt, chỉ cần có thể cho cậu được hạnh phúc.

“Giải quyết?”

“Yên tâm, tôi không tìm cậu đánh nhau.” Ánh mắt sắc bén của Trương Thụy dừng trên mặt Đồ Nhan.

“Cậu yêu cậu ấy được bao nhiêu, Đồ Nhan?” Trương Thụy hỏi: “Cậu chiếm toàn bộ tim cậu ấy, rồi lại rời bỏ cậu ấy. Cậu nói cậu yêu Á Á, cậu biết yêu cậu ấy có nghĩa là gì không?”

“Tôi biết.”

“Cậu không biết. Á Á so với tưởng tượng của cậu yếu đuối hơn nhiều, so với tưởng tượng của cậu luôn có cảm giác không an toàn, điều cậu ấy cần không phải là một chút tình yêu của cậu, mà là toàn bộ. Nếu như

cậu không thể vì cậu ấy từ bỏ tất cả, thì cậu không đủ tư cách yêu cậu ấy. Tôi đã chuẩn bị mất đi tất cả, cậu thì sao?” Trương Thụy thở dài: “Tôi không hi vọng sự có mặt của cậu làm Triệu Á dao động, cậu ấy thật vất vả mới yêu tôi được một chút.”

Bắt đầu? Yêu một chút? Triệu Á đứng núp bên tường lắc đầu. Không, không, Thụy Thụy, cậu sai rồi, tôi yêu cậu ư? Không, không, người tôi yêu chính là Đồ Nhan. Bầu trời khi đó, bãi cỏ hôm ấy, ô tô cùng điện thoại, tôi lúc nào cũng nhớ.

Đồ Nhan thật lâu không mở miệng.

“Nhiều năm như vậy, Á Á đều là ở cùng một chỗ với cậu?” Đồ Nhan cuối cùng hỏi một câu. Cậu cúi đầu: “Tôi mong được tận mắt nhìn thấy cậu ấy, biết rõ cuộc cậu ấy sống có tốt hay không.”

Lần này đến lượt Trương Thụy ngẩn người.

“Á Á từ trước đến giờ cùng một chỗ với tôi?” Trương Thụy thì thào: “Cậu ấy từ trước đến giờ cùng một chỗ với tôi? Ai nói với cậu vậy?”

Về mặt Đồ Nhan biến đổi, bỗng nhiên ngẩng đầu, bước lên phía trước một bước, khẩn thiết hỏi: “Là ý gì? Cậu vừa nói cái gì? Các cậu không phải từ cao trung đã ở chung sao? Đây... mẹ tôi...” Cậu ta cắn môi, không nói nữa.

Trương Thụy sáng tỏ, hỏi lại: “Mẹ cậu nói Á Á trước giờ ở cùng một chỗ với tôi, cho nên cậu mới đi Mỹ.”

Mặt Đồ Nhan không còn chút máu, gật đầu.

Trương Thụy cười: “Và cậu tin?”

Đồ Nhan lại gật đầu: “Đúng.”

Trương Thụy thở dài: “Chỉ một lời nói dối đã buông tay.” Ánh mắt cậu trở nên lạnh lùng: “Tôi không thể giao Á Á cho cậu.”

Đồ Nhan theo phản xạ ngẩng đầu: “Tôi cũng như cậu yêu Á Á!”

“Cậu yêu Á Á?” Trương Thụy khê khàng nhắc lại.

“Yêu.”

Một chữ nhẹ nhàng, chạm vào lòng Triệu Á liền nổ tung như chùm hoa tuyết.

Yêu, con người ta thường khóc theo đuổi chỉ vì một chữ này.

“Tình yêu của cậu chỉ cần một lời nói dối đơn giản liền tan vỡ. Tình yêu của cậu chỉ làm tổn thương Á Á mà thôi.”

“Tôi sẽ không tổn thương cậu ấy nữa.” Đờ Nhan nói: “Theo như lời cậu nói. Á Á cho đến giờ vẫn yêu tôi, nếu như cậu yêu Á Á, thì nên vì hạnh phúc của cậu ấy mà buông tay.”

“Cậu thì sao hả Đờ Nhan? Nếu như cậu yêu Á Á, thì sẽ không chọn thời điểm cậu ấy sống yên ổn đến quấy rầy.”

Triệu Á đứng cuối hành lang, xem bọn họ lấy tình yêu làm vũ khí để chống lại đối phương. Cậu bỗng nhiên nghĩ tất cả đều sai lầm, cậu như biến thành kẻ thừa.

Triệu Á xoay người xuống tầng, băng qua đường cái, bỏ kí túc xá lại phía sau lưng.

Cậu thậm chí còn vui mừng, hai người kia quyết đấu, kết quả sẽ quyết định tương lai sau này của Triệu Á. Cậu vẫn do dự chọn lựa ai, hiện tại không cần phải bận tâm tìm đáp án nữa.

Chọn một người, vứt bỏ một người, Triệu Á bỏ vấn đề này ra khỏi đầu.

Tùy ý vào một bar, cậu gọi một li rượu.

“Thêm một li nữa.” Cậu đưa tiền cho người phục vụ.

Bartender nhận tiền hỏi: “Tâm tình không tốt sao?”

“Ngược lại, tâm tình rất tốt.” Triệu Á ngửa cổ uống cạn li, tửu lượng của cậu xem ra đúng là trời sinh: “Cậu biết không? Lúc này đang có hai người vì tôi mà quyết đấu.”

“Đều là tình nhân của anh à?”

“Đều là người tôi yêu, cũng là người yêu tôi. Nhưng... cậu không biết, tôi là một người rất tham lam. Tôi chưa bao giờ quên bọn họ, cho dù là một người, ai tôi cũng không nghĩ buông tay.” Triệu Á gật đầu khẳng định: “Tôi là một kẻ có lòng tham không đáy. Cho nên bọn họ đều thật đáng thương, đều vì tôi mà chịu không ít tổn thương.”

“Cùng lúc thích hai người cũng là chuyện rất thường tình.”

Triệu Á ngu ngơ cười, nhìn li rượu, lẩm bẩm: “Lần này nhất định phải chọn một người. Tôi không muốn làm kẻ tham lam.”

Khi tôi trở về, ai ở lại thì sẽ là người tôi chọn.

Triệu Á nâng li kính Trời.

Chúa Trời à, nhờ Người chiếu cố, cho nên giờ Triệu Á đã có cơ hội giải đáp.

Ai ở lại thì chọn người đó.

Cậu hận mình do dự.

Bartender vì cậu mà đưa thêm một li. Triệu Á một hơi cạn sạch, nhưng vừa buông chén liền cúi đầu khóc nức nở.

Cậu muốn bảo vệ một người, nhưng lại không hề muốn tổn thương người còn lại.

Cậu muốn hồn nhiên như lúc xưa, nhưng chợt phát hiện tất cả những nỗ lực của mình lại khiến bản thân ngày càng rời xa những thứ đó.

Số phận không cho phép cậu yêu một người thuần khiết, cậu và Trương Thụy, hay cậu và Đồ Nhan đều đã bị in dấu bởi thời gian.

Cậu cố gắng hết sức để chiến đấu vì hạnh phúc nhỏ bé không đáng kể.

Cho dù không có được thì chí ít cũng đã dốc hết sức lực.

“Người cậu yêu là Đồ Nhan, tôi biết.” Trương Thụy đã từng nói với cậu như vậy.

Nếu như trở lại bên cạnh Đồ Nhan, liệu có phải Đồ Nhan cũng sẽ hỏi: “Cậu thật có thể quên Trương Thụy ư?”

Kí ức không phải là phấn viết, thế nhưng lại có thể đưa tay xóa nhòa, tan biến khỏi thế gian.

Triệu Á không biết đó gọi là đa tình hay vô tình.

“Hầu hết mọi người đều không nhận ra, có phải bản thân tôi cũng thế?”

“Có muốn uống thêm một li nữa không?” Bartender nhiệt tình thêm rượu.

“Tình cảm của tôi dao động, nó không đủ để đáp trả.” Triệu Á ngẩng đầu nhìn bartender, kiếm tìm đáp án: “Tôi yêu Đồ Nhan, tôi không quên được. Tình yêu quan trọng, hay lí trí mới quan trọng.”

“Rất nhiều người đều không rõ, anh cũng không phải là người duy nhất. Phụ nữ lại càng không xong, các cô gái ấy thường thường phải đợi đến khi người mình yêu kết hôn hay là chết đi rồi mới hiểu ra.”

Triệu Á cười, cậu lần nữa gục đầu lên bàn, tĩnh lặng.

Lần thứ hai ngẩng đầu lên, bar so với lúc cậu vừa vào cửa đã náo nhiệt hơn rất nhiều. Tiếng cười khanh khách của mấy cô tiểu thư giày cao gót giẫm nát sàn nhà truyền đến.

“Tĩnh rồi à?” Người phục vụ mỉm cười hỏi: “Tiền của anh vẫn còn, có muốn uống thêm li nữa không?”

Triệu Á khép hờ mắt, lắc đầu, dường như có chút lay động, đầu óc cậu dường như chưa bao giờ tỉnh táo đến thế.

Cậu nhớ lại quyết định của bản thân.

Ai ở lại thì chọn người đó. Nghĩ đến đó không hiểu sao cậu lại cảm thấy nhẹ nhõm, dường như đề bài khó này đã được giải quyết. Nếu như không ai ở lại thì sao? Triệu Á căn bản chưa từng nghĩ qua, bước chân loạng choạng trở về nhà.

Vịn bờ tường bước lên tầng, đứng ở cuối hành lang, cậu thấy có ánh sáng hắt qua cửa.

Cửa không khóa, mà mở rộng, như đang cố ý đợi cậu trở về.

Ai, ai ở bên trong?

Triệu Á không muốn đoán nhiều, cậu chuẩn bị tâm lí, lắng nghe an bài của Chúa Trời.

Nếu như chỉ là một người bình thường, thì nên tiếp nhận sắp đặt đó, không nên làm những chuyện vô ích.

Cậu lặng lẽ đi vào, đồ gia dụng trong nhà rơi vào tầm mắt, trong nhà có người.

Người đó đang đứng bên cạnh cửa sổ phòng ngắm nhìn bầu trời, quay người lại, thấy Triệu Á, lộ ra nét mặt vui mừng: “Á Á!”

Triệu Á đứng ở cửa: “Là cậu?”

Kết quả, Á Á vốn nghĩ rằng mình đã chuẩn bị thật tốt.

Đồ Nhan bước về phía trước, tới trước mặt Triệu Á: “Là tôi, Đồ Nhan.”

“Là cậu?” Á Á đại ra, lặp lại hai chữ, cậu nhớ mang máng, rất nhiều năm trước, vì hai chữ này... cậu mất đi người quan trọng như sinh mệnh mình.

Là cậu, là cậu?

Hai chữ, khiến người đó đi không trở lại.

Á Á đối diện Đồ Nhan ngẩn ngơ, si ngốc hỏi: “Trương Thụy đâu?” Xung quanh vắng vẻ.

Đồ Nhan sửng sốt, thấy có gì đó không đúng: “Triệu Á, cậu không muốn trông thấy tôi sao?”

“Trương Thụy đâu?” Một nỗi sợ hãi dấy lên trong lòng Triệu Á, cậu trước giờ chưa từng có cảm giác lạnh giá như này: “Trương Thụy đâu? Thụy Thụy, Thụy Thụy!” Triệu Á bất an, đứng lên tìm kiếm.

Cậu xông vào nhà bếp, mở măt nhìn nhà bếp không người.

Lạnh như băng, nơi không có Trương Thụy thật lạnh lẽo.

“Á Á, cậu đừng vội.” Đồ Nhan đuổi theo. Nhưng Triệu Á xoay người, như muốn phát điên chạy ra ngoài.

Đồ Nhan túm lấy bả vai cậu: “Á Á, cậu muốn đi đâu?”

Triệu Á như nhớ tới quyết định của mình, bỗng nhiên xoay người, nhìn Đồ Nhan: “Đồ Nhan, là cậu sao?” Cậu cầm tay Đồ Nhan, ấm áp như trong tưởng tượng.

“Á Á, là tớ, tớ đã về.” Đồ Nhan dịu dàng cười, nắm lại tay Triệu Á.

Đồ Nhan, tình yêu của cậu, tình yêu của Triệu Á đã trở về.

Nhưng Triệu Á lại cảm thấy lạnh, cảm giác như bị ngâm trong nước đá.

Không, không, này không phải là mong muốn mà cậu hằng khao khát, không phải cảm giác này. Cậu tỉ mỉ ngắm nhìn gương mặt quen thuộc của Đồ Nhan, thân thiết như vậy, nhưng thời gian xưa cũ kia, bãi cỏ xanh um khi đó đã không còn trở lại nữa, vì sao lại trở nên xa xôi như thế?

Cậu rốt cuộc muốn gì? Hạnh phúc rốt cuộc ở nơi nào? Triệu Á buông tay Đồ Nhan.

“Cậu ấy đi đâu? Cậu ấy đi đâu rồi?” Triệu Á hoảng sợ hỏi, cậu tuyệt vọng nhìn Đồ Nhan, hô hấp dần bình thường trở lại, có chút tỉnh táo. Nhưng khoảnh khắc, bỗng nhiên chạy tới bên cửa sổ, ngửa đầu lên bầu trời tối đen hét: “Không, không! Tôi sai rồi, tôi không có ý như vậy!”

“Á Á, cậu bình tĩnh.”

“Không, không! Tôi không chấp nhận sắp đặt như thế, tôi không chấp nhận!” Triệu Á phẫn nộ hướng lên trời hét to: “Người không có quyền thay tôi chọn! Người không thể!”

Cậu bắt đầu nức nở, gào khóc, quên Đồ Nhan đang ở bên cạnh.

Hạnh phúc của cậu, hạnh phúc của cậu đã lặng lẽ rời đi.

Triệu Á cuối cùng cũng phát hiện, đề bài thứ hai này chẳng khó, thế nhưng cậu lại uống phỉ, đánh mất tư cách trả lời.

Cậu thế nào lại ngu ngốc như vậy, tình yêu trong quá khứ chỉ còn là những hồi ức mà thôi.

Cậu như thế nào lại ngốc như thế, này bát cháo, bánh quẩy, trứng chiên cháy đen, những lời thì thầm ngốc nghếch, những cái đó chẳng phải là yêu sao?

Những điều nhỏ nhất nhất, chẳng phải là yêu hay sao?

“Tôi sai rồi, tôi sai rồi!”

Cậu vốn tưởng rằng, từ trước tới nay mình yêu Đồ Nhan.

Nhưng, hoa kia, ánh mặt trời rực rỡ, cây cỏ xanh mướt đều đã trôi xa.

Ước vọng ban đầu thuần khiết, đẹp đẽ nhất đã không còn, tình yêu không hồn nhiên cũng thật cần quý trọng.

Yêu không ở quá khứ, mà ở tương lai.

“Á Á, đừng khóc, đừng khóc.” Đồ Nhan luống cuống tay chân, lau nước mắt cho cậu.

“Xin lỗi, Đồ Nhan. Xin lỗi cậu, tớ yêu Trương Thụy.” Triệu Á khóc, không ngừng xin lỗi: “Tôi thực sự bất tri bất giác, cứ như thể không cách nào rời bỏ được.”

Không như tình yêu kinh thiên động địa của vua chúa xưa, không như vua Đường Minh đem mộng Dương quý phi, cũng không giống Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài hóa bướm.

Không có bãi cỏ tràn đầy ánh nắng, cuộc đời này không hề có kí ức hoàn mỹ.

Đơn giản, bé nhỏ không đáng kể, nhưng đó là hạnh phúc thuộc về bọn họ.

Hạnh phúc nhỏ bé bọn họ đau khổ bảo vệ lại bị sự do dự của cậu hủy diệt, bị lòng tham của cậu giết chết.

Đồ Nhan không ngừng khuyên nhủ, ôm Á Á: “Á Á, đừng khóc.”

“Cuối cùng cũng giống như tòa thành trên cát, nỗ lực nhiều nhưng chỉ cần một con sóng nhỏ là có thể sụp đổ.” Triệu Á vô lực quỳ rạp xuống sàn, mặt đầy nước mắt, hỏi: “Vì sao sức mạnh của chúng ta lại nhỏ bé đến vậy?”

Ánh trăng trên trời không dám trả lời.

Yên lặng, chỉ có tiếng khóc nỉ non.

Ngay lúc này, một đôi bàn tay từ phía sau chậm rãi ôm lấy cậu.

Cái ôm ấm áp quen thuộc, thật không dám tin.

“Chúng ta tuy sức lực nhỏ bé.”

Tiếng Trương Thụy vang bên tai: “Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ buông cậu ra.” Cậu dừng một chút, nâng mặt Triệu Á lên, nhìn ánh mắt kinh ngạc của Triệu Á, Trương Thụy nở nụ cười: “Á Á. Tôi chỉ đến nhà tắm công cộng thay băng thôi, ở ngay phía bên kia hành lang.”

Triệu Á ngây ngốc nhìn Trương Thụy, thở nhẹ, một môi tiến vào trong lòng Trương Thụy.

“Tôi thế nào lại bỏ đi để cậu lại nơi này một mình chứ?”

Cậu luôn yếu đuối, bất an như vậy, ai có thể trao cậu một tình yêu kiên định an toàn nhất đây? Ngoại trừ tôi ra, vô phương tin tưởng người nào khác.

“Đồ Nhan, hiện tại tớ sống tốt, rất rất tốt.” Ngửi được hương vị quen thuộc của Trương Thụy, Triệu Á chuyển đường nhìn sang Đồ Nhan, miệng mang theo ý cười: “Dì Nhược Lâm không có lừa cậu.”

Đồ Nhan một lúc lâu mới mở miệng, kinh ngạc gật đầu: “Được, tốt.”

Triệu Á nhẹ giọng: “Chúc cậu hạnh phúc.” Mà tôi, tôi đã tìm được hạnh phúc.

“Còn có hạnh phúc thuộc về tớ sao?”

“Sẽ có...”

Quá khứ, thực ra, từ lâu đã trở thành quá khứ rồi.

Đẹp nhất, chính là kỉ niệm.

Chúng tôi chỉ là những người bình thường.

Chúng tôi đã rời quá xa kí ức, quá xa tự do rồi.

Chúng tôi muốn thật nhiều, nhưng hạnh phúc lại thật quá ít.

Chúng tôi biết, để có được hạnh phúc này thì đã phải hi sinh rất rất nhiều.

Chúng tôi càng rõ hơn, muốn phá hủy hạnh phúc này, cũng không cần số phận hao tổn sức lực, một lần ngoài ý muốn, một lần quay đầu lại, một lần hoảng sợ, cũng đủ để chính chúng tôi tan biến như mây khói.

Hay như sự chia li của chúng tôi, gặp lại, rồi yêu nhau, giống như bị rơi từ trên trời xuống nước, không thể rung động nữa. Nhưng chúng tôi vẫn phải hát bài hát thuộc về những con người bình thường, âm thầm mà tiến về phía trước.

Chúng tôi chỉ là những người bình thường, chúng tôi không ngừng phạm phải sai lầm, do dự, bàng hoàng.

Duy nhất, điều an ủi duy nhất đó là mặc kệ sức lực có nhỏ bé cỡ nào, chúng tôi vẫn chưa từng nghĩ tới sẽ

buông tay.

–Toàn văn hoàn–

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/pham-nhan-ca>